ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • НОЕМВРИ 2016 Г.

Лиахона

Речи от общата конференция

„И този, който приема всичко с благодарност, *ще бъде прославен; и нещата на тази земя ще му се прибавят тъкмо стократно, да, и повече“ (У. и З. 78:19, курсив добавен).*

„Чувствам растящата благодарност за Божиите благословии и обич да се разраства из цялата Църква. Изглежда се ускорява сред членовете на Църквата в моменти и на места, където тяхната вяра се изпитва, където са умолявали Бог за помощ само да могат да продължат“.

Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, „Благодарност в Господния ден“, *Лиахона,* ноем. 2016 г., с. 101.

Къде са деветимата? от Уолтър Рейн

Вж. Лука 17:11-19, където Исус разказва, че след като изцелява 10 прокажени, само един се връща, за да изрази благодарност.

© УОЛТЪР РЕЙН, ДА НЕ СЕ КОПИРА

Съдържание ноември 2016 г.

Година 23 • Брой 4

Обща сесия на жените

6 **Ще нося светлината на Евангелието в дома си**
Джийн Б. Бингам

9 **Великият Лечител**
Керъл М. Стивънз

12 **Вдигнете се в сила, сестри в Сион**
Бони Л. Оскарсън

15 **Последната врата на четвъртия етаж**
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

Съботна сутрешна сесия

19 **О, колко велик е планът на нашия Бог!**
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

22 **„Следвайте Ме, елате с Мен“ чрезупражняване на християнска обич и служение**
Старейшина Робърт Д. Хейлз

25 **Копнежът на душата**
Керъл Ф. Макконки

27 **„Отбран гледач ще въздигна“**
Старейшина Крейг К. Кристенсен

30 **Господ Исус Христос ни учи как да се молим**
Старейшина Хуан А. Уседа

32 **Достатъчно добър ли съм? Ще успея ли?**
Старейшина Дж. Девн Корниш

35 **Божий свидетел**
Старейшина Нийл Л. Андерсън

Съботна следобедна сесия

39 **Вотът на подкрепа за църковнитеслужители**
Президент Хенри Б. Айринг

40 **Доблестни в свидетелството за Исус**
Старейшина Куентин Л. Кук

44 **Гледайте към Книгата, гледайте към Господ**
Старейшина Гари Е. Стивънсън

48 **„Пребъдвайте в Моята любов“**
Старейшина Д. Тод Кристоферсън

52 **За нашето духовно поучение и усъвършенстване**
Старейшина У. Марк Басет

55 **Дерзайте със смелост в Христа**
Старейшина Казухико Ямашита

57 **Споделяне на възстановеното Евангелие**
Старейшина Далин Х. Оукс

Обща сесия на свещеничеството

61 **Пратеници към членовете на Църквата**
Старейшина Джефри Р. Холанд

68 **Има сила в Книгата на Мормон**
Старейшина ЛеГран Р. Къртис-мл.

71 **Да се учим от Алма и Амулик**
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

75 **За да може той също да стане силен**
Президент Хенри Б. Айринг

78 **Принципи и обещания**
Президент Томас С. Монсън

Неделна сутрешна сесия

80 **Съвършеният път към щастие**
Президент Томас С. Монсън

81 **Радост и духовно оцеляване**
Президент Ръсел М. Нелсън

85 **Причастието ни помага да бъдем осветени**
Старейшина Питър Ф. Моурс

88 **Великият план на щастие**
Линда Ш. Рийвз

90 **При кого да отидем?**
Старейшина М. Ръсел Балард

93 **Благословиите на поклонението**
Епископ Дийн М. Дейвийс

96 **Праведният Съдия**
Старейшина Лин Г. Робинз

99 **Благодарност в Господния ден**
Президент Хенри Б. Айринг

Неделна следобедна сесия

102 **„Ако познавахте Мене“**
Старейшина Дейвид А. Беднар

106 **Учението на Христос**
Брайън К. Аштън

110 **Служете**
Старейшина Карл Б. Кук

113 **Да не би да забравиш**
Старейшина Роналд А. Расбанд

116 **Бог ще обърше всяка сълза от очите им**
Старейшина Евън А. Шмуц

119 **Няма по-голяма радост от това да знаем, че те Го познават**
Старейшина К. Брет Натрес

121 **Покаянието: един радостен избор**
Старейшина Дейл Г. Ренлънд

64 **Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни**

125 **Указател на материалите от конференцията**

126 **Новини от Църквата**

186-а полугодишна обща конференция

Събота вечер, 24 септември 2016 г., обща сесия на жените
Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: сестра Линда К. Бъртън. Откриваща молитва: Денис Линдбърг. Закриваща молитва: Бони Х. Кордън. Музика от хор на Младите жени от колове в Огдън, Хънтсвил и Моргън, Юта; диригент Шерил Уъртън; органист Бони Гудлиф: „Вдигни се, о, Сионе“, *Химни,* № 29, ар. Уарби, непубликуван; „If I Listen with My Heart“, Дефорд, ар. Уарби, непубликуван; „Основа на нашата вяра“, *Химни,* № 55, ар. Касен, публ. от Джакман; „Спастилят живее, знам“, *Химни,* № 86.

Съботна сутрешна обща сесия, 1 октомври 2016 г.
Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Джой Д. Джоунс. Закриваща молитва: старейшина Маркъс Б. Наш. Музика от Хора на Табернакъла, диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Андрю Ънсуърт и Клей Кристиансън: „Сладък е трудът“, *Химни,* № 95; „With Songs of Praise“, *Hymns,* № 71; „За пророка ни славим Те, Боже“, *Химни,* № 12; „Спасителю на Израил“, *Химни,* № 5; „Take Time to Be Holy“, Лонгстаф, ар. Лонгхърст, публ. от Джакман; „If the Way Be Full of Trial, Weary Not“, Суини, ар. Уилбърг, непубликуван.

Съботна следобедна обща сесия, 1 октомври 2016 г.
Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Дениъл Л. Джонсън. Закриваща молитва: старейшина Алън Д. Хейни. Музика от комбиниран хор от Центъра за подготовка на мисионери в Прово; диригенти Райън Егет и Елмо Кек; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: „Първата молитва на Джозеф Смит“, *Химни,* № 19, ар. Касен, публ. от Джакман; „Кръщението“, *Сборник детски песни,* № 54, ар. Гейтс, публ. от Джакман; „От небесния ни Цар избрани“, *Химни,* № 156; „Във Твоя път ще ходя, Отче мой“, *Химни,* № 172, ар. Уилбърг, непубликуван; „Смели войни на Израил“, *Химни,* № 166, ар. Шанк, непубликуван.

Съботна вечерна сесия на свещеничеството, 1 октомври 2016 г.
Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Пол Б. Пайпър. Закриваща молитва: старейшина Брус Д. Потър. Музика от хор на Свещеничеството на Мелхиседек от колове от Уест Вали Сити и Магна, Юта; диригент Кени Уайзър; органист Ричард Елиът: „Старейшини на Израил“ (мъже), *Химни,* № 195, ар. Спиел, непубликуван; „Щом любов цари“, *Химни,* № 180, ар. Манукин, публ. от Джакман; „Да запеем с радост“, *Химни,* № 3; „Слънце щом блести в`сърцето ти“, *Химни,* № 144, ар. Забриски, публ. от Holy Sheet Music.

Неделна сутрешна обща сесия, 2 октомври 2016 г.
Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Кристофъл Голдън. Закриваща молитва: старейшина Девин Г. Дюран. Музика от Хора на Табернакъла; диригент Мак Уилбърг; органисти Клей Кристиансън и Ричард Елиът: „Свят Изкупител – Божи Син“, *Химни,* № 85; „In Hymns of Praise“, *Hymns,* № 75, ар. Уилбърг; „Господи, хвалим Твоето име“, *Химни,* № 49, ар. Уилбърг, непубликуван; „Чедо на Бога съм“, *Химни,* № 186; „Моят Небесен Отец ме обича“, *Сборник детски песни,* № 16, ар. Хофхейнс и Кристиансън, непубликуван; „Време жътвено дойде“, *Химни,* № 66, ар. Уилбърх, публ. от Оксфорд.

Неделна следобедна обща сесия, 2 октомври 2016 г.
Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Енрике Р. Фалабела. Закриваща молитва: старейшина Ерих У. Копишке. Музика от Хора на Табернакъла; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Бони Гудлиф и Линда Маргетс: „О, истина що е“, *Химни,* № 173, ар. Лонгхърст, публ. от Джакман; „Води, нежна Светлина!“, *Химни,* № 68, ар. Уилбърг, публ. от Джакман; „Високо на върха, *Химни,* № 4; „I'll Follow Him in Faith“, Пери, ар. Мърфи, непубликуван; „Да работим с жар“, *Химни,* № 153, ар. Елиът.

Речите от конференцията са на разположение
За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете conference.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното приложение Gospel Library. Информация за общата конференция във формат, достъпен за хора с увреждания, е достъпна на disability.lds.org.

Послания за домашни учители и послания за обучение при посещение
За послания за домашни учители и послания за обучение при посещение, моля изберете обръщение, което най-добре отговаря на нуждите на онези, които посещавате.

На корицата
Лице: снимка от Ашли Ларсън.
Гръб: снимка от Ал Боргес.

Снимки от конференцията
Снимките в Солт Лейк Сити са направени от Коуди Бел, Ал Боргес, Ранди Колиър, Уестън Колтън, Нейт Едуърдс, Ашли Ларсън, Лесли Нилсън, Мат Райър и Кристина Смит; жилищна сграда в Германия от Даниев Г. Дорнелис; семейството на Хариет Ухтдорф и мисионери, предоставена от семейство Ухтдорф.

НОЕМВРИ 2016 Г., ГОД. 23, БР. 4
ЛИАХОНА 13291 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Джозеф У. Ситати
Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет, Керъл Ф. Макконки
Съветници: Браян К. Аштън, Джийн Б. Бингъм, Легранд Р. Къртис-мл., Кристъфел Голдън, Дъглас Д. Холмс, Ерих У. Копишке, Лари Р. Лорънс, Керъл М. Стивънс

Изпълнителен директор: Питър Ф. Евънс
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Помощник публикации: Крелмилда Амарал
Набор и редакция: Бетани Бартоломю, Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портър Гон, Шарлът Ларкабал, Майкъ Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричар М. Ромни, Минди Ан Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Андрюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Рейчъл Смит, Брад Тиър, К. Никол Уолкънхорст
Координатор интелектуална собственост: Колет Небъкър Аун
Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Глен Адеър, Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти, Дерек Ричардсън
Предпечат: Джошуа Денис, Амон Харис

Директор печат: Стивън Т. Люис
Директор разпространение: Трой К. Велинга

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас" или „нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2016 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не е обозначено друго, отделни лица могат да копират материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел (включително за църковни призования). Това право може да бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: November 2016 Vol. 23 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Указател на говорителите

Айринг, Хенри Б., 39, 75, 99
Андерсън, Нийл Л., 35
Аштън, Брайън К., 106
Балард, М. Ръсел, 90
Басет, У. Марк, 52
Беднар, Дейвид А., 102
Бингам, Джийн Б., 6
Дейвийз, Дийн М., 93
Корниш, Дж. Девн, 32
Кристенсен, Крейг К., 27
Кристоферсън, Д. Тод, 48
Кук, Карл Б., 110
Кук, Куентин Л., 40
Къртис, ЛеГран Р., мл., 68
Макконки, Керъл Ф., 25
Монсън, Томас С., 78, 80
Моурс, Питър Ф., 85
Натрес, К. Брет, 119
Нелсън, Ръсел М., 81
Оскарсън, Бони Л., 12
Оукс, Далин Х., 57
Расбанд, Роналд А., 113
Ренлънд, Дейл Г., 121
Рийвз, Линда Ш., 88
Робинз, Лин Г., 96
Стивънз, Керъл М., 9
Стивънсън, Гари Е., 44
Уседа, Хуан А., 30
Ухтдорф, Дитер Ф., 15, 19, 71
Хейлз, Робърт Д., 22
Холанд, Джефри Р., 61
Шмутц, Евън А., 116
Ямашита, Казухико, 55

Указател на темите

Благодарност, 19, 75, 99
Благословии, 78, 110
Божествено естество, 19, 48, 119
Вероотстъпничество, 68
Връщане към активност, 71, 75
Възкресение, 19
Възстановяване, 12, 27, 35, 44
Вяра, 9, 12, 15, 25, 27, 30, 52, 90, 93, 102, 106, 110, 113, 116
Господен ден, 93, 99
Джозеф Смит, 12, 27, 35, 44, 93, 96, 99, 113
Дисциплина, 61, 96
Доброта, 6
Домашно обучение, 61
Домът Израилев, 35
Единение, 9, 19, 22, 32, 40, 48, 88, 96, 106, 116, 119, 121
Единство, 110
Жени, 12
Жертва, 96
Завети, 12, 99
Изучаване на Писанията, 52, 68, 119
Изцеление, 9
Исус Христос, 6, 9, 12, 22, 25, 30, 32, 35, 40, 44, 48, 55, 80, 81, 85, 88, 90, 93, 96, 102, 106, 110, 113, 116, 119, 121
Книгата на Мормон, 27, 44, 52, 68, 71, 119
Кръщение, 106
Лично достойнство, 32
Любов, 22, 48, 57, 61, 99, 113
Майчинство, 119
Милосърдие, 6, 93
Мисионерска работа, 15, 35, 55, 57, 80
Молитва, 25, 30, 37, 57
Музика, 85
Надежда, 93, 116
Небесен Отец, 48, 102
Несгоди, 6, 9, 12, 22, 40, 55, 68, 81, 99, 113, 116
Обръщане във вярата, 35, 57, 68
Ограничени възможности, 55
Осъждане, 6, 96
Откровение, 55
План на спасение, 12, 19, 80, 81, 88, 90
Подготовка, 85
Подчинение, 48, 57, 80
Покаяние, 9, 32, 40, 48, 71, 88, 106, 121
Поклонение, 93
Преданост, 90
Преподаване, 12, 22
Призования в Църквата, 40, 99, 110
Причастие, 85, 99, 106
Пророци, 27
Пророчество, 27
Радост, 55, 81, 88, 116, 121
Родителски грижи, 22, 96, 119
Ръководене, 71, 75
Светият Дух, 9, 25, 27, 30, 44, 68, 85, 106
Свещеничество, 61, 75
Свидетелство, 27, 40, 44, 68, 113
Свобода на избор, 15
Семейство, 119
Слово на мъдростта, 78
Служба, 22, 55, 61, 71, 75, 99, 102, 110
Събрание за причастие, 85
Съмнение, 90, 113
Упование, 15, 55
Устояване, 15, 106, 116
Ученичество, 90, 93, 102, 116
Храмове, 12

Резюме на 186-ата полугодишна обща конференция

Президент Томас С. Монсън сподели две ясни послания по време на общата конференция. В неделя сутринта той свидетелства за великия план на щастие на Небесния Отец за всички хора. Той учи за съществената роля на Исус Христос в плана на спасение, а също и за нашата роля при придобиването на щастието, което Бог е подготвил за нас. (Вж. с. 80.) По време на общата сесия на свещеничеството президент Монсън акцентира върху благословиите, които идват от подчинението на Господните заповеди и вярното спазване на Словото на мъдростта (вж. с. 78).

Стотици хиляди жени, млади жени и момичета на възраст над 8 години се събраха в Центъра за конференции и на различни места по света, за да открият шестте сесии на общата конференция с общата сесия на жените.

По време на съботната следобедна сесия четирима висши ръководители седемдесетници получиха почетен статус, едни областен седемдесетник беше освободен, а двама допълнителни областни седемдесетници бяха призовани (вж. с. 39). В неделя старейшина Дейл Г. Ренлънд от Кворума на дванадесетте апостоли почете старейшина Пер Г. Малм, един от Седемдесетте, който почина на 26 юли 2016 г. (вж. с. 12).

Общата конференция на Църквата се провежда на всеки шест месеца, като се излъчва от Центъра за конференции в Солт Лейк Сити с 21 000 места и достига до милиони по света. Сесиите на конференцията се превеждат и са достъпни в Интернет на повече от 80 езика и се публикуват на 34 езика в списанията на Църквата. ■

За предложения, свързани с използването на това издание, вижте указателя на материалите на страница 125.

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS
15
16
17
18
19

От Джийн Б. Бингъм
Първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

Ще нося светлината на Евангелието в дома си

Можем да носим светлината на Евангелието в своите домове, училища и работни места, ако търсим и споделяме положителни неща за другите.

В отговор на поканата на сестра Линда К. Бъртън от общата конференция през април[1] много от вас сте се включили в добри и щедри милосърдни дела, насочени към посрещане нуждите на бежанците във вашия район. Дали прости, лични усилия или обществени програми, тези дела са породени от любов. Докато отделяхте време, таланти и средства, вие и бежанците чувствахте облекчение. Изграждането на надежда, вяра и все по-силни чувства на обич между получаващия и даряващия са неизбежните плодове на истинското милосърдие.

Пророкът Мороний ни казва, че милосърдието е важна черта на онези, които ще живеят с Небесния Отец в селестиалното царство. Той пише: „И ако нямате милосърдие, вие не можете по никакъв начин да бъдете спасени в царството Божие“[2].

Разбира се, Исус Христос е съвършеният пример за милосърдие. През доземния живот готовността Му да бъде наш Спасител, Неговите взаимоотношения през целия Му земен живот, върховният Му дар на Единението и продължаващите Му усилия да ни върне при нашия Небесен Отец са най-висшият израз на милосърдие. Той действа, съсредоточен върху едно: любовта към Неговия Отец, изразявана чрез любовта Му към всички нас. Когато Го питат коя е най-голямата заповед, Исус отговаря:

„Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Тази е първа и най-голяма заповед.

А втора, подобна на нея, е тази: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“[3].

Един от най-важните начини, по които можем да развиваме и показваме обич към ближните си, е като сме великодушни в мислите и словата си. Преди няколко години една скъпа приятелка отбеляза: „Най-великата форма на милосърдие може да е да се въздържаме от критики“[4]. Това е валидно и днес.

Неотдавна, докато тригодишната Алиса гледаше филм с братята и сестрите си, тя отбеляза с озадачено изражение: „Мамо, това пиле е странно!“.

Майка ѝ погледна екрана и усмихнато отговори: „Скъпа, това е паун“.

Подобно на това незнаещо тригодишно дете, понякога гледаме другите с непълно или неточно разбиране. Може да наблягаме на различията и недостатъците на хората около нас, докато нашият Небесен Отец вижда чедата Си, създадени по Неговия вечен образ, като хора с великолепен и славен потенциал.

Президент Джеймс Е. Фауст казва: „Колкото повече остарявам, толкова по-малко съм склонен да критикувам“[5]. Това ми напомня за отбелязаното от апостол Павел:

„Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствах, като дете разсъждавах; откак (пораснах), напуснал съм детинското.

Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице в лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат“[6].

Когато виждаме по-ясно собствените си несъвършенства, ставаме по-малко склонни да виждаме другите „неясно, като в огледало“. Искаме да използваме светлината на Евангелието, за да гледаме на другите подобно на Спасителя – със състрадание, надежда и милосърдие. Ще дойде денят, когато изцяло ще разбираме сърцата на другите и ще бъдем благодарни да ни бъде оказана милост по същия начин, по който сме имали милосърдни мисли и слова за другите през този живот.

Преди няколко години отидох да карам кану с група млади жени. Тъмносините езера, заобиколени от зелени, гористи хълмове и каменисти скали, бяха зашеметяващо красиви. Водата блещукаше по греблата ни, когато ги потапяхме в бистрите води, а слънцето топло грееше, докато леко се носехме по езерото.

Обаче, скоро облаци затъмниха небето и започна да духа силен вятър. За да можем изобщо да се движим напред, трябваше да гребем надълбоко, без паузи между

загребванията. След няколко мъчителни часа изтощително гребане ние накрая стигнахме до друга част на голямото езеро и за наше учудване и радост открихме, че вятърът духаше в желаната от нас посока.

Ние бързо се възползвахме от този дар. Извадихме малък брезент и завързахме два от краищата му за дръжките на греблата, а другите краища за краката на съпруга ми, които той протегна над борда на кануто. Вятърът наду импровизираното платно и ние потеглихме!

Когато младите жени в другите канута видяха с каква лекота се движехме, те набързо направиха собствени импровизирани платна. Стана ни леко на сърцата, смеехме се и чувствахме облекчение, благодарни за почивката след изпитанията на деня.

Колко подобен на този величествен вятър може да бъде искреният комплимент от приятел, бодрият поздрав от родител, одобрителното кимване от брат или сестра или отзивчивата усмивка на колега или съученик, като всички тези неща усилват „вятъра в платната ни“, докато се борим с трудностите в живота! Президент Томас С. Монсън изразява това по следния начин: „Ние не можем да променим посоката на вятъра, но можем да нагласим платната според него. За максимално щастие, мир и удовлетворение нека да *изберем* позитивно отношение“[7].

Думите имат удивителна сила да окриляват, но и да съкрушават. Вероятно всички можем да си спомним негативни думи, които са ни отчайвали, а също и други изричани с любов думи, които са окрилявали душите ни. Ако избираме да казваме само това, което е положително за и на другите, това ще насърчава и укрепва хората около нас и ще им помага да следват примера на Спасителя.

Докато бях малко момиче в Неделното училище за деца, усърдно се мъчех да избродирам една проста поговорка, която гласи: „Ще нося светлината на Евангелието в дома си“. Един делничен следобед, докато с момичетата промушвахме иглите нагоре-надолу през плата, нашата учителка ни разказа историята за едно момиче, което живяло на хълм от едната страна на долина. В края на всеки следобед тя забелязвала на хълма в другия край на долината една къща, която имала блестящи, златни прозорци. Нейният дом бил малък и леко занемарен и момичето си мечтаело да живее в онази красива къща с прозорци от злато.

Един ден момичето получило позволение да отиде с колелото си до другия край на долината. Тя нетърпеливо почнала да го кара, докато достигнала до къщата със златните прозорци, на която от толкова време се била възхищавала. Но, когато слязла от колелото си, тя видяла, че къщата е изоставена и порутена, с високи плевели в двора, а прозорците били обикновени и мръсни. Натъжена, тя погледнала към дома. За своя изненада, тя видяла къща със златни прозорци на хълма в другия

край на долината и скоро осъзнала, че това е нейният дом![8]

Понякога, също като това младо момиче, ние гледаме това, което другите вероятно имат или са и чувстваме, че ни превъзхождат. Започваме да гледаме само към версиите на живота, представени в Pinterest или Instagram или се въвличаме в мисли за съревноваване на работното място или в училище. Обаче, когато отделяме време, за да „бро(им) благословиите си“[9], ще виждаме много по-ясно и ще осъзнаваме добротата на Бог към *всички* Негови чеда.

Независимо дали сме на 8 или 108, можем да носим светлината на Евангелието там, където сме, независимо дали в небостъргач в Манхатън, жилище, изградено върху колове в Малайзия или юрта в Монголия. Можем да решим да търсим доброто в другите и в обстоятелствата около себе си. Младите и не толкова младите жени по целия свят могат да проявяват милосърдие, когато избират да използват думи, които насърчават увереност и вяра в другите.

Старейшина Джефри Р. Холанд разказва за един млад мъж, който в ученическите си години бил обект на подигравки от връстниците си. След известно време той се преместил, записал се в армията, получил образование и станал активен в Църквата. Този период от живота му бил белязан с изключителни успехи.

След няколко години той се завърнал в родния си град. Обаче, хората отказали да признаят колко по-зрял и по-добър е станал. За тях той все още бил същият човек и те се отнасяли с него както преди. В крайна сметка, този добър човек се свил дотолкова, че се превърнал в бледо копие на успелия човек, който бил преди, без да успее да използва прекрасно развитите си таланти, за да благославя хората, които отново му се подигравали и го отхвърляли[10]. Каква загуба и за него, и за общността!

Апостол Павел учи: „Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове“[11]. *Усърдната* любов, т.е. любов от цялото ни сърце, се проявява, когато забравяме грешките и провалите на другите, вместо да таим обида или да напомняме на себе си и на другите за недостатъци от миналото.

Наше задължение и привилегия е да приемаме, че *всички ние* вървим напред, като се стремим да ставаме по-подобни на нашия Спасител Исус Христос. Колко е вълнуващо да се види светлината в очите на човек, който е разбрал Единението на Исус Христос и прави истински промени в живота си! Мисионерите, които са изпитали радостта да видят обърнал се във вярата човек да влиза във водите на кръщението и после да прекрачва прага на храма, са свидетели за благословиите от това да позволяваме на другите да се променят и да ги насърчаваме. Членовете, които приветстват новите членове, които вероятно са били считани за неподходящи за царството, намират силно удовлетворение, когато им помагат да чувстват Господната любов. Великата красота на Евангелието на Исус Христос е в това, че вечният напредък е възможен – не само ни се *позволява* да се променяме към по-добро, но също биваме насърчавани и дори ни се *заповядва* да продължаваме да се стремим да ставаме все по-добри, докато достигнем съвършенство.

Президент Томас С. Монсън съветва: „По стотици малки начини всички вие можете да носите мантията на милосърдието. … Вместо да се съдим (и) да се критикуваме (едни) други, нека изразяваме чистата любов Христова към нашите спътници по време на това житейско пътуване. Нека осъзнаем, че всеки дава най-доброто от себе си, за да се справя с предизвикателствата, които среща по пътя си, и нека ние да дадем най-доброто от *себе* си да помагаме“[12].

Изпълненият с милосърдие човек е търпелив, мил и доволен. Милосърдният поставя другите на първо място, той е смирен, упражнява самоконтрол, търси доброто в другите и се радва, когато някой се справя добре[13].

Като сестри (и братя) в Сион обещаваме ли „*във едно* да работим…

да бъдем… сърдечни и нежни, любящи[14], за да благославяме в името на Спасителя“? Можем ли с любов и силна надежда да търсим и приемаме красотата в другите, като им позволяваме и ги насърчаваме да напредват? Можем ли да се радваме на постиженията на другите, докато продължаваме да работим по собственото си израстване?

Да, *можем* да носим светлината на Евангелието в своите домове, училища и работни места, ако търсим и споделяме положителни неща за другите и не обръщаме внимание на несъвършенствата. Изключителна благодарност изпълва сърцето ми, когато си мисля за покаянието, което нашият Спасител Исус Христос направи възможно за всички нас, които неизменно сме съгрешили в този несъвършен и понякога труден свят!

Свидетелствам, че като следваме Неговия съвършен пример, можем да получим дара на милосърдието, което ще ни носи велика радост в този живот и обещаната благословия на вечния живот с нашия Отец в небесата. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Линда К. Бъртън, „Странник бях“, *Лиахона,* май 2016 г., с. 13–15.
2. Мороний 10:21.
3. Матей 22:37–39.
4. Сандра Роджърс, „Hearts Knit Together“, в *Hearts Knit Together: Talks from the 1995 Women's Conference,* 1996 г., с. 7.
5. Джеймс Е. Фауст, в Далин Х. Оукс, „Judge Not“ and Judging“, *Ensign,* авг. 1999 г., с. 13.
6. 1 Коринтяните 13:11–12.
7. Томас С. Монсън, „Living the Abundant Life“, *Liahona,* ян. 2012 г., с. 4.
8. Адаптирано от Laura E. Richards, *The Golden Windows: A Book of Fables for Young and Old* (1903 г.), с. 1–6.
9. „Брой благословиите си“, *Химни,* № 152.
10. Вж. Джефри Р. Холанд, „The Best Is Yet to Be“, ян. 2010 г., с. 25–26.
11. 1 Петър 4:8.
12. Томас С. Монсън, „Милосърдието никога не отпада“, *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 125.
13. Вж. 1 Коринтяните 13:4–6.
14. „Сестри, за Сион да работим“, *Химни*, № 194, курсив добавен.

От Керъл М. Стивънс
Първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Великият Лечител

Не е необходимо да понасяте сами тъгата, породена от греха, болката, причинена от действията на другите и болезнените аспекти на смъртността.

Една от най-удовлетворяващите възможности за мен е да пътувам, за да се уча от моите сестри по света. Нищо не може да се сравни с това да работим заедно, лице в лице и да изграждаме сърдечни взаимоотношения.

При едно подобно преживяване една ръководителка на Обществото за взаимопомощ ме попита: „Има ли нещо конкретно, върху което жените трябва да се съсредоточат?“

Отговорих с „Да“, като си спомних речта на президент Ръсел М. Нелсън „Молба към моите сестри“. Той учи: „Нуждаем (се) от жени, които притежават основно разбиране за учението на Христос“[1].

Нефи описва Христовото учение по следния начин:

„Защото портата, през която трябва да влезете, е *покаянието* и *кръщението* с вода; и тогава идва опрощението на греховете ви чрез огън и чрез *Светия Дух*. …

И сега… аз бих попитал дали всичко е сторено? Ето аз ви казвам: Не! Защото вие не сте отишли толкова далеч иначе, освен чрез словото на Христа, с непоклатима *вяра* в Него, уповаващи се изцяло на заслугите на Този, Който е могъщ да спасява.

Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки се със словото Христово и *устоите до края,* ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот.

… Този е пътят; и не е даден под небето друг път, нито друго име, чрез които човек може да бъде спасен в царството Божие. И сега, ето, *това е учението на Христа*“[2].

Защо ни е нужно основно разбиране за тези принципи?

Често срещам жени светии от последните дни, които отчаяно се нуждаят от помощ и при все това не се обръщат към Този, който може да им дава непрестанна помощ. Много често те търсят разбиране в „голямото и обширно здание“[3].

Като увеличаваме разбирането си за ученията на Христа, в последствие си даваме сметка, че развиваме подълбоко разбиране за „великия план на щастието“[4]. Осъзнаваме също, че нашият Спасител Исус Христос заема централна роля в този план.

Когато се учим как да прилагаме ученията на Христос спрямо обстоятелствата, в които се намираме,

обичта ни към Спасителя нараства. Осъзнаваме, че „независимо от различията, всички ние се нуждаем от същото безпределно Единение“[5]. Ще осъзнаем, че Той е нашата основа, „канарата на нашия Изкупител,… сигурна(та) основа, … върху която, ако (ние) град(им), не (можем) да падн(ем)“[6].

Как това учение може да ни благославя, докато търсим мир и разбиране и се стремим с радост да устояваме по време на своето уникално пътуване по време на живота ни на земята?

Мога ли да предложа да започнем, както казва Нефи, „с непоклатима вяра в (Христа), уповаващи се изцяло на заслугите на Този, Който е могъщ да спасява“[7]. Нашата вяра в Исус Христос ни дава способността да преодоляваме всяка трудност.

Всъщност, често разбираме, че сред несгодите вярата ни се задълбочава и нашата връзка с Небесния Отец и Неговия Син се подобрява. Нека споделя с вас три примера.

Първо, Спасителят, Великият Лечител, има силата да променя сърцата ни и да ни дава постоянно облекчение от тъгата, породена от собствените ни грехове. Когато Спасителят учи самарянката при кладенеца, Той знае за нейните сериозни грехове. Въпреки това, „Господ гледа на сърце“[8] и знае, че в сърцето си тя е готова да бъде учена.

Когато жената идва при кладенеца, Исус – олицетворението на живата вода, просто ѝ казва: „Дай Ми да пия“. По подобен начин, тъй като ни познава, Спасителят ще ни говори с глас, който ще познаем, когато се обръщаме към Него. Той работи с нас при обстоятелствата, в които се намираме. Поради Своята същност и това, което е направил за нас, Той ни разбира. Тъй като е понесъл нашите болки, Той може да ни дава от живата вода, ако я търсим. Той учи самарянката на това, като казва: „Ако беше знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода!“ Накрая, разбирайки, жената отговаря с вяра и моли: „Господине, дай ми тази вода, за да не ожаднявам“.

След това преживяване на самарянката със Спасителя, тя „остави стомната си, отиде в града и каза на хората:

„Елате да видите един Човек, Който ми каза всичко, което съм направила. Да не би Той да е Христос?“

Тя получава свидетелство, започва да черпи от живата вода и желае да свидетелства на другите хора за Неговата божественост[9].

Когато се обръщаме към Него в смирена молитва и с отворени сърца, дори и те да са обременени от грешки, грехове и прегрешения, Той може да ни променя, „защото Той е могъщ да спасява“[10]. И с променени сърца, като самарянката, можем да свидетелстваме за Него в собствените си градове – в нашите домове, училища и работни места.

Второ, Великият Лечител може да ни утешава и укрепва, когато изпитваме болка поради неправедните действия на другите. Много пъти съм разговаряла с жени, преминаващи през големи трудности. Спазването на сключените в храма завети се е превърнало в едно трудно пътуване към изцеление. Те страдат поради нарушени завети, разбито сърце или предадено доверие. Много са жертва на изневяра и са били наранявани с думи, сексуално и емоционално, често защото други хора са пристрастени към нещо.

Тези преживявания, въпреки че не са по тяхна вина, са накарали много от тях да чувстват вина и срам. Неразбирайки как да се справят със своите силни чувства, много се опитват да ги погребат, да ги скрият дълбоко в себе си.

Надеждата и изцелението не могат да бъдат открити в тъмната бездна на потайността, а чрез светлината и любовта на нашия Спасител Исус Христос[11]. Старейшина Ричард Г. Скот съветва: „Ако самите вие сте без сериозен грях, не страдайте ненужно за последствията от греха на някой друг. … Може да чувствате състрадание. … Все пак не трябва да поемате върху себе си чувството на

отговорност. … Когато сте направили това, което е благоразумно, за да помогнете на този, когото обичате, поставете бремето в нозете на Спасителя. … Когато направите това, не само ще намерите мир, но ще демонстрирате вярата си в силата на Спасителя да премахне товара на греха от любим човек чрез неговото покаяние и послушание“.

Той продължава: „Пълното излекуване ще дойде чрез вярата ви в Исус Христос и Неговата сила и способност, чрез Неговото Единение, да изцели белезите от това, което е несправедливо и незаслужено“[12].

Сестри, ако сте в такава ситуация, изцелението може да отнеме много време. Ще е необходимо да търсите в молитва напътствие и подходяща помощ, включително да се посъветвате с надлежно ръкоположени носители на свещеничеството. Докато се учите да говорите открито, поставяйте подходящи граници и може би търсете професионална помощ. Запазването на духовността по време на този процес е от съществено значение! Не забравяйте своята божествена същност: вие сте възлюбена дъщеря на небесни родители. Вярвайте във вечния план на вашия Отец за вас. Продължавайте ежедневно да увеличавате своето разбиране за ученията на Исус Христос. Всеки ден упражнявайте вяра, за да пиете от извора на живата вода на Спасителя. Разчитайте на силата, която ви е дадена и която е достъпна за всеки от нас чрез обредите и заветите. Допуснете изцеляващата сила на Спасителя и Неговото Единение в живота си.

Трето, Великият Лечител може да ни утешава и укрепва, докато преминаваме през болезнените „аспекти на смъртността“[13] като бедствия, умствени заболявания, болести, хронична болка и смърт. Наскоро се запознах с една изключителна млада жена на име Джоузи, която страда от биполярно разстройство. Ето само малка част от нейното пътуване към изцеление, която тя сподели с мен:

„Най-трудните моменти настъпват в така наречените от мен и семейството ми „мъчителни дни“. Такъв ден започва с обърквене на усещанията, свръхчувствителност и нетърпимост към всеки звук, всяко докосване или светлина. Това е най-силното мъчение за ума. Никога няма да забравя един от тези дни.

Беше още в началото на заболяването ми, което направи преживяването особено плашещо. Мога да си спомня как плачех и сълзите се стичаха по лицето ми, докато не можех да си поема въздух. Но дори това изключително страдание бледнее в сравнение с болката, която последва, докато наблюдавах как паника завладява майка ми, която отчаяно искаше да ми помогне.

Моето страдание разкъсваше сърцето ѝ. Но ние не знаехме, че докато нещата сякаш се влошаваха, само моменти ни деляха от едно изумително чудо.

През този дълъг час майка ми отново и отново, и отново ми шепнеше: „Бих направила всичко, за да понеса страданието ти“.

И докато сякаш потъвах още по-надълбоко и бях убедена, че не мога да понеса повече, точно тогава се случи нещо изумително.

Изведнъж съвършена и прекрасна сила изпълни цялото ми тяло. Тогава, със сила, „надхвърляща моята собствена“[14], със силно убеждение, аз изрекох пред майка си седем променящи живота думи в отговор на постоянното ѝ желание да вземе болката ми върху себе си. Аз ѝ казах: „Не е необходимо, Някой вече направи това“.

От тъмната бездна на изтощителното умствено заболяване, Джоузи събрала сили да свидетелства за Исус Христос и Неговото Единение.

През този ден тя не била напълно изцелена, но в тежък момент на тъмнина получила светлината на надеждата. И днес, стъпила на основното разбиране за ученията на Христос и ежедневно укрепвана от живата вода на Спасителя, Джоузи продължава по своя път към изцелението и упражнява непоклатима вяра във Великия Лечител. Тя помага и на други хора по пътя. Тя казва: „Когато

тъмнината сякаш не изчезва, разчитам на спомена за Неговите нежни милости. Те са светлината, която ме води през трудните мигове“[15].

Сестри, свидетелствам, че:

Не е необходимо сами да продължавате да носите тежестта на тъгата, породена от грях.

Не е необходимо сами да понасяте болката, породена от неправедните действия на другите.

Не е необходимо сами да преживявате болезнените аспекти на смъртността.

Спасителят умолява:

„Не искате ли сега да се върнете към Мене и да се покаете за греховете си, и да се обърнете, за да може да ви изцеля?

… Да, истина ви казвам, ако дойдете при Мене, ще имате живот вечен. Ето, Моята ръка на милост е протегната към вас и този, който дойде, него ще приема“[16].

„(Той) би направил всичко, за да понесе страданията ни“. Всъщност, „(Той) вече го е сторил“. В името на Исус Христос, Великият Лечител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ръсел М. Нелсън, „Молба към моите сестри“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 97.
2. 2 Нефи 31:17, 19–21, курсив добавен.
3. 1 Нефи 11:36.
4. Алма 42:8.
5. Дейл Г. Ренлънд, „Светиите от последните дни продължават да се опитват“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 57–58.
6. Еламан 5:12.
7. 2 Нефи 31:19.
8. 1 Царете 16:7.
9. Вж. Йоан 4:5–30, 39–42.
10. Алма 34:18.
11. За допълнителна информация за отделни членове, съпрузи и семейства, а също и ръководители на Църквата, вж. overcomingpornography.org и mentalhealth.lds.org.
12. Ричард Г. Скот, „Да бъдем свободни от тежко бреме“, *Лиахона,* ноем. 2002 г., с. 88.
13. Вж. Пол Б. Пайпър, „Revealed Realities of Mortality“, *Лиахона,* Jan. 2016 г., с. 44.
14. „Господи, ще Те обичам“, *Химни,* № 138.
15. За повече информация за пътуването на Джоузи към изцелението, вж. Моргън Джоунс, „Bipolar Disorder Can't Stop LDS Woman from Spreading Light, Joy through the 444 Project“, *Deseret News,* 21 март 2016 г., deseretnews.com.
16. 3 Нефи 9:13–14.

От Бони Л. Оскарсън
Обща президентка на Младите жени

Вдигнете се в сила, сестри в Сион

За да бъдем обърнати във вярата и да пазим заветите си, трябва да изучаваме основните учения на Евангелието и да имаме непоклатимо свидетелство за истинността им.

Каква радост е да сме събрани заедно в този център за конференции с момичетата, младите жени и жените в Църквата. Също сме наясно, че има хиляди други групи от сестри, събрани по целия свят, които гледат тази сесия и съм благодарна за възможността и средствата, които ни позволяват да сме събрани заедно в единство и обща цел тази вечер.

През октомври 2006 г. президент Гордън Б. Хинкли изнесе реч, чието заглавие „Станете, мъже Божии“ е същото като това на един химн, написан през 1911 г.[1]. Беше призив за действие към мъжете от Църквата да се вдигнат и да се усъвършенстват. Тази реч отекваше в ума ми, докато се молех да науча какво да споделя с вас.

Сестри, ние живеем в „усилни времена“[2]. Условията на нашето време не трябва да ни изненадват. Правени са предсказания за тях в продължение на хилядолетия като предупреждение и съвет, за да можем да бъдем подготвени, когато настъпят. Осма глава на Мормон дава смущаващо точно описание на условията в наши дни. В тази глава Мороний казва, че е видял нашите дни и в тях има войни и слухове за войни, голямо нечестие, убийства, кражби и хора, които ни казват, че няма правилно или погрешно в Божиите очи. Той описва хора, които са изпълнени с гордост, носят скъпи дрехи и се подиграват на религията. Показани са му хора, които са толкова обсебени от светските неща, че оставят „нуждаещите се, и голите, и болните, и страдащите да минават покрай“[3] тях незабелязано.

Мороний задава един предизвикващ задълбочена самооценка въпрос на нас, които живеем в тези времена. Той казва: „Защо се срамувате да вземете върху си името на Христа?“[4] Тази критика описва точно все посветското състояние на нашия свят.

Джозеф Смит – Матея разкрива, че в последните дни дори много „избрани… съобразно завета“[5] ще бъдат заблудени. Тези от завета включват момичетата, младите жени и сестрите от Църквата, които са кръстени и са сключили завети със своя Небесен Отец. Дори *ние* сме изложени на

риска да бъдем измамени от лъжливи учения.

Сестри, не вярвам, че условията ще стават по-добри, докато продължаваме напред. Ако настоящите тенденции са показателни, трябва да бъдем подготвени за бурите, които тепърва предстоят. Би било лесно да вдигнем ръце в отчаяние, но като заветен народ ние никога не трябва да се отчайваме. Както казва старейшина Гари Е. Стивънсън: „Щедрата благословия на Небесния Отец за това, че живеем в усилни времена, е да живеем в пълнотата на времената“[6]. Обичам утехата, която идва от това изявление.

Президент Ръсел М. Нелсън ни каза преди година: „Нападките срещу Църквата, нейните учения и нашия начин на живот ще се увеличават. Поради тази причина, се нуждаем от жени, които притежават основно разбиране за учението на Христос и които ще използват това разбиране, за да преподават и помагат за създаването на поколение, което може да устоява на греха. Нуждаем се от жени, които могат да разпознават заблудата под всякаква форма. Нуждаем се от жени, които знаят как да достигнат до силата, която Бог дава на спазващите заветите, и които изразяват своята вяра с увереност и милосърдие. Нуждаем се от жени, които притежават смелостта и визията на нашата майка Ева“[7].

Това послание ме уверява, че въпреки условията в наши дни, имаме много причини да се радваме и да бъдем оптимисти. Вярвам с цялото си сърце, че ние, сестрите, имаме вродената сила и вяра, които ще ни позволяват да се справяме с трудностите на живота в последните дни. Сестра Шери Дю пише: „Вярвам, че в момента, в който се научим да освобождаваме пълното влияние на обърнатите във вярата и спазващи заветите жени, Божието Царство ще се промени мигновено“[8].

За да бъдем обърнати във вярата и да спазваме заветите, ще са необходими съгласувани усилия. За да направим това, ние трябва да бъдем момичета и жени, които изучават основните учения на Евангелието и имат непоклатимо свидетелство за истинността им. Има три области, върху основата на които вярвам, че се изграждат силните свидетелства и които смятам за съществени за нашето разбиране.

Първо, ние трябва да признаваме централната роля на Бог, Нашия Вечен Отец и Неговия син Исус Христос за нашата вяра и спасение. Исус Христос е нашият Спасител и Изкупител. Трябва да изучаваме и разбираме Неговото Единение и как да Го прилагаме ежедневно, а покаянието е една от най-великите благословии, които всяка от нас получава, за да остане на пътя. Следва да гледаме на Исус Христос като на нашия основен модел за подражание и пример за това какви трябва да станем. Трябва постоянно да учим своите семейства и класове относно великия план на Отца за спасение, включващ учението за Христос.

Второ, трябва да разбираме необходимостта от възстановяване на Евангелието, организацията и ключовете на властта в тези последни дни. Трябва да имаме свидетелство, че пророкът Джозеф Смит е божествено избран и определен от Господ да осъществи това възстановяване и да осъзнаваме, че той организира жените в Църквата според организацията, която е съществувала в Христовата църква в древността[9].

И трето, трябва да изучаваме и разбираме храмовите обреди и завети. Храмът заема специално място в сърцевината на нашите най-свети вярвания и Господ ни казва да го посещаваме, да размишляваме, да се учим и да откриваме значението и приложението лично за себе си. Ще стигнем до разбирането, че чрез храмовите обреди силата на божествеността се проявява в нашия живот[10] и че чрез тях можем да бъдем въоръжени със силата на Бог, и името Му да бъде над нас, и славата Му да бъде около нас, и ангелите Му да се грижат за нас[11]. Чудя се дали напълно черпим от силата на тези обещания.

Сестри, дори най-младата от вас може да се вдигне с вяра и да изиграе важна роля в изграждането на Царството Божие. Децата започват да придобиват собствено свидетелство, като четат или слушат Писанията, молят се ежедневно и вземат от причастието по значим за тях начин. Всички деца и млади жени могат да насърчават провеждането на семейни домашни вечери и да бъдат пълноценни участници. Можете да сте първите, които коленичат, когато семейството ви се събира за

семейна молитва. Дори и вашите домове да не са съвършени, личният ви пример за праведен живот според Евангелието може да оказва влияние върху живота на семейството и приятелите ви.

Младите жени в Църквата трябва да виждат себе си като важни участници в ръководеното от свещеничеството дело на спасение, а не само като зрители и поддръжници. Вие имате призования и сте отделени от тези, които държат ключовете на свещеничеството като ръководители с власт и сила в това дело. Като служите усърдно в своите призования в президентствата на класове, подготвяте се духовно, съветвате се заедно, протягате ръка, за да служите на своите ученици и се учите една друга относно Евангелието, вие изпълнявате своята роля в това дело и вие и вашите връстници ще бъдете благославяни.

Всички жени трябва да се смятат за важни участници в делото на свещеничеството. Жените в тази Църква са президентки, съветнички, учителки, членове на съвети, сестри и майки и царството Божие не може да върви напред, ако не се вдигнем и не изпълняваме своите задължения с вяра. Понякога просто трябва да имаме по-голямо разбиране за това, което е възможно.

Наскоро се срещнах с една сестра от Мексико, която разбира какво означава да служи усърдно и с вяра в призованието си. Марфиса Малдонадо беше призована да преподава в Неделното училище за младежи преди три години. Имало 7 ученици, които присъствали на уроците, когато я призовали, а сега има 20, които редовно посещават класа. Попитах я с удивление какво е направила, за да увеличи толкова броя на посещаващите. Тя скромно каза: „О, не бях само аз. Всички членове на класа помогнаха“. Заедно те видели имената на по-слабо активните в списъка и започнали заедно да отиват и да ги канят да се върнат в Църквата. Имало и кръщение благодарение на техните усилия.

Сестра Малдонадо създава страница в социалните мрежи само за членовете на нейния клас, наречен „Чедо на Бога съм“ и там споделя вдъхновяващи мисли и стихове няколко пъти в седмицата. Редовно изпраща съобщения на своите ученици със задачи и насърчение. Тя чувства, че е важно те да общуват по начините, по които са свикнали най-добре и това дава резултати. Тя ми каза просто: „Обичам учениците си“. Можех да почувствам любовта ѝ, докато тя ми разказваше за техните усилия и нейният пример ми напомни какво може да постигне с помощта на Господ човек, който извършва с вяра това дело.

Нашите младежи са изложени на трудни въпроси всеки ден и много от нас имат любими хора, които се мъчат да намират отговори. Добрите новини са, че *има* отговори на задаваните въпроси. Слушайте последните послания от нашите ръководители. Увещавани сме да изучаваме и разбираме плана за щастие на нашия Небесен Отец. Напомня ни се за принципите в Прокламацията за семейството[12]. Насърчавани сме да преподаваме и използваме тези източници като стандарти, които да ни държат на стеснената и тясна пътека.

Преди година посетих една майка на малки деца, която решила да направи нещо, за да защити децата си от многото отрицателни влияния, на които са изложени в Интернет и в училище. Всяка седмица тя избира тема, често някоя, която поражда много дискусии в Интернет, и започва целенасочени обсъждания през седмицата, когато нейните деца могат да задават въпроси и тя може да се уверява, че те получават правилно разбиране по често трудни въпроси. Тя превръща своя дом в безопасно място за задаване на въпроси и води съдържателно евангелско обучение.

Опасявам се, че живеем в такава среда, в която, за да не обидим някого, понякога избягваме да преподаваме правилни принципи. Ние не успяваме да научим младите жени, че подготовката да бъдат майки е от най-голямо значение, защото не искаме да обидим тези, които са неомъжени или нямат деца, или не искаме да изглежда сякаш ограничаваме бъдещите избори. От друга страна можем също да не успяваме да подчертаем важността на образованието, защото не искаме да изпратим посланието, че то е по-важно от брака. Избягваме да

заявяваме, че нашият Небесен Отец определя брака като съюз между мъжа и жената, защото не искаме да обидим тези, които изпитват привличане към същия пол. И може да намираме за неудобно да обсъждаме въпроси, свързани с пола или сексуалното здраве.

Сестри, със сигурност трябва да използваме нашата чувствителност, но нека също използваме и нашата добра преценка и разбиране за плана на спасение, за да бъдем смели и директни, когато учим нашите деца и младежи на основните принципи на Евангелието, които те трябва да разбират, за да управляват света, в който живеят. Ако не учим децата и младежите на истинни учения и не преподаваме ясно, светът ще ги научи на лъжите на Сатана.

Обичам Евангелието на Исус Христос и съм вечно благодарна за напътствията, силата и всекидневната помощ, които получавам като заветна дъщеря на Бог. Свидетелствам, че Господ ни е благословил като жени, които живеят в тези усилни времена, с всичката власт, дарове и сила, които са необходими, за да подготви света за Второто пришествие на Господ Исус Христос. Моля се всички да можем да виждаме пълния си потенциал и да се вдигнем, за да станем верните и смели жени, от които нашият Небесен Отец се нуждае. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns,* № 324.
2. 2 Тимотей 3:1.
3. Мормон 8:39; вж. също стихове 26–38.
4. Мормон 8:38.
5. Джозеф Смит – История 1:22.
6. Гари Е. Стивънсън, „Ясни и ценни истини“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 92.
7. Ръсел М. Нелсън, „Молба към моите сестри“, *Лиахона,* ноем. 2015 г., с. 97.
8. Шери Дю, *Women and the Priesthood: What One Mormon Woman Believes,* 2013 г., с. 163.
9. Вж. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society“,* 2011 г., с. 7.
10. Вж. Учение и завети 84:20.
11. Вж. Учение и завети 109:22.
12. Вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона,* ноем. 2010 г., с. 129.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Последната врата на четвъртия етаж

Бог „възнаграждава тези, които Го търсят“, за това трябва да продължаваме да хлопаме. Сестри, не се отказвайте! Търсете Бог с цялото си сърце.

Мои скъпи сестри, скъпи приятели, колко сме благословени да се съберем отново на тази световна конференция под напътствието и ръководството на нашия скъп пророк и президент, Томас С. Монсън. Президент Монсън, ние ви обичаме и подкрепяме! Знаем, че обичате сестрите в Църквата.

Радвам се да съм на тази прекрасна сесия на общата конференция, която се провежда специално за сестрите в Църквата.

Когато ви погледна, сестри, си мисля за жените, които са оказали толкова голямо влияние върху моя живот – моята баба и майка, които първи са приели поканата да дойдат и да се запознаят с ученията на Църквата[1]. Мисля си и за моята обична съпруга Хариет, в която се влюбих от пръв поглед. Мисля си и за майката на Хариет, която се присъедини към Църквата скоро след като нейният съпруг почина от рак. След това си мисля за моите сестра,

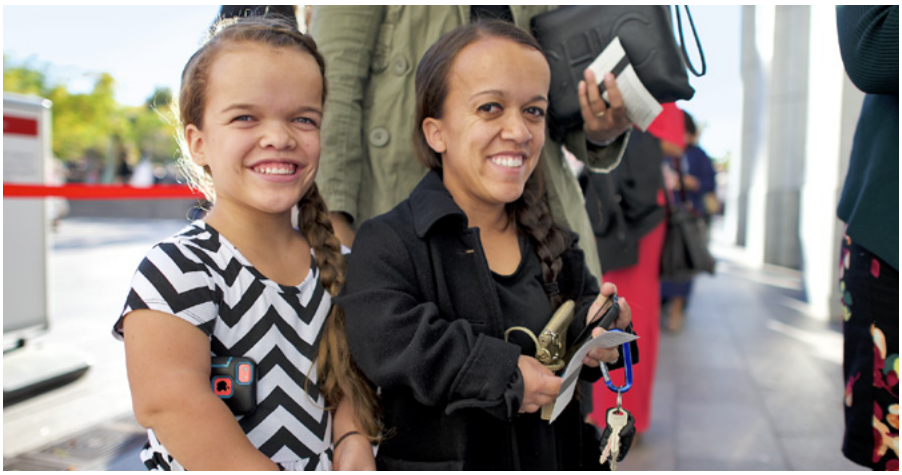

дъщеря, внучка и правнучка – всички тези жени са оказали положително влияние върху живота ми. Те наистина носят светлина в живота ми. Те ме вдъхновяват да се превръщам в подобър мъж и да проявявам повече разбиране към хората като църковен ръководител. Колко различен би бил животът ми без тях!

Навярно най-много ме смирява знанието, че същото влияние е умножено милиони пъти из Църквата посредством способностите, талантите, интелигентността и свидетелствата на жени на вярата като вас.

Някои от вас може и да не смятат, че заслужават такава възхвала. Може да си мислите, че сте твърде незначителни, за да оказвате силно влияние върху другите. Навярно дори не се считате за „жена на вярата“, защото понякога изпитвате съмнения или страх.

Днес искам да говоря на всички, които някога са се чувствали така и вероятно това включва всички нас в един или друг момент. Искам да говоря за вярата – какво е тя, какво може и не може тя и какво трябва да правим, за да задействаме силата на вярата в живота си.

Какво е вярата

Вярата е силно убеждение за нещо, в което вярваме – убеждение, което е толкова силно, че ни подтиква да вършим неща, които иначе не бихме направили. „Вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат“[2].

Макар че това има смисъл за вярващите хора, то често е объркващо за невярващите. Те поклащат глава и питат: „Как човек може да е сигурен в нещо, което не може да види?“ За тях това е доказателство за ирационалността на религията.

Те не разбират, че можем да виждаме не само с очите си, да чувстваме не само с ръцете си и да чуваме не само с ушите си.

Това е като преживяването на едно малко момиче, което било на разходка с баба си. Песента на птиците била прекрасна за момиченцето и тя посочвала на баба си всеки звук.

„Чу ли това?“ – питало момиченцето отново и отново. Но баба ѝ не чувала добре и не можела да различава звуците.

Накрая бабата коленичила и казала: „Съжалявам, миличка. Баба не чува много добре“.

В разочарованието си момиченцето хванало с ръце лицето на баба си, погледнало я право в очите и казало: „Бабо, слушай по-добре!“

В тази история има уроци както за вярващите, така и за невярващите. Това, че не можем да чуем нищо, не означава, че няма какво да се чуе. Двама души могат да слушат едно и също послание или да четат един и същ стих от Писанията и единият може да чувства свидетелството на Духа, а другият – не.

От друга страна, в усилията си да помагаме на обичните ни хора да чуят гласа на Духа и да видят огромната, вечна и изключителна красота на Евангелието на Исус Христос, да им казваме да „слушат по-добре“ може да не е най-успешният подход.

Вероятно по-добрият съвет за всеки, който желае да израства във вярата, е да слуша *по различен начин*. Апостол Павел ни насърчава да търсим гласа, който говори на духа ни, а не само на ушите ни. Той учи: „Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“[3]. Или можем да вземем под внимание думите на Малкия принц на Сент-Екзюпери, който казва: „Истински се вижда само със сърцето. Същественото е невидимо за очите“[4].

Силата и ограниченията на вярата

Понякога не е лесно да се развива вяра в духовни неща, докато живеем в един физически свят. Но усилията си струват, защото силата на вярата в живота ни може да бъде огромна. Писанията ни учат, че чрез вяра световете са били създадени, води са били разделяни, мъртви са били възкресявани и реки и планини са били премествани от местата им[5].

Някои могат да попитат: „Ако вярата е толкова силна, защо не мога да получа отговор на искрената си молитва? Не искам море да се разделя или планина да се премества. Просто искам болестта ми да изчезне или родителите ми да си простят един на друг, или пред вратата ми да се появи вечен спътник с букет цветя в едната ръка и годежен пръстен в другата. Защо моята вяра не може да постигне *това*?“

Вярата *има* сила и често води до чудеса. Но независимо от това колко

вяра имаме, има две неща, които вярата не може да прави. Първо, не може да погазва свободата на избор на другите хора.

Една жена се молила с години нейната отклонила се дъщеря да се върне в стадото на Христос и се чувствала обезсърчена, че нейните молитви очевидно оставали без отговор. Боляло я най-силно, когато чувала истории за други блудни деца, които се разкайвали за изборите си.

Проблемът не бил липсата на молитви или недостиг на вяра. Тя трябвало да разбере само, че независимо колко може да е болезнено за нашия Небесен Отец, Той няма да принуди никого да избере пътя на праведността. В доземния свят Бог не принудил Своите чеда да Го последват. Колко по-малко би ни принуждавал сега, докато преминаваме през този земен живот?

Бог кани, убеждава. Бог неуморно се опитва да общува с нас с любов, вдъхновение и насърчение. Обаче Бог никога няма да ни принуждава, това би осуетило великия Му план за нашето вечно израстване.

Второто нещо, което вярата не може да прави, е да налага волята ни на Бог. Не можем да принуждаваме Бог да се съгласява с желанията ни, независимо колко прави мислим, че сме или колко искрено се молим. Помислете си за историята на Павел, който многократно моли Господ за облекчение при едно лично изпитание, което нарича „трън в плътта“. Но това не била Божията воля. Накрая Павел осъзнава, че изпитанието му е благословия и благодари на Бог за това, че не е получил отговора, на който се е надявал[6].

Упование и вяра

Не, целта на вярата не е да *променя* Божията воля, а да получаваме силата да *действаме според* нея. Вярата е упование – упованието, че Бог вижда това, което ние не можем, и че знае това, което ние не знаем[7]. Понякога да се уповаваме на собствените си прозрения и преценки не е достатъчно.

Научих това като пилот на самолет в дните, когато трябваше да летя през гъста мъгла или облаци и можех да виждам само няколко метра пред себе си. Трябваше да разчитам на инструментите, които ми казваха къде се намирам и накъде отивам. Трябваше да се вслушвам в гласа на въздушния контрол. Трябваше да разчитам за насока на някого с по-точна информация от тази, която притежавах аз. Да разчитам на някого, когото не можех да видя, но на когото се бях научил да се доверявам. На някого, който можеше да види това, което аз не можех. Трябваше да се доверявам и да действам според указанията, за да достигна безопасно до желаната дестинация.

Вяра означава, че ние се уповаваме не само на мъдростта на Бог, но и на Неговата любов. Означава да се уповаваме, че Бог ни обича съвършено, че всичко, което върши – всяка благословия, която ни дава или за известно време не ни дава, е за нашето вечно щастие[8].

С такава вяра, макар и да не разбираме защо се случват някои неща или защо не получаваме отговори на някои молитви, можем да знаем, че накрая причината за всичко ще стане ясна. „Всичко (ще) съдейства за добро на тези, които обичат Бога“[9].

Всичко ще стане така, както трябва. Всичко ще бъде наред.

Можем да сме сигурни, че отговорите ще дойдат, и да сме уверени, че не само ще сме доволни от тях, но и ще бъдем удивени от благодатта, милостта, щедростта и обичта на нашия Небесен Отец към нас, Неговите чеда.

Продължавайте да хлопате

Докато не получим отговор, ще вървим според вярата, която имаме[10], търсейки начини да имаме повече вяра. Понякога това няма да бъде лесно. За онези, които са нетърпеливи, неотдадени или нехайни, вярата може да изглежда непостижима. Онези, които лесно се обезсърчават или разсейват, може едва да я усещат. Вярата идва при смирените, усърдните и тези, които устояват.

Тя идва при онези, които полагат усилия да остават верни.

Пример за тази вяра е преживяването на двама млади мисионери, които служили в Европа, в район, в който имало малко кръщения. Вероятно би било разбираемо да си мислят, че няма да променят нещата кой знае колко.

Но тези двама мисионери имали *вяра* и били отдадени. Те били решени, че ако никой не чуе посланието им, това няма да бъде поради това, че не са положили всички усилия, на които са способни.

Един ден те чувствали, че трябва да се опитат да осъществят контакт с обитателите на един добре поддържан четириетажен блок. Започнали на първия етаж и почукали на всяка врата, представяйки своето послание за спасение чрез Исус Христос и Възстановяването на Неговата Църква.

Никой на първия етаж не пожелал да ги изслуша.

Колко ли лесно би било да кажат: „Ами, опитахме се. Нека спрем до тук. Нека да отидем и да опитаме в друга сграда.“

Блокът в Германия, в който двама верни мисионери почукват на всяка врата.

Но тези двама мисионери имали *вяра* и били готови да *се трудят* и така почукали на всички врати на втория етаж.

Отново никой не пожелал да ги изслуша.

На третия етаж било същото. Така било и на четвъртия, докато не почукали на последната врата на четвъртия етаж.

Когато тази врата се отворила, едно момиче им се усмихнало и ги помолило да изчакат, докато поговори с майка си.

Майка ѝ била на само 36 години, наскоро изгубила съпруга си и не била в настроение да говори с мормонски мисионери. Така че казала на дъщеря си да ги отпрати.

Но дъщеря ѝ я умолявала. Тя казала, че тези млади мъже са толкова мили. И ще бъде само за няколко минути.

Така, майката неохотно се съгласила. Мисионерите споделили своето послание и дали на майката да прочете една книга – Книгата на Мормон.

След като си тръгнали, майката решила да прочете поне няколко страници.

Тя прочела цялата книга за няколко дни.

Скоро след това тези прекрасни майка и дъщери влезли във водите на кръщението.

Когато малкото семейство посетило своя клон във Франкфурт, Германия, един млад дякон забелязал красотата на една от дъщерите и си помислил: „Тези мисионери вършат страхотна работа!“

Името на младия дякон било Дитер Ухтдорф. А очарователната млада жена – тази, която умолявала майка си да изслуша мисионерите, имала красивото име Хариет. Всички хора, с които се среща, докато ме придружава по време на моите пътувания, я обичат. Тя благославя живота на мнозина чрез своята обич към Евангелието и чрез своята прекрасна същност. Тя наистина е светлината на живота ми.

Толкова пъти съм благодарил за двамата мисионери, които не спрели на първия етаж! Колко често сърцето ми се е обръщало към Бог с благодарност за тяхната *вяра* и *дело*. Толкова пъти съм благодарил, че те продължили чак до последната врата на четвъртия етаж.

Ще ви се отвори

В стремежа си към трайна вяра, в своето търсене да се свържем с Бог и да сме едно с Неговите цели, нека помним Господното обещание: „Хлопайте и ще ви се отвори“[11].

Ще се откажем ли, след като сме почукали на една-две врати? На един или два етажа?

Или ще продължаваме да търсим, докато не стигнем до четвъртия етаж, до последната врата?

Бог „възнаграждава тези, които Го търсят“[12], но тази награда обикновено не ни чака зад първата врата. За това трябва да продължаваме да хлопаме. Сестри, не се отказвайте! Търсете Бог с цялото си сърце. Упражнявайте вяра. Ходете в праведност.

Обещавам ви, че ако вършите това, чак дори до четвъртия етаж, до последната врата, ще получите отговорите, от които се нуждаете. Ще намерите вяра. И някой ден ще бъдете изпълнени със светлина, която става „по-ярка и по-ярка до съвършения ден“[13].

Мои възлюбени сестри в Христа, Бог наистина съществува.

Той е жив.

Той ви обича.

Той ви познава.

Той ви разбира.

Той чува негласните молби на сърцата ви.

Той не ви е изоставил.

Той няма да се отрече от вас.

Моето свидетелство и апостолска благословия за всяка една от вас е да почувствате сами за себе си в сърцето и ума си тази върховна истина. Скъпи приятели, скъпи сестри, живейте с вяра и „Господ, (нашия) Бог (ще) ви умножи хиляда пъти повече, отколкото сте сега, и (ще) ви благослови, според както ви е обещал!“[14]

Оставям ви моята вяра, моята убеденост и моето уверено и непоклатимо свидетелство, че това е Божието дело. В святото име на нашия обичан Спасител, в името на Исус Христос, амин. ■

Сестра Хариет Ухтдорф (по средата) като младо момиче с майка си, сестра си и пълновременни мисионери.

Сестра Ухтдорф придружава президент Ухтдорф на пътуванията му и благославя живота на хората, като споделя любовта си към Евангелието.

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Дитер Ф. Ухтдорф, „Възможностите да свидетелстваме“, *Лиахона*, ноем. 2004, с. 74; *Sister Eternal* (2005 г.).
2. Евреите 11:1, New International Version (1984 г.).
3. 1 Коринтяните 2:14, New International Version (2011 г.).
4. Антоан дьо Сент-Екзюпери, *Малкият принц*, прев. Лъчезар Минчев, с. 74.
5. Вж. Евреите 11:3, 5, 29, 35; Етер 12:30; Моисей 7:13.
6. Вж. 2 Коринтяните 12:7–10.
7. Вж. Исайя 55:8–9.
8. Вж. 2 Нефи 26:24.
9. Вж. Римляните 8:28.
10. Вж. 2 Коринтяните 5:7.
11. Матей 7:7.
12. Евреите 11:6, New International Version (1984 г.).
13. Учение и завети 50:24.
14. Второзаконие 1:11, New International Version (2011 г.).

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

О, колко велик е планът на нашия Бог!

Заобиколени сме от такова удивително богатство от светлина и истина, че се питам дали наистина оценяваме това, което имаме.

Колко сме благословени да се съберем отново на тази световна конференция под напътствието и ръководството на нашия скъп пророк и президент, Томас С. Монсън. Президент Монсън, ние ви обичаме и подкрепяме с цялото си сърце!

По време на професионалната си кариера като пилот, много разчитах на точността и надеждността на компютърните системи, но рядко се налагаше да работя на личния си компютър. В работата ми като администратор, имах асистенти и секретари, които любезно ми помагаха със задачите.

Всичко това се промени през 1994 г., когато бях призован като висш ръководител. Моето призование включваше както много чудесни възможности да служа, така и много работа в офис – повече отколкото някога мислех, че е възможно.

За мой ужас, главното средство, чрез което можех да смогвам да свърша работата си, беше личният компютър.

За пръв път в живота си трябваше да се потопя в този странен, загадъчен и непонятен свят.

Отначало компютърът и аз не бяхме твърде добри приятели.

Технически грамотни хора се опитаха да ме научат как да използвам компютъра. Те буквално стояха зад мен, протягаха се над рамото ми, като пръстите им се движеха бързо, създавайки симфония като от ударни инструменти върху клавиатурата.

„Виждате ли? – с гордост казваха те. – Ето така се прави“.

Аз обаче не виждах. Беше труден преход.

Графиката на успехите ми в обучението приличаше по-скоро на тухлена стена.

Нужно беше много време, повторения, търпение, немалки количества надежда и вяра, много подкрепа от жена ми и много литри диетична сода, която няма да назовавам.

Сега, 22 години по-късно, съм обкръжен от компютърни технологии. Имам електронна поща, Туитър акаунт и страница във Фейсбук. Притежавам смартфон, таблет, лаптоп и цифрова камера. И макар техническите ми умения да не могат напълно да се сравняват с уменията на днешните седемгодишни деца, за човек минал 70 години се справям добре.

Обаче забелязах нещо интересно. Колкото по-опитен ставам с технологията, толкова повече я считам за даденост.

През по-голямата част от човешката история, общуването се е осъществявало със скоростта на коня. Изпращането на съобщение и получаването на отговор отнемало дни или дори месеци. Днес съобщенията ни пътуват хиляди мили в небето или хиляди метри под океана, за да стигнат до някой в другия край на планетата, а ако закъснее дори с няколко секунди, ние се ядосваме и губим търпение.

Изглежда това е присъщо на човешката природа: когато опознаем нещо, дори то да е чудотворно и внушително, ние губим чувството

си на страхопочитание и се отнасяме към него като към нещо съвсем обикновено.

Приемаме ли духовните истини за даденост?

Да приемаме съвременните технологии и устройства за даденост може да не е толкова значително. Но е тъжно, когато понякога имаме подобно отношение към вечното и обогатяващо душата учение на Евангелието на Исус Христос. В Църквата на Исус Христос ни е дадено много. Заобиколени сме от такова удивително богатство от светлина и истина, че се питам дали наистина оценяваме това, което имаме.

Помислете за учениците в древността, които вървели и разговаряли със Спасителя по време на земното Му служение. Представете си каква благодарност и какво благоговение трябва да са изпълвали сърцата и умовете им, когато са Го видели да излиза от гробницата и са докоснали раните по ръцете Му. Животът им никога нямало да бъде същият!

Помислете за ранните светии от тази диспенсация, които са познавали Пророка Джозеф и са го слушали да проповядва възстановеното Евангелие. Представете си как трябва да са се чувствали, като са знаели, че завесата между небесата и земята се е отворила отново, разпръсквайки светлина и знание върху света от нашия небесен дом горе.

Но най-вече помислете как сте се чувствали, когато за първи път повярвахте и разбрахте, че вие наистина сте чедо на Бог; че Исус Христос с желание е страдал за *вашите* грехове, така че да можете да бъдете очистени отново; че свещеническата власт е реална и може да ви свърже с хората, които обичате, за времето и вечността; че има жив пророк на земята днес. Не е ли това прекрасно и удивително?

Имайки предвид всичко това, как изобщо е възможно да не тръпнем от желание да посещаваме църковните богослужения? Или да ни омръзва четенето на светите Писания? Предполагам това може да се случи само, ако сърцата ни вече *не изпитват* благодарност и благоговение за свещените и върховни дарове, дадени ни от Бог. Променящите живота истини са пред очите ни и са в ръцете ни, но понякога ние сякаш вървим заспали по пътя на ученичеството. Твърде често си позволяваме да обръщаме внимание на несъвършенствата на другите членове, вместо да следваме примера на нашия Господ. Вървим по пътека, осеяна с диаманти, но едва ги различаваме от обикновените камъчета.

Познато послание

Когато бях млад мъж, приятелите ми често ме питаха за моята религия. Често започвах, като обяснявах различията, като Словото на мъдростта. В други случаи наблягах на приликите с други християнски вероизповедания. Тези неща обаче не ги впечатляваха особено много. Но когато заговарях за великия план на щастие, който нашият Небесен Отец е приготвил за нас като Негови чеда, те слушаха с внимание.

Спомням си как се опитвах да нарисувам плана за спасение върху черната дъска в нашата сграда за събрания във Франкфурт, Германия. Аз правех кръгове, представляващи доземния живот, живота в смъртността и завръщането при небесните ни Родители след този живот.

Като младеж, много обичах да споделям това вълнуващо послание. Когато обяснявах тези принципи с прости мои думи, сърцето ми се изпълваше с благодарност към Бог, Който обича Своите чеда, и към Спасителя, Който изкупи всички нас от смъртта и пъкъла. Толкова се гордеех с това послание на любов, радост и надежда.

Някои от приятелите ми казваха, че това послание им звучи познато, макар че не бяха учени на подобни неща в тяхното религиозно възпитание. Сякаш те винаги са знаели, че тези неща са истинни, а аз просто хвърлях светлина върху нещо, което

винаги дълбоко е било вкоренено в сърцата им.

Ние имаме отговори!

Вярвам, че всяко човешко същество носи в сърцето си, под някаква форма, основните въпроси относно самия живот. Откъде идвам? Защо съм тук? Какво ще се случи, след като умра?

Смъртните хора са си задавали тези въпроси още от началото на света. Философи, учени и мислители са отдавали живота си и богатствата си, търсейки отговори.

Благодарен съм, че възстановеното Евангелие на Исус Христос има отговори на тези най-сложни въпроси в живота. Тези отговори се преподават в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Те са истинни, ясни, недвусмислени и лесни за разбиране. Те са вдъхновени и ние учим на тях тригодишните деца в класа Слънчев лъч.

Братя и сестри, ние сме вечни същества без начало и без край. Винаги сме съществували[1]. Ние сме буквално духовни чеда на божествени, безсмъртни и всесилни небесни Родители!

Ние идваме от небесните палати на нашия Господ Бог. Ние сме от царския дом на Елохим, Всевишния Бог. Ние сме вървели с Него в доземния ни живот. Слушали сме Господ да говори, били сме свидетели на Неговото величие, учели сме се на пътищата Му.

Вие и аз сме участвали във Великия съвет в небесата, където нашият обичан Отец е представил Своя план за нас – да дойдем на земята, да получим смъртни тела, да се научим да различаваме между добро и зло и да напредваме по начини, които иначе не биха били възможни.

Когато сме преминали през завесата и сме дошли в този смъртен живот, сме знаели, че няма повече да помним живота преди това. Ще се срещнем с противопоставяне, беди и изкушение. Но също сме знаели, че придобиването на физическо тяло е от първостепенно значение за нас. О, как сме се надявали, че бързо ще се научим да правим правилните избори, да устояваме на изкушенията на Сатана, и един ден да се завърнем при нашите обичани Родители в небесата.

Знаели сме, че ще извършваме грехове и ще допускаме грешки – може би дори някои сериозни. Но също сме знаели, че нашият Спасител, Исус Христос, е обещал да дойде на земята, да живее безгрешен живот и доброволно да положи живота Си като една вечна жертва. Знаели сме, че ако Му дадем сърцето си, ако Му се доверяваме и ако се стремим с цялата енергия на душата си да вървим по пътя на ученичеството, ние ще можем да бъдем очистени и отново да влезем в присъствието на нашия обичан Небесен Отец.

Така с надежда в жертвата на Исус Христос, вие и аз сме приели по своя собствена свободна воля плана на Небесния Отец.

Ето защо ние сме тук, на тази красива планета земя – понеже Бог ни е предложил тази възможност, и ние сме избрали да я приемем. Обаче, нашият земен живот е само временен, и ще завърши със смъртта на физическото ни тяло. Но същността на това, което вие и аз представляваме, няма да се унищожи. Нашите духове ще продължават да живеят и да очакват Възкресението – безусловен дар за всички от нашия любящ Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос[2]. По време на Възкресението, нашите духове и тела ще бъдат обединени, без да изпитват болка и без физически несъвършенства.

След Възкресението ще дойде Съдният ден. Макар че всички накрая ще бъдем спасени и ще наследим някакво царство на слава, онези, които вярват в Бог и се стремят да спазват Неговите закони и обреди, ще наследят живот във вечността, който е невъобразимо славен и изумителен по величие.

Този Съден ден ще бъде ден на милост и любов – ден, когато наранените сърца биват изцелени, когато сълзите от тъга се заменят със сълзи

на благодарност, когато всички неща ще се поправят[3].

Да, ще има дълбока скръб поради греха. Да, ще изпитваме съжаление и дори страдание поради нашите грешки, заради собствената си глупост и инат, които са причина да изпуснем възможности за много по-велико бъдеще.

Но аз съм уверен, че ние не само ще бъдем доволни от присъдата на Бог; ние също ще бъдем удивени и изумени от Неговата безкрайна благодат, милост, щедрост и любов към нас, Неговите чеда. Ако нашите желания и дела са добри, ако имаме вяра в живия Бог, тогава можем да очакваме това, което Мороний нарича „приятния съд на великия Иехова, Вечния Съдия“[4].

Pro Tanto Quid Retribuamus

Мои възлюбени братя и сестри, скъпи приятели, не се ли изпълват нашите сърца и умове с изумление и благоговение, съзерцавайки великия план на щастие, който нашият Небесен Отец е приготвил за нас? Не се ли изпълваме с необяснима радост, като знаем за славното бъдеще, което е подготвено за всички, които очакват Господ?

Ако никога не сте изпитвали такова изумление и благоговение, ви каня да търсите, изучавате и обмисляте простите, но дълбоки истини на възстановеното Евангелие. „Нека

тържествеността на вечността почива в умовете ви“[5]. Нека ви дават свидетелство за божествения план на спасение.

Ако сте се чувствали така преди, аз ви питам днес: „Можете ли да се почувствате така и сега?“[6]

Наскоро имах възможността да пътувам до Белфаст, Северна Ирландия. Докато бях там, забелязах герба на Белфаст, който включва мотото „Pro tanto quid retribuamus“ или „Какво ще дадем в замяна на толкова много?“[7]

Каня всеки от нас да обмисли този въпрос. Какво ще дадем в замяна на богатството от светлина и истина, което Бог излива над нас?

Нашият любящ Отец просто ни моли да живеем според истината, която сме получили, и да следваме пътеката, която Той ни е осигурил. Затова, нека да бъдем смели и да се уповаваме на напътствието на Духа. Нека на дела и думи да споделяме с нашите ближни чудесното и възхитително послание за Божия план на щастие. Нека нашата задвижваща сила да бъде обичта ни към Бог и към Неговите чеда, тъй като те са наши братя и сестри. Това е началото на това, което можем да направим в замяна на толкова много.

Един ден „всяко коляно ще се преклони и всеки език ще се изповяда“, че Божиите пътища са справедливи и че Неговият план е съвършен[8]. За вас и за мен, нека този ден бъде днес. Нека провъзгласим като Яков: „О, колко велик е планът на нашия Бог!“[9]

За това свидетелствам с дълбока благодарност към нашия Небесен Отец, като ви оставям своята благословия, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 93:29.
2. Вж. Йоан 5:28–29.
3. Вж. Откровението 21:4.
4. Мороний 10:34.
5. Учение и завети 43:34.
6. Алма 5:26.
7. Вж. Псалми 116:12.
8. Мосия 27:31.
9. 2 Нефи 9:13; вж. също стихове 8–12, 14–20.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

„Следвайте Ме, елате с Мен“ чрез упражняване на християнска обич и служение

Като ученици на Спасителя в последните дни, ние идваме при Него, като обичаме и служим на Божиите чеда.

Нобеловият лауреат Ели Уизъл бил в болница, където се възстановявал от сърдечна операция, когато бива посетен от своя петгодишен внук. Когато момчето поглежда в очите на своя дядо, то вижда неговата болка. „Дядо – пита то, – ако те обичах повече, щеше ли да те (боли по-малко?)“[1] Днес отправям същия въпрос към всеки от нас: „Ако обичахме Спасителя повече, щяхме ли да страдаме по-малко?“

Когато Спасителят призовава Своите ученици да Го следват, те живеят според закона на Моисей, включително спазвайки „око за око, зъб за зъб“,[2] но Спасителят идва да изпълни този закон със Своето Единение. Той проповядва ново учение: „Обичайте враговете си и благославяйте онези, които ви проклинат, вършете добро на онези, които ви мразят, и молете се за ония, които ви позорят и преследват“[3].

Учениците са учени да се отвръщат от пътищата на естествения човек и да вървят по любящия и грижовен път на Спасителя, заменяйки раздора с опрощение, доброта и състрадание. Новата заповед „да се обичате един друг“[4] не винаги е лесна за спазване. Когато учениците се тревожат за общуването с грешници и хора от определена класа, Спасителят търпеливо проповядва: „Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-малки Мои братя, на Мене сте го направили“[5]. Или, както обяснява един пророк от Книгата на Мормон: „Когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог“[6].

Като ученици на Спасителя от последните дни, ние идваме при Него, като обичаме и служим на Божиите чеда. Докато го правим, вероятно няма да можем да избегнем горестта, огорчението или страданието на плътта, но духовно ще страдаме по-малко. Дори в нашите страдания можем да изпитваме радост и спокойствие.

Нашата християнска обич и служение естествено започват у дома. Родители, вие сте призовани да бъдете любящи учители и мисионери на своите деца и младежи. Те са вашите проучватели. Вие носите отговорността да им помагате да се обръщат във вярата. Истината е, че всички ние се стремим да се обръщаме, което означава да бъдем изпълнени с обичта на Спасителя.

Когато следваме Исус Христос, Неговата любов ни мотивира да се подкрепяме един друг в нашето земно пътуване. Не можем да се справим сами[7]. Чували сте ме да споделям тази квакерска поговорка и преди: „Помогни на мен и аз на теб и заедно ще напредваме във вечността“[8]. Като ученици, ние започваме да правим това, когато бъдем кръстени, показвайки желание „да носи(м) един другиму тегобите си, за да може те да са леки“[9].

Да се „поучава(ме) един друг за учението на царството“[10] е начин да се обичаме и да си служим един на друг. Родители и баби и дядовци, ние сме склонни да оплакваме състоянието на света – това, че училищата не възпитават морал. Но има много неща, които *ние* можем да правим. *Ние* можем да се възползваме от моментите на обучение в нашите собствени семейства – и това означава сега. Не позволявайте те да се изплъзват. Когато се появи възможност да споделите вашите мисли за Евангелието и за уроците на живота, оставете всичко, седнете и говорете с вашите деца и внуци.

Не трябва да се притесняваме, че нямаме професионална подготовка да преподаваме Евангелието. Никой курс или ръководство не са по-полезни от личното изучаване на Писанията, молитвата, размишляването и търсенето на напътствие от Светия Дух. Духът ще ви води. Обещавам ви: призоваването да бъдете родители включва дара на преподаването по начини, които са правилни за вас и вашите деца. Помнете, силата на Бог, която ни води в праведността, е Неговата любов. „Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас“[11].

Младежи, вие сте едни от нашите най-ефективни преподаватели на Евангелието. Вие идвате на църква да се учите, за да можете, когато се приберете у дома, да учите и служите на своето семейство, съседи и приятели. Не се страхувайте. Имайте вяра да свидетелствате за това, което сте опознали като истина. Помислете как пълновременните мисионери напредват, защото с вяра водят посветен живот – те използват своето време, дарби и свидетелстват, за да служат на околните и да ги благославят. Докато споделяте своето свидетелство за Евангелието, вашата вяра ще се увеличава и вашата увереност ще нараства!

Някои от нашите най-въздействащи християнски служения се случват, когато провеждаме семейно изучаване на Писанията, семейна молитва и събрания на семейния съвет. Вече повече от сто години ръководителите на Църквата ни призовават да отделяме непрекъсвано от нищо време всяка седмица. Но мнозина от нас все още пропускат благословиите. Семейната домашна вечер не е лекция от мама и татко. Това е нашето време като семейство да споделяме духовни идеи и преживявания, да помагаме на нашите деца да се учат да се грижат и да споделят, да се забавляваме заедно, да свидетелстваме заедно и да израстваме и напредваме заедно. Когато провеждаме семейна домашна вечер всяка седмица, нашата любов един към друг ще става по-силна и ние ще страдаме по-малко.

Нека помним: най-важната работа в семейството се изпълнява чрез силата на Светия Дух. Когато повишаваме глас в гнева си, Духът напуска нашата среда и семейство. Когато

говорим с любов, Духът може да бъде с нас. Нека помним, че нашите деца и внуци измерват нашата любов по това колко отдадено време им отделяме. Най-важното е да не губим търпение и да не се отказваме!

Писанията ни казват, че когато духовните чеда на Небесния Отец изберат да не следват Неговия план, небесата плачат[12]. Някои родители, които са обичали и учили своите деца, също плачат, когато порасналите им деца изберат да не следват Господния план. Какво могат да правят родителите? Не можем да се молим да бъде отнета нечия свобода на избор. Спомнете си бащата на блудния син, който търпеливо чака сина му да „дойде на себе си“, като в същото време го чака. И „когато беше още далече“, той изтичва при него[13]. Можем да се молим за напътствие за това кога да говорим, какво да кажем, и да, в някои случаи, кога да замълчим. Помнете, нашите деца и членовете на семейството ни вече са избрали да следват Спасителя в своето доземно съществуване. Понякога, само чрез собствените им преживявания в живота, тези свещени чувства се събуждат отново. В крайна сметка, изборът да обичат и да следват Господ трябва да бъде техен.

Има друг специален начин, по който учениците показват своята обич към Спасителя. Днес искам да почета всички, които служат на Господ като болногледачи. Колко много Господ ви обича! Чрез своята тиха, незабелязана служба, вие следвате Този, Който обещава: „Твоят Отец, Който вижда в тайно, Той самият ще ти въздаде наяве“[14].

Сещам се за моя съсед, чиято съпруга бе поразена от болестта на Алцхаймер. Всяка неделя той ѝ помагаше да се облече за събранията в Църквата, сресваше косата ѝ, гримираше я и дори ѝ слагаше обеци. Като изпълняваше тази служба, той бе пример за всеки мъж и всяка жена в нашия район – а и за целия свят. Един ден неговата съпруга му казала: „Искам само да видя отново моя съпруг и да бъда с него“.

Той отговорил: „Аз съм твоят съпруг“.

А тя мило отвърнала: „А, хубаво!“

Не мога да говоря за полагането на грижи и да не отдам дължимото на специалния човек, полагащ грижи в моя живот – специалния ученик, който Спасителят ми е дал – моята вечна спътница Мери. Тя е дала всичко от себе си чрез състрадателни грижи и любов. Нейните ръце отразяват Неговото нежно, подкрепящо докосване. Без нея нямаше да бъда тук. А с нея ще мога да устоя до края и да бъда с нея във вечен живот.

Ако страдате безгранично, заедно с други хора или сами, насърчавам ви да позволите на Спасителя да се грижи за вас. Осланяйте се на Неговата силна ръка[15]. Приемете Неговото уверение: „Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас“ – обещава Той[16].

Братя и сестри, ако все още не сме го сторили, нека се обърнем попълно към опрощението, добротата и обичта. Нека се откажем от жестоките чувства в сърцето на естествения човек и да известяваме грижата, любовта и мира на Христос[17].

Ако „сте стигнали до знанието за славата Божия, или ако сте познали добрината Му“[18] и също така „Единението, приготвено от основаването на света“,[19] „няма да имате помисли да се наранявате един друг, а да живеете в мир. … И вие не ще допуснете децата ви… да прегрешават Божиите закони и да се бият, и да се карат един с друг, … но вие ще ги поучавате… да се обичат един друг и да си служат един на друг“[20].

Точно преди Разпъването на кръста на Спасителя, Той проповядва на Своите ученици: „Нова заповед ви давам, да се обичате един друг, както Аз ви възлюбих“[21] и „Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди“[22].

Свидетелствам, че чувствата на Спасителя към нас са като тези, изразени чрез скулптурата на Торвалдсен *Христос*. Неговите ръце са все така протегнати към нас,[23] и ни канят: „Следвайте Ме, елате с Мен“. Ние Го следваме, като се обичаме и си служим един на друг, и като спазваме Неговите заповеди.

Споделям моето специално свидетелство, че Той живее и ни обича със съвършена любов. Това е Неговата Църква. Томас С. Монсън е Неговият пророк днес на земята. Нека обичаме Небесния Отец и Неговия Син повече и да страдаме по-малко – това е моята молитва. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. В Elie Wiesel, *Open Heart,* прев. от Marion Wiesel, 2012 г., с. 70.
2. Матей 5:38.
3. Матей 5:44; вж. също 3 Нефи 12:44.
4. Йоан 13:34.
5. Матей 25:40.
6. Мосия 2:17.
7. Вж. 1 Коринтяните 12:12.
8. Адаптирано от „A Story of the „Barefoot Boy“: Written for J. G. Whittier's Seventieth Birthday“, *The Poetical Works of John Townsend Trowbridge,* 1869 г., с. 227.
9. Мосия 18:8.
10. Учение и завети 88:77.
11. 1 Йоан 4:19.
12. Вж. Учение и завети 76:26; Моисей 7:37.
13. Лука 15:17, 20.
14. 3 Нефи 13:4; вж. също Матей 6:4.
15. Вж. „Lean on My Ample Arm“, *Hymns,* № 120.
16. Йоан 14:18.
17. Вж. Учение и завети 98:16.
18. Мосия 4:11.
19. Мосия 4:7.
20. Мосия 4:13–15.
21. Йоан 13:34.
22. Йоан 14:15; вж. също Йоан 15:10.
23. Вж. Яков 6:4.

От Керъл Ф. Макконки
Първа съветничка в общото президентство на Младите жени

Копнежът на душата

Всеки миг на скъпоценна молитва може да бъде свещено време, прекарано с нашия Отец, в името на Сина, чрез силата на Светия Дух.

През трудностите в смъртния живот никога не сме оставяни сами, за да вършим трудовете си, да водим битките си, да се справяме с противопоставяне или неотговорени въпроси. Исус Христос учи с една притча „как (хората) трябва всякога да се молят и да не отслабват“. Той разказва за един съдия, който не почитал Бога и не зачитал хората. Многократно една вдовица идвала при него, умолявайки го за справедливост спрямо противника ѝ. Известно време съдията не ѝ помагал. Но в резултат от нейните изпълнени с вяра, постоянни молби, съдията накрая си помислил: „Понеже тази вдовица ми досажда, ще ѝ отдам правото, за да не ми дотяга с непрестанните си идвания“.

След това Исус обяснява:

„Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ … ?

Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро“.

След това Господ задава следния въпрос: „Обаче, когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“[1]

Молитвата е изключително важна, за да развиваме вяра. Когато Господ дойде отново, ще намери ли хора, които знаят как да се молят с вяра и които са подготвени да получат спасение? „Защото „всеки, който призове Господнето име, ще се спаси“[2]. Ние сме чеда на любящ Небесен Отец и можем да се радваме на лично общуване с Него, когато се молим „с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа“[3] и след това действаме съгласно отговорите, които получаваме чрез подтиците на Светия Дух. Молим се с вяра, слушаме с вяра и се подчиняваме с вяра, за да можем да се научим да ставаме едно с Отеца и Сина[4].

Молитвата с вяра отваря пътя за получаване на славни, изпратени от небесата благословии. Спасителят учи:

„Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори;

защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори“[5].

Ако очакваме да получаваме, трябва да искаме, да търсим и да хлопаме. В своето търсене на истина Джозеф Смит прочита в Писанията: „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена“[6]. В отговор на неговата изречена с вяра молитва, небесата се разтварят. Бог Отец и Неговият Син Исус Христос Се спускат в слава и говорят на Джозеф, поставяйки началото на диспенсацията на пълнотата на времената. За нас, чудодейно изцеление, мощна защита, божествено познание, освобождаващо опрощение и скъпоценен мир са някои от отговорите, които получаваме, когато излеем „копнежа на душата си“[7] с вяра.

Молим се на нашия Отец в името на Исус Христос, чрез силата на Светия Дух, като така включваме всичките три личности от Божеството в своите молитви.

Молим се на нашия Небесен Отец и само на Него, защото Той е „Бог в небесата, Който е безпределен и вечен, от вечност до вечност,… основателят на небето и земята, и всичките неща, които са в тях“. Като наш Създател, Той ни дава заповеди „да Го обича(ме) и служ(им) Нему, единствения жив и истински Бог, и че Той трябва да бъде единственото същество, на което (ние) да се покланя(ме)“[8].

Когато се молите с вяра на Небесния Отец, „Той ще ви утеши в огорченията ви, … (и ще можете да) се угощава(те) с Неговата любов“[9]. Президент Хенри Б. Айринг споделя, че молитвите на баща му, докато губел битката с рака, са го научили за изключително личната връзка между Бог и Неговите чеда:

„Когато болката стана изключителна, ние го намерихме сутринта на колене до леглото му. Той бе твърде слаб, за да може да се върне в леглото. Каза ни, че се бе молил на Небесния Отец, за да разбере защо трябва да страда толкова много, въпреки че винаги се е стараел да бъде добър. Каза, че е получил един мил отговор: „Бог се нуждае от смели синове“.

И така, той смело издържа до края, уповавайки, че Бог го обича, чува и ще му помага. Той бе благословен да узнае рано и никога да не забрави, че любящият Бог е винаги на една молитва разстояние“[10].

Молим се в името на Исус Христос, защото нашето спасение е в Христа и „няма под небето друго име, дадено на човеците, чрез което трябва да се спасим“[11]. Ние идваме при Отца в святото име на Исус Христос[12], защото Той е нашият Ходатай пред Отца и Той защитава нашето дело[13]. Той страда, кървя и умря, за да прослави Своя Отец и Неговата милостива молба за нас направи възможно за всеки от нас да получи мир в този живот и вечен живот в идния свят. Той не иска да страдаме по-дълго или да изтърпяваме повече изпитания, отколкото е нужно. Той иска да се обръщаме към Него и да Му позволяваме да облекчава товарите ни, да изцелява сърцата ни и да очиства душите ни чрез пречистващата Си сила. Никога не трябва да изговаряме напразно името Му с наизустени и повтарящи се слова. Искрените молитви, казани в святото име на Исус Христос, са израз на нашата отдадена любов, нашата вечна благодарност и нашето непоклатимо желание да се молим така, както Се е молил Той, да правим това, което е правил Той и да станем подобни на Него.

Молим се чрез силата на Светия Дух, защото „Този, който иска в Духа, иска съгласно Божията воля“[14]. Когато се молим с вяра, Светият Дух може да насочва мислите ни, за да може думите ни да са в хармония с Божията воля. „Не искайте нищо, с което можете да задоволите страстите си, но поискайте с непоколебима решителност да не се поддавате на никакво изкушение, а да служите на истинския и жив Бог“[15].

„Важно е не само да знаем как да се молим, но е също толкова важно да знаем как да получаваме отговора на молитвите си, да бъдем проницателни, будни, способни да виждаме ясно и да разбираме Божията воля и цел за нас“[16].

Президент Айринг споделя: „Молитвите ми са получавали отговор. Тези отговори бяха най-ясни, когато нещата, които желаех, бяха укротявани от силното желание да узная какво иска Бог. Именно тогава съзнанието долавя отговора на любящия Небесен Отец, произнесен с тих и тънък глас, отговор, който се изписва върху сърцето“[17].

Когато Спасителят влиза в Гетсиманската градина, душата Му е наскърбена дори до смърт. По време на агонията Си, единственият, към когото Той може да се обърне, е Неговият Отец. Той умолява: „ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша“. Но допълва: „не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“[18]. Макар и безгрешен, Спасителят е призован да „(изстрада) болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид“, включително болестите и немощите на Своя народ. „(Той) страда според плътта, за да може да вземе върху Си греховете на Своя народ, за да може да изличи техните прегрешения чрез силата на избавлението Си“[19]. Той три пъти Се моли: „Нека бъде Твоята воля“[20]. Чашата не Го отминава. Чрез една смирена, изпълнена с вяра молитва, Той бива укрепен да продължи напред и да изпълни божествената Си мисия да се подготви за нашето спасение, за да може ние да се покайваме, да повярваме, да се подчиняваме и да придобием благословиите на вечността.

Отговорите, които получаваме в молитва, може да не са това, което желаем. Но в случаи на беда молитвите ни стават опора от любов и нежна милост. Когато се молим, можем да бъдем укрепвани да продължаваме напред и да изпълняваме всичко, което се изисква от нас. Господ казва на Своите светии, живеещи в опасни времена: „Нека сърцата ви се утешат,… защото всяка плът е в ръцете ми; млъкнете и знайте, че Аз съм Бог“[21].

Независимо дали се молим насаме, със семействата си, в църквата или в храма, независимо дали се молим със съкрушено сърце и каещ се дух, търсейки опрощение, небесна мъдрост или просто силата да устояваме, ние *винаги* се молим с изпълнени сърца, обърнати непрестанно към Бог, за нашето благосъстояние и това на всички около нас. Искрените желания, изказани в дух на благодарност за изобилните благословии и благодарност за житейските уроци, вдъхват в сърцата ни непоклатима вяра в Христа, „светла надежда и любов към Бога и към всички човеци“[22].

Молитвата е дар от Бога. Никога не трябва да се чувстваме изгубени или сами. Свидетелствам, че всеки миг на скъпоценна молитва може да бъде свещено време, прекарано с нашия Отец, в името на Сина, чрез силата на Светия Дух. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Лука 18:1–8; вж. също Joseph Smith Translation, Luke 18:8 (в Luke 18:8, бележка под линия *a*).
2. Римляните 10:13.
3. Мороний 10:4.
4. Вж. Йоан 17:21–23. Спасителят се моли да станем едно с Отца и Сина и да станем съвършени. Ние ставаме едно с Отца и Сина, като вярваме на словата на Христос и действаме с вяра.
5. Матей 7:7–8.
6. Яков 1:5.
7. „Prayer Is the Soul's Sincere Desire“, *Hymns,* № 145.
8. Учение и завети 20:17, 19.
9. Яков 3:1–2.
10. Хенри Б. Айринг, „Families and Prayer“, *Liahona,* септ. 2015 г., с. 4.
11. Деянията 4:12.
12. Вж. Учение и завети 93:19–20.
13. Вж. Учение и завети 45:3–5.
14. Учение и завети 46:30.
15. Мормон 9:28.
16. Мелвин Дж. Балард, „Our Channels of Power and Strength“, *Improvement Era,* септ. 1923 г., с. 992; цитиран в M. Russell Ballard, *Yesterday, Today, and Forever,* 2015 г., с. 133.
17. Хенри Б. Айринг, „Пиши върху сърцето ми“, *Лиахона,* ян. 2001, с. 100.
18. Матей 26:39, вж. също стих 38.
19. Алма 7:11, 13.
20. Вж. Матей 26:39–44.
21. Учение и завети 101:16.
22. 2 Нефи 31:20.

От старейшина Крейг К. Кристенсен
От Президентството на седемдесетте

„Отбран гледач ще въздигна“

Тъй като Джозеф е пророк, имаме много повече от прозорец към небесата – пред нас е отворена самата порта към небесата.

Когато Мороний за пръв път идва при Джозеф Смит, той предупреждава, че името на Джозеф „щяло да бъде познато измежду всички нации… за добро и за зло“[1]. Видели сме изпълнението на това пророчество. Във войната между доброто и злото, Възстановяването на Евангелието посредством Пророка Джозеф Смит има както вдъхновени вярващи, които го следват, така и противници, които ожесточено се борят срещу каузата на Сион и срещу самия Джозеф Смит. Тази битка не е нова. Тя започва скоро, след като младият Джозеф влиза в свещената горичка и продължава днес с допълнителната достъпност на Интернет.

Господ лично е заявил на Джозеф Смит:

„Краищата на земята ще разпитват за името ти и безумци ще ти се присмиват, и пъкълът ще се бори против теб,

докато чистите по сърце и мъдрите, и благородните, и добродетелните ще търсят постоянно съвет и власт, и благословии от ръцете ти“[2].

Днес давам свидетелството си на всички, които желаят по-добре да разберат свещената мисия на Джозеф Смит-младши, Пророкът на Възстановяването.

Не трябва да сме плахи при даването на свидетелство за мисията на Джозеф като пророк, гледач и откровител, защото Господ винаги е работил чрез пророци[3]. Поради истините, възстановени чрез Джозеф Смит, ние знаем много повече за нашия Небесен Отец и Спасителя Исус Христос. Знаем за Техните божествени качества, Тяхната връзка Един с Друг и с нас и великия план на изкупление, който ни позволява да се завърнем в Тяхното присъствие.

Президент Бригъм Йънг заявява за Джозеф: „На съветите във вечността, много преди да бъдат положени основите на света, било постановено, че (Джозеф Смит) трябва да е човекът в последната диспенсация на този свят, който да донесе словото Божие на хората и да получи пълнотата на ключовете и властта на свещеничеството от Сина Божий. Господ набелязал него, … (защото той) бил предопределен във вечността да ръководи тази диспенсация“[4].

Като подготовка за това велико дело, Джозеф Смит е роден в любящо семейство, което изпитва много от ежедневните житейски трудности и изпитания. Когато Джозеф започва да съзрява, чувствата му към Бог са „дълбоки и често изострени“,[5] но въпреки това той е объркан от противоречащите си религиозни идеи, разпространявани от проповедниците по негово време. За щастие, младият Джозеф не позволява въпросите му да парализират неговата вяра. Той търси отговори в Библията и намира следния съвет: „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена“[6].

Джозеф си спомня: „Никога пасаж от Писанието не е достигал с повече мощ до сърцето на човек, както този, по това време, до моето. Изглеждаше, че прониква с огромна сила дълбоко в сърцето ми. Отново и отново аз размишлявах върху него“[7].

Джозеф действа с проста вяра върху тези духовни чувства. Той намира едно уединено място, коленичи и „пад(а) на колене и започ(ва) да излив(а) на Бог желанията на сърцето си“[8]. В описанието от Джозеф на случилото има голяма сила:

„Видях точно над главата си стълб от светлина по-ярък от слънцето, който се спусна постепенно, докато се установи върху мен.

… Когато светлината се установи върху ми, аз видях над мен във въздуха две Личности, чиято яркост и слава не се поддават на никакво описание. Единият от Тях ми проговори, като ме нарече по име и каза, посочвайки другия: *Този е Моят Възлюбен Син*! *Него слушай!*“[9]

Джозеф Смит вижда Бог, Вечният Отец, и Исус Христос, Спасителят и Изкупителят на света. Това е *Първото* видение на Джозеф. През последвалите години Джозеф превежда Книгата на Мормон чрез дара и силата Божии. Многобройни други небесни същества го посещават, като възстановяват истини и власт, изгубени през вековете. Тези божествени общувания на Джозеф Смит отварят пред погледа ни небесните отвори и славата на вечността. Животът на Джозеф е свидетелство, че ако на някого от нас му липсва мъдрост, може да моли Бог с вяра и да получи отговори – понякога от небесни същества, но по-често чрез силата на Светия Дух, който ни говори чрез вдъхновени мисли и чувства[10]. Посредством Светия Дух можем да „знае(м) истината за всичко“[11].

За много от нас свидетелството за Пророка Джозеф Смит започва, когато четем Книгата на Мормон. За пръв път прочетох Книгата на Мормон от начало до край, когато бях млад ученик в Семинара, провеждащ се рано сутрин. С яркото си момчешко въображение аз реших да чета все едно съм Джозеф Смит, откривайки истините в Книгата на Мормон за пръв път. Това оказа толкова силно влияние върху моя живот, че продължавам да чета по този начин Книгата на Мормон. Често забелязвам, че четенето на Книгата на Мормон по този начин задълбочава благодарността ми за Пророка Джозеф Смит и за истините, възстановени в тази ценна книга.

Например, представете си чувствата на Джозеф, докато превежда откъси относно кръщението за опрощение на греховете. Джозеф, на когото е казано да не се присъединява към никоя от съществуващите църкви, естествено има въпроси относно този спасителен обред. Въпросите му го подтикват отново да се моли и тази молитва води до посещение от Йоан Кръстител, който възстановява Аароновото свещеничество и властта да се кръщава[12].

Или си помислете за това как вероятно се е чувствал, когато за пръв път научава, че Исус Христос е посетил хората на западното полукълбо – че ги е учил, молил се е за тях, изцелявал е техните болни, благославял е техните деца, предавал е свещеническа власт и им е отслужил причастието[13]. Джозеф може и да не го е осъзнавал тогава, но това, което научава за обредите и организацията на древната Църква на Христос, го подготвя по-нататък да помогне на Господ при възстановяването на същата тази Църква на земята.

По време на превода на Книгата на Мормон Джозеф и съпругата му Ема скърбят по смъртта на тяхното бебе момченце. По онова време проповедниците като цяло учат, че децата, починали без кръщение, ще бъдат завинаги прокълнати. Имайки предвид това, представете си как се е чувствал Джозеф, когато превежда следните слова от пророка Мормон: „Малките им деца не се нуждаят нито от покаяние, нито от кръщение. … (Защото) малките деца са живи в Христа, дори от основаването на света“[14].

Навярно най-удивителният за младия Джозеф откъс от Книгата на Мормон е третата глава на 2 Нефи. Тази глава съдържа древно пророчество за един „отбран гледач“, когото Господ ще въздигне в последните дни – един гледач, на име Джозеф, кръстен на баща си. Този бъдещ пророк ще бъде „на голяма почит“ и ще върши дело „от голяма стойност“ за неговия народ. Той ще е „като Моисей“ и ще му бъде дадена силата да представи Божието слово[15]. Представете си как трябва се е чувствал Джозеф Смит, когато осъзнава, че това пророчество е за *него!* Той не просто превежда история; той превежда видение за последните дни, за чудното Възстановяване на Евангелието на Исус Христос –*и самият Джозеф щял да помогне за осъществяването му!*

Днес, почти 200 години по-късно, е лесно да се види изпълнението на това пророчество. Знаем за великите неща, които постига Джозеф като Господен пророк. Но си спомнете, че когато Джозеф превежда това пророчество, той е направил само малко от нещата, които са предречени от пророците. Той все още е млад мъж в началото на 20-те си години. Църквата още не е организирана. Няма райони или клонове, няма мисионери и няма храмове. Почти никой не е чувал за Джозеф Смит, а някои от тези, които са чували, активно му се противопоставят. Вижте сега великото дело, което Господ е осъществил чрез Своя служител Джозеф, въпреки противопоставянето срещу него. Изпълнението на това пророчество не е ли ярко доказателство за пророческото призование на Джозеф Смит?

Каня всички, които може да имат съмнения в свидетелството си за Джозеф Смит или се борят с погрешна, заблуждаваща или повърхностна информация за неговия живот и служението му, да си помислят за плодовете – многото благословии, които са дошли при нас чрез чудната мисия на Джозеф Смит, Пророка на Възстановяването.

Тъй като Джозеф е пророк, откровенията и пророците вече не са нещо от миналото. „Денят на чудеса“ – видения, изцеления и служение на ангели – не е приключил[16].

Тъй като Джозеф е пророк, всеки от нас има достъп до силата и благословиите на святото свещеничество, включително кръщението, дара на Светия Дух и причастието.

Тъй като Джозеф е пророк, имаме благословиите и обредите на храма, които ни обвързват към Бог, правят ни Негов народ и ни разкриват „силата на божествеността“, която прави възможно някой ден да „види(м) лицето на Бога, тъкмо на Отца, и да живее(м)“[17].

Тъй като Джозеф е пророк, ние знаем, че бракът и семейството

са важна част от Божия план за нашето щастие. Ние знаем, че чрез храмовите обреди и завети нашите ценни семейни връзки могат да продължават завинаги.

Тъй като Джозеф е пророк, имаме много повече от прозорец към небесата – пред нас е отворена самата порта към небесата. Можем да познаем „единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото (Той е) изпратил“[18]. Вечният живот може да бъде наш.

Най-вече, тъй като Джозеф е пророк, имаме свидетел след свидетел, свидетелство след свидетелство, че Исус Христос е Божият Син и Спасителят на света. Имаме непрекъсната верига от специални свидетели за Исус Христос, включително нашия пророк днес, президент Томас С. Монсън, съветниците в Първото президентство и членовете на Кворума на дванадесетте апостоли. Добавям към техните свидетелства моето смирено, но сигурно свидетелство: Исус Христос е жив и води Неговата Църква. Джозеф Смит бе и е Пророкът на Възстановяването. Свещеничеството и Божията власт са отново на земята. Моля се безстрашно да заявяваме свидетелството си и благодарността си за този прекрасен пророк, гледач и откровител Господен, в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Смит – История 1:33.
2. Учение и завети 122:1–2.
3. Вж. Амос 3:7.
4. Бригъм Йънг, „Remarks“, *Deseret News,* 26 окт. 1859 г., с. 266; вж. също *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2008 г., с. 579.
5. Джозеф Смит – История 1:8.
6. Яков 1:5.
7. Джозеф Смит – История 1:12.
8. Джозеф Смит – История 1:15.
9. Джозеф Смит – История 1:16–17.
10. Вж. Учение и завети 8:2.
11. Мороний 10:5.
12. Вж. Джозеф Смит – История 1:68–72.
13. Вж. 3 Нефи 11–20.
14. Мороний 8:11–12.
15. Вж. 2 Нефи 3:6–15.
16. Вж. Мороний 7:35–37; Символът на вярата 1:7.
17. Учение и завети 84:21–22.
18. Йоан 17:3.

От старейшина Хуан А. Уседа
От Седемдесетте

Господ Исус Христос ни учи как да се молим

Когато отправяте молитви, наистина ли се молите или само казвате молитвите?

През 1977 г. служих на пълновременна мисия в Куско, Перу. Моят колега и аз получихме разрешение да заведем всички мисионери от зона Куско до величествените руини в Мачу Пикчу.

Към края на обиколката на руините някои мисионери изявиха желание да отидат до моста Инка, който е част от планински маршрут. Веднага почувствах в сърцето си как Духът ми нашепва да не ходя там. Маршрутът върви по склона на една планина на височина 610 метра. На няколко места пътеката е толкова тясна, че само един човек може да премине. Моят колега и аз им казахме, че не трябва да ходим до моста Инка.

Въпреки това, другите мисионери настояваха да отидем. Молбите им ставаха все по-настоятелни и въпреки нашепванията на Духа, аз се поддадох на натиска и им казах, че ще отидем на моста, но само, ако много внимаваме.

Тръгнахме по пътеката, водеща към моста Инка, като аз бях последен

и първоначално всички вървяха бавно, както се бяхме разбрали. След това обаче мисионерите започнаха да се движат много бързо и дори да тичат. Те пренебрегнаха молбата ми да забавят ход. Чувствах се задължен да ги настигна и да им кажа, че трябва да се върнем. Намирах се твърде назад и трябваше да тичам бързо, за да ги настигна.

Когато стигнах до един завой, където пътеката бе твърде тясна за двама души, видях един мисионер да стои неподвижно с гръб към скалата. Попитах го защо стои там. Той ми каза, че е получил внушението да остане на това място за момент и че аз трябва да продължа.

Чувствах, че спешно трябва да настигна тези пред нас, така че той ми помогна да се разминем и аз тръгнах надолу по пътеката. Забелязах, че земята бе покрита със зеленина. Стъпих с десния си крак и докато падах, осъзнах, че няма земя под зеленината. Отчаяно се хванах за няколко клона, които бяха под пътеката. За момент видях на около 600 метра под себе си река Урубамба, пресичаща Свещената долина на инките. Имах чувството, че силите ме напускат и че съвсем скоро няма да мога да се задържа. В този момент отправих сърдечна молитва. Беше кратка молитва. Отворих уста и казах: „Отче, помогни ми!“

Клоните не бяха достатъчно здрави, за да издържат тежестта на тялото ми. Знаех, че краят е близо. В *същия* момент, когато вече щях да падна, усетих как една здрава ръка хвана моята и ме издърпва нагоре. С тази помощ аз можах да подновя усилията си и да се върна на пътеката. Мисионерът, когото бях задминал, ме спаси.

Но в действителност нашият Небесен Отец ме спаси. Той чу гласа ми. Преди това аз бях чул гласа на Духа три пъти да ми казва да не ходя до моста Инка, но не Му се бях подчинил. Бях в шок, пребледнял и не знаех какво да кажа. Тогава си спомних, че другите мисионери са пред нас, така че тръгнахме да ги търсим

и като ги намерихме, им казахме какво ми се бе случило.

Върнахме се до Мачу Пикчу много внимателно и в мълчание. По пътя обратно аз продължих да мълча и ми дойде мисълта, че Той обърна внимание на моя глас, но аз не бях обърнал внимание на Неговия. Усетих дълбока болка в сърцето си, затова, че не бях се подчинил на гласа Му и в същото време голяма благодарност за Неговата милост. Той не приложи правосъдието Си спрямо мен, но в голямата Си милост спаси живота ми (вж. Алма 26:20).

В края на деня, когато стана време за личната ми молитва, аз се молих сърдечно на „Отец на милости(те) и Бог на всяка утеха“ (2 Коринтяните 1:3). Молих се с „искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа“ (Мороний 10:4).

Рано сутринта на същия ден се бях молил с устните си, но когато бях на път да загина, Му се молих със сърцето си. Замислих се за живота си до този момент. Открих, че в много случаи нашият Небесен Отец е проявявал милост към мен. Той ме научи на много уроци през онзи ден в Мачу Пикчу и в Куско, Перу. Един от най-важните уроци бе, че аз винаги, винаги трябва да се моля „с искрено сърце, с истинско намерение и (упражнявайки вяра) в Христа“.

Веднъж Господ Исус Христос „се мол(и) на едно място“ и „след като свърш(ва) молитвата, един от Неговите ученици Му каз(в)а: Господи, научи ни да се молим“ (Лука 11:1). Тогава Той учи учениците Си как да се молят. А днес Той учи вас и мен да се молим, като си Го представяме да се моли в Гетсиманската градина, казвайки „обаче не Моята воля, а Твоята да бъде“ (Лука 22:42). Когато се молите, дали наистина, истински желаете „не Моята воля, а Твоята да бъде“?

Павел описва как Исус се моли „по време на земния си живот“, особено в Гетсиманската градина: „Исус със силен вик и сълзи отправи молитви и молби към Бога, Който можеше да Го спаси от смърт, и като бе послушан поради благоговението Си“ (Евреите 5:7). Когато отправяте молитви, наистина ли се молите или само казвате молитвите? Повърхностно ли се отнасяте към молитвите си?

Исус се моли с дълбоко чувство и говори със Своя Отец. „И когато и Исус се кръсти и се молеше, небето се отвори“ (Лука 3:21). Когато се молите, чувствате ли сякаш небето се отваря? Кога за последен път

сте чувствали подобна връзка с небесата?

Исус се подготвя да взема важни решения, като се моли на Своя Отец.

„През онези дни Исус се изкачи на планината да се помоли и прекара цяла нощ в молитва към Бога.

И като се съмна, повика учениците Си и избра от тях дванадесет души“ (Лука 6:12–13).

Подготвяте ли се да вземате важни решения, като се молите на вашия Небесен Отец? Подготвяте ли се за самата молитва?

Когато Исус идва на американския континент, Той учи хората да се молят. „И Исус им каза: Продължавайте да се молите, при все че те не бяха спирали да се молят“ (3 Нефи 19:26).

Исус ни кани: „Моли се винаги“ (У. и З. 10:5). Исус знае, че нашият Небесен Отец чува и ни дава онова, което е най-добро за нас. Защо понякога ние не искаме да го приемем? Защо?

В момента, в който кажем „Небесни Отче“, Той чува молитвите ни и отговаря по съпричастен начин на нашите нужди. И така Неговите очи и Неговите уши са съсредоточени върху вас. Той чете мислите ни и познава чувствата в сърцата ни. Нищо не можете да скриете от Него. Прекрасното е, че Той ви вижда с очи на любов и милост – любов и милост, които ние не можем напълно да разберем. Но любовта и милостта са с Него от момента, когато кажете: „Небесни Отче“.

Затова времето за молитва е много, много свещено. Той не казва: „Не, сега няма да те слушам, понеже се обръщаш към Мен, само когато имаш трудности“. Само хората правят така. Той не казва: „О, не можеш да си представиш колко съм зает сега“. Само хората казват така.

Моята надежда и молитва е да можем да се молим както Исус ни учи, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Дж. Девн Корниш
От Седемдесетте

Достатъчно добър ли съм? Ще успея ли?

Ако наистина се опитвате и не се оправдавате или бунтувате – покайвате се често и се молите за благодатта – вие със сигурност ще бъдете „достатъчно добри“.

Скъпи сестри и братя, голяма благословия е за нас да се съберем, за да бъдем учени от Господните служители. Не е ли чудесно по колко много начини нашият любящ Небесен Отец ни напътства и благославя? Той наистина желае да се завърнем при Него.

Чрез поредица от нежни милости, като млад доктор, току-що завършил медицински университет, аз бях приет като стажант по педиатрия в много добра и конкурента програма. Когато се запознах с останалите стажанти имах чувството, че съм най-слабо интелигентният и най-малко подготвен от всички. Помислих си, че няма как да бъда на нивото на останалите от групата.

В началото на третия месец, късно една вечер аз седях в отделението на старшата сестра в болницата, едновременно оплаквайки себе си и заспивайки, докато се опитвах да попълня документите за приемане на малко момче с пневмония. Никога не бях се чувствал толкова обезкуражен през живота си. Нямах никаква представа как да лекувам пневмония при десет годишно дете. Започнах да се чудя какво правя там.

Точно в този момент един от старшите специализанти сложи ръка на рамото ми. Попита ме как съм и аз излях безсилието и страховете си. Неговият отговор промени живота ми. Той ми каза колко се гордеят с мен той и всички останали старши специализанти и как те били сигурни, че ще стана отличен доктор. Накратко, той вярваше в мен в момент, когато дори аз не вярвах в себе си.

Също както при моето преживяване, нашите членове често питат: „Достатъчно добър/добра ли съм като човек?“ или „Наистина ли ще успея да вляза в селестиалното царство?“. Разбира се, няма такова нещо като „достатъчно добър“. Никой от нас не би могъл да „постигне“ или да „заслужи“ някога своето спасение, но е нормално да се чудим дали Господ ни приема – това е моето разбиране по тези въпроси.

Понякога, когато ходим на църква, ние се чувстваме обезкуражени дори от искрените покани да се подобрим. Мислим си на ум: „Не мога да

правя всички тези неща“ или „Никога няма да съм толкова добър/добра, колкото всички тези хора“. Може би ние всички се чувстваме така, както аз онази нощ в болницата.

Моля ви, мои обични братя и сестри, трябва да спрем са се сравняваме с другите. Измъчваме се безсмислено, като се състезаваме и се сравняваме. Ние грешно определяме собствената си стойност според *нещата,* които имаме или нямаме, и според *мненията на околните.* Ако трябва да сравняваме, нека сравняваме къде сме били в миналото и къде сме днес – и дори какви искаме да бъдем в бъдеще. Единственото мнение за нас, което е от значение, е това какво нашият Небесен Отец мисли за нас. Моля ви попитайте Го какво мисли за вас. Той ще ни обича и поправя, но никога няма да ни обезсърчи; това е номер на Сатана.

Позволете ми да бъда директен и ясен. Отговорите на въпросите „Достатъчно добър/добра ли съм?“ и „Ще успея ли?“ са „Да! Вие ще бъдете достатъчно добри“ и „Да, вие ще успеете, стига да продължавате да се покайвате и не се оправдавате или бунтувате“. Богът на небесата не е безсърдечен рефер, който търси някакво оправдание, за да ни изгони от играта. Той е нашият съвършен любящ Отец, който се стреми повече от всичко друго да върне всички Свои чеда у дома и те да живеят с Него като семейства завинаги. Той наистина даде Своя Единороден Син, за да не погинем, а да имаме вечен живот[1]! Моля вярвайте и черпете надежда и успокоение от тази вечна истина. Нашият Небесен Отец е направил всичко да успеем! Това е Неговото дело и Неговата слава[2].

Обичам начина, по който президент Гордън Б. Хинкли проповядваше този принцип. Чувал съм го да казва в няколко случая: „Братя и сестри, всичко, което Господ очаква от нас, е да се опитваме, но трябва *наистина* да се опитваме!“[3]

„Наистина да се опитваме“ означава да правим най-доброто, което можем, като признаваме къде трябва

да се подобрим, и след това да се опитваме отново. Като постоянно правим това, ние се доближаваме все по-близо до Господ, усещаме Неговия Дух все повече и повече[4] и получаваме повече от Неговата благодат, или помощ[5].

Понякога си мисля, че ние не осъзнаваме колко много Господ желае да ни помага. Обичам словата на старейшина Дейвид А. Беднар, който казва:

„Повечето от нас ясно разбират, че Единението е за грешници. Не съм толкова сигурен обаче, че ние знаем и разбираме, че Единението е също и за светии. …

… Единението ни осигурява помощ да преодоляваме и избягваме лошото, да вършим добро и да ставаме добри. …

„*… Именно чрез благодатта на Господ отделните хора… получават сила и помощ да вършат добри дела, което те иначе не биха били в състояние да свършат. … Тази благодат е една подпомагаща сила,…*“ (Bible Dictionary, „Grace“, курсив добавен)… или небесна помощ, от (която) всеки от нас отчаяно се нуждае, за да отговори на условията за приемане в селестиалното царство“[6].

Всичко, което ние трябва да сторим, за да получим тази небесна помощ, е да я поискаме и след това да действаме според праведните подтици, които получаваме.

Чудесната новина е, че ако искрено сме се разкаяли, нашите минали грехове няма да ни попречат да бъдем възвисени. Мороний ни разказва за прегрешителите по негово време: „Но винаги, когато те се покайваха и търсеха опрощение с искрено чувство, на тях им биваше прощавано“[7].

И Сам Господ казва за грешника:

„Ако той изповяда греховете си пред тебе и Мене, и се разкае искрено в сърцето си, на него ще простиш и Аз също ще му простя.

Да, и всеки път, когато Моят народ се покайва, Аз ще прощавам простъпките им против Мене“[8].

Ако искрено се покайваме, Бог наистина ще ни опрощава, дори когато сме извършвали един и същ грях отново и отново. Както казва старейшина Джефри Р. Холанд: „Колкото и възможности да мислите че сте изпуснали, колкото и грешки да смятате, че сте допуснали…, аз свидетелствам, че *не сте* толкова далеч, че да не можете да бъдете достигнати от Божията любов. Не е възможно да потънете толкова дълбоко, че безпределната светлина на Христовото Единение да не може да ви освети“[9].

Това по никакъв начин не означава, че грехът е приемлив. Грехът винаги има последствия. Грехът винаги вреди и наранява както грешника, така и онези, засегнати от неговия или нейния грях. Истинското покаяние никога не е лесно[10]. Освен това, моля разберете, че макар Бог да премахва вината и петното на нашите грехове, когато ние искрено се покайваме, Той може да не премахне веднага всички последствия от нашите грехове. Понякога те могат да останат с нас до края на живота ни. А най-ужасният вид грях е преднамереният грях, при който човек си казва: „Аз мога да съгреша сега и да се покая след това“. Вярвам, че това е сериозна подигравка със саможертвата и страданията на Исус Христос.

Самият Господ заявява: „Защото Аз, Господ, не мога да гледам на греха и с най-малка степен на позволение“[11].

А Алма заявява: „Ето, аз ти казвам, че нечестието никога не е било щастие“[12].

Една от причините, поради които изявлението на Алма е особено вярно, е че с повторното извършване на грях ние се отдалечаваме от Духа, обезсърчаваме се и след това спираме да се покайваме. Но повтарям, благодарение на Единението на Спасителя, ние можем да се покаем и да бъдем напълно опростени, стига нашето покаяние да е искрено.

Това, което не можем да правим, е да се оправдаваме, вместо да се покайваме. Няма да подейства да се оправдаваме за греховете си, като казваме: „Бог знае, че просто ми е много трудно, затова ме приема такъв, какъвто съм“. „Наистина да се опитваме“ означава да се стараем дотогава, докато отговаряме напълно на стандартите на Господ, които са ясно определени във въпросите, които ни се задават, за да получим храмова препоръка.

Другото нещо, което със сигурност ще ни държи далеч от небесата и ще ни лишава от помощта, от която се нуждаем сега, е бунтът. От книгата на Моисей научаваме, че Сатана е прогонен от небесата поради бунт[13]. Ние се бунтуваме всеки път, когато казваме в сърцето си: „Нямам нужда от Бог и не трябва да се покайвам“.

Като педиатър в интензивно отделение знам, че ако се отхвърли животоспасяващо лечение, това ненужно може да доведе до физическа смърт. По подобен начин, когато се бунтуваме срещу Бог, ние отхвърляме единствените помощ и надежда, давани от Исус Христос, което води до духовна смърт. Никой от нас не може да се справи само със собствени сили. Никой от нас не ще бъде „достатъчно добър“ някога, освен чрез заслугите и милостта на Исус Христос,[14] но тъй като Бог уважава нашата свобода на избор, ние не можем да бъдем спасени без нашите собствени усилия. Така се постига баланс между благодат и дела. Можем да имаме надежда в Христос, защото Той иска да ни помогне и да ни промени. Всъщност, Той вече ви помага. Само поспрете, помислете и разпознайте Неговата помощ във вашия живот.

Свидетелствам пред вас, че ако наистина се опитвате и не се оправдавате или бунтувате – покайвате се често и се молите за благодатта (или помощта) на Христос – вие със сигурност ще бъдете „достатъчно добри“, тоест, приети Господ; ще бъдете приети в селестиалното царство, като бъдете съвършени в Христос; и ще получите благословиите, славата и радостта, които Бог желае за всяко от Своите скъпи чеда – в това число по-конкретно за вас и мен. Свидетелствам, че Бог е жив и че желае да се завърнем у дома. Свидетелствам, че Исус е жив. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Йоан 3:16.
2. Вж. Моисей 1:39.
3. Точно тези думи на президент Хинкли не са публикувани, но следните са: „Просто направете най-доброто, но се уверете, че наистина това е най-доброто, което можете да направите“ („A Challenging Time—a Wonderful Time,” *Teaching Seminary: Preservice Readings,* Ръководство на Образователната система на Църквата, 2004 г., с. 18). Той също казва: „Моля ви, не се измъчвайте непрекъснато с мисли за провал. Не си поставяйте цели, които не можете да постигнете. Просто направете това, което можете, по най-добрия начин, който знаете, и Господ ще приеме вашите усилия“ („Rise to the Stature of the Divine within You“, *Ensign,* ноем. 1989 г., с. 96).
4. Вж. Учение и завети 50:24.
5. Вж. Етер 12:27.
6. Дейвид А. Беднар, „Единението и пътуването през смъртността“, *Лиахона,* апр. 2012 г., с. 14.
7. Мороний 6:8.
8. Мосия 26:29–30.
9. Джефри Р. Холанд, „Работниците в лозето“, *Лиахона,* май 2012 г.
10. Вж. Учение и завети 19:15–19.
11. Учение и завети 1:31.
12. Алма 41:10.
13. Вж. Моисей 4:3.
14. Вж. 2 Нефи 2:6–8.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
от Кворума на дванадесетте апостоли

Божий свидетел

Предлагам ви да спрете да се чувствате виновни относно някакъв недостатък, който според вас имате при споделянето на Евангелието. Вместо това се молете „(да) бъдете свидетели Божии“. Това е много по-силна мотивация от вината.

По-голямата част от важното Божие дело е невидима за света. Шестият век преди Христа е известен с признати и уважавани мислители като Конфуций в Китай и Буда в източна Индия, но силата на Божието свещеничество е върху Даниил – пророкът, живеещ в плен по време на царуването на вавилонския цар Навуходоносор.

Силно обезпокоен от един сън през нощта, царят нарежда на своите магьосници и влъхви не само да му кажат както какво е сънувал, така и да му разтълкуват съня. Разбира се, те не могат да кажат на царя какво е сънувал и се възмущават. „Няма човек на света, който да може (да направи това, нито има цар, който да поиска) такова нещо“[1]. Цар Навуходоносор се разгневява на техния провал и ядосано заявява, че всичките му съветници ще бъдат убити.

Даниил – един от мъдреците на царя, се моли за „милост от… Бог… относно тази тайна“[2].

Става чудо. Тайната за това какво е сънувал царят бива разкрита на Даниил.

Отвеждат Даниил пред царя. „Можеш ли да ми откриеш съня, който видях, и значението му?“

Даниил отговаря:

„Нито мъдреци, нито вражалци, нито влъхви, нито астролози (не могат да ти кажат какво си сънувал) …

Но има Бог на небеса, Който (може да открие тези неща и Той) явява на цар Навуходоносор онова, което предстои да стане в последните дни …

Небесният Бог – казва Даниил – ще издигне царство, (камък, отсечен без ръце, който ще стане голяма планина и ще изпълни цялата земя), което няма да се разруши,… (а) ще пребъде довека.

… Сънят е истински – казва Даниил – и тълкуването му е вярно“[3].

Вече с обяснен и разтълкуван сън, царят смело казва: „Вашият Бог е Бог на боговете и Господ на царете“[4].

От чудната намеса на Бог в живота на Даниил произлиза пророчеството за бъдещето на Евангелието на Исус Христос, което щяло да бъде възстановено на земята като царство, (което ще изпълни) цялата земя, „което няма да се разруши,… (а) ще пребъде довека“.

Броят на членовете на Църквата в последните дни ще бъде сравнително малък, както пророкува Нефи, но те ще са по лицето на цялата земя и силата и обредите на свещеничеството ще бъдат достъпни за всички, които ги желаят, изпълвайки земята съгласно предреченото от Даниил[5].

През 1831 г. Пророкът Джозеф Смит получава следното откровение: „Ключовете на царството Божие (и събирането на Израил от четирите краища на земята) са поверени на човека на земята и оттам евангелието ще се затъркаля към краищата на земята, както камъкът, който е изсечен от планината не с ръце, ще се търкаля, докато не изпълни цялата земя“[6].

Отговорност, която споделяме

Събирането на Израил е едно чудо. То е подобно на огромен пъзел, чиито части ще бъдат поставени на

мястото им преди славните събития при Второто пришествие. Също както бихме били обърканите от планина от парченца от пъзел, ранните светии трябва да са гледали на повелението да отнесат възстановеното Евангелие по целия свят като на почти невъзможна задача. Но те започват, един по един, парче по парче, да намират крайните парчета на пъзела, стараейки се да изградят рамката на това божествено дело Малко по малко, камъкът, изсечен без ръце, започва да се търкаля. От стотици до хиляди, до десетки хиляди и сега милиони заветни светии от последните дни сред всеки народ сега свързват частите от пъзела на това чудно и странно дело.

Всеки от нас е парченце от пъзела и всеки от нас помага да се поставят на мястото им други основни парченца. Вие сте важни в тази велика кауза. Виждането ни за бъдещето сега е ясно. Виждаме, че чудото продължава и Господната ръка ни насочва, докато попълваме празните места. Тогава „великият Йехова (ще) каже, че делото е свършено“[7] и Той ще се завърне във величие и слава.

Президент Томас С. Монсън казва: „Сега е времето членовете и мисионерите да се обединят, да работят заедно, … за да Му довеждат души. … (Той) ще ни помага в усилията ни, ако действаме с вяра при реализирането на Неговото дело“[8].

Божествено постановената отговорност, която някога лежеше основно на плещите на пълновременните мисионери, сега е дадена на всички нас. Всички искаме да споделяме възстановеното Евангелие и за щастие, всяка седмица хиляди се кръщават. Но дори и с тази чудесна благословия, загрижеността ни към нашите братя и сестри и желанието ни Бог да е доволен от нас, ни карат да чувстваме притискаща наложителност да споделяме и укрепваме царството Божие по целия свят.

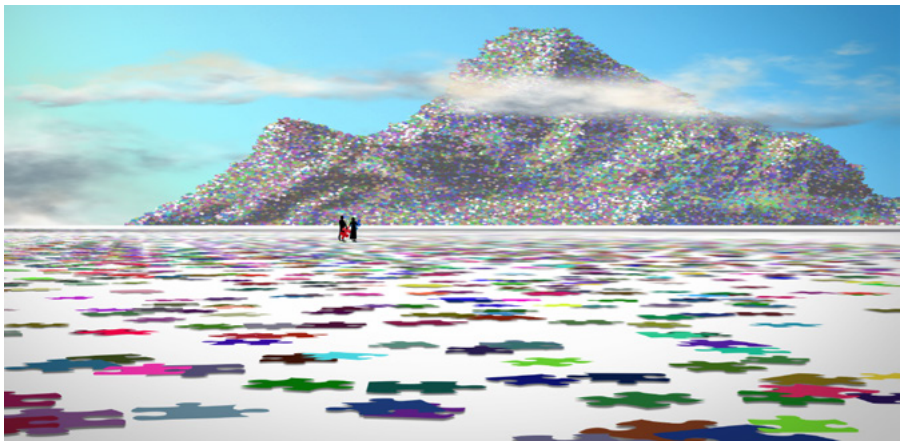

Събирането на Израил е подобно на огромен пъзел, чиито части ще бъдат поставени на мястото им преди Второто пришествие. Всеки от нас е парченце от пъзела и всеки от нас помага да се поставят на мястото им другите важни парченца.

Ограниченията на вината

Дори и да имате силно желание да споделяте Евангелието, вероятно не сте особено доволни от резултатите от досегашните ви усилия. Вероятно се чувствате като един приятел, който каза: „Говорил съм с родните и приятелите си за Църквата, но малцина проявиха интерес и с всеки отказ започвам все повече да се разколебавам. Знам, че трябва да правя повече, но не се получава и само изпитвам огромна вина“.

Нека се опитам да помогна.

Вината има важна роля, тъй като ни събужда за промените, които трябва да правим, но има граници за това доколко вината ще ни помага.

Вината е като акумулатор на бензинов автомобил. Той може да освети таблото, да запали двигателя и да включи фаровете, но няма да предостави горивото за дългото предстоящо пътуване. Сам по себе си, акумулаторът не е достатъчен. Нито пък вината.

Предлагам ви да спрете да се чувствате виновни относно някакъв недостатък, който според вас имате при споделянето на Евангелието. Вместо това се молете, както учи Алма, за възможности: „(да) бъдете… свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място,… за да може (другите) да бъд(ат) изкупени от Бога и бъд(ат) причислени към онези от първото възкресение (и) да имат вечен живот“[9]. Това е много по-силна мотивация от вината.

Дали сме свидетели Божи по всяко време и на всяко място си проличава както от това как живеем, така и от това как говорим.

Бъдете открити по отношение на вярата си в Христос. Когато се

появи възможност, говорете за Неговия живот, Неговите учения и Неговия несравним дар за цялото човечество. Споделяйте Неговите въздействащи истини от Книгата на Мормон. Той ни е дал следното обещание: „Всеки, който изповяда Мене пред човеците, ще го изповядам… пред Моя Отец, … на небесата“[10]. Обещавам ви, че като се молите често и искрено за възможности да „бъдете свидетели Божии“, тези възможности ще идват и онези, които търсят повече светлина и знание, ще бъдат изпращани при вас. Когато откликвате на духовните подтици, Светият Дух ще отнася думите ви до сърцата на другите и някой ден Спасителят ще ви изповяда пред Отца.

Обръщането във вярата на Диего Гомез (горе, преден ред, трети от дясно) и Камла Персанд (вдясно със семейството си 25 години след нейното кръщение) са дошли с помощта и подкрепата на мнозина, които са им помогнали като „свидетели Божии“.

Взаимни усилия

Духовното дело да помагаме на някого да влезе в Божието царство изисква усилията на всички. Включвайте мисионерите възможно най-скоро и се молете за небесна помощ. Но помнете, това кога ще се случи нечие обръщане във вярата, не зависи изцяло от вас[11].

Камла Персанд от остров Маврций следваше медицина в Бордо, Франция, когато я срещнахме през февруари 1991 г. Молихме се като семейство, за да можем да споделим Евангелието с човек, който търси истината и ѝ преподавахме в дома си. Имах привилегията да извърша нейното кръщение, но ние не бяхме най-значимото влияние върху Камла при присъединяването ѝ към Църквата. Приятели, мисионери и дори роднини са били „свидетели Божии“ в нейната родна страна и един ден, във Франция, когато дойде правилният момент за Камла, тя взе решението да бъде кръстена. Сега, 25 години по-късно, благословиите от това решение я заобикалят отвсякъде, а синът ѝ е мисионер в Мадагаскар.

Моля не гледайте на усилията си да споделяте любовта на Спасителя с другите като на тест, който трябва да се издържи, като оценката ви зависи от това доколко положително реагират приятелите ви на вашите чувства или поканата ви да се срещнат с мисионерите[12]. Не можем със смъртното си разбиране да преценим резултата от усилията ни, нито можем да определяме времето за всичко. Когато споделяте любовта на Спасителя с другите, вашата оценка винаги е повече от отлична.

Някои правителства са ограничили работата на мисионерите, като така благородните ни членове трябва да проявяват още по-голяма смелост, за да бъдат „свидетели Божии по всяко време и… навсякъде“.

Надежда от Москва често слага Книгата на Мормон в подаръчна кутия, заедно с много бонбони. Тя разказва: „Казвам им, че това е най-сладкият подарък, който мога някога да им дам“.

Скоро след като бива кръстена в Украйна, Светлана изпитва подтик да сподели Евангелието с един мъж, който често вижда в автобуса. Когато мъжът слиза на спирката си, тя го пита: „Искате ли да научите повече за Бог?“ Мъжът казва: „Да“. Мисионерите учат Виктор и той бива кръстен. Той и Светлана по-късно биват запечатани в храма Фрайберг Германия.

Внимавайте, благословиите ви могат да дойдат по неочаквани начини.

Преди седем години с Кати се запознахме с Диего Гомез и прекрасното му семейство в Солт Лейк Сити. Те бяха на отворени врати на един храм заедно с нас, но учтиво отказаха поканата ни да научат повече за Църквата. Миналия май Диего ми се обади неочаквано по телефона. Събития от живота му го бяха накарали да падне на колене. Той сам бе намерил мисионерите, участвал в беседите и бе готов за кръщение. На изминалия 11 юни влязох във водите на кръщението с моя приятел и брат в ученичеството Диего Гомез. Неговото обръщане във вярата се случи в своето собствено време и се осъществи с помощта и подкрепата на мнозина, които му помагаха като „свидетели Божии“.

Покана към младежите

Отправям специална покана към невероятните ни непълнолетни и

пълнолетни младежи да бъдат „свидетели Божии“. Хората около вас могат да бъдат питани за духовни неща. Помните ли пъзела? Не идвате на масата с празни ръце, а с технологии и социални мрежи, които можете да ползвате. Нуждаем се от вас, Господ има нужда да бъдете дори още по-ангажирани в тази велика кауза.

Спасителят казва: „Идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух“[13].

Не е случайно, че живеете в Африка, Азия, Европа, Северна, Централна или Южна Америка, Тихия океан или друго място в Божия свят, защото Евангелието трябва да бъде възвестено на „всеки народ, племе, език и люде“[14].

„Небеснят Бог (е издигнал) царство, (камък, отсечен без ръце, който ще стане голяма планина и ще изпълни цялата земя), което няма да се разруши, … (а) ще пребъде довека.

… Сънят е истински и тълкуването му е вярно“[15].

Приключвам със слова от Учение и завети: „Призовавайте Господа, та царството Му да може да напредва на земята, та обитателите ѝ да го приемат и да са готови за идните дни, през които Синът Човешки ще се спусне (от) небето, облечен в яркостта на славата Си, за да посрещне царството Божие, което е установено на земята“[16]. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Даниил 2:10.
2. Даниил 2:18.
3. Даниил 2:26–28, 28, 44–45; вж. също стихове 34–35.
4. Даниил 2:47.
5. Вж. 1 Нефи 14:12–14.
6. Учение и завети 65:2; вж. също Йоан 110:11.
7. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2008 г., с. 474; вж. също Бойд К. Пакър, „Стандартът на истината е издигнат“, *Лиахона,* ноем. 2003 г., с. 27.
8. Томас С. Монсън, „Добре дошли на конференцията“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 4.
9. Мосия 18:9.
10. Матей 10:32.
11. Преди месец бях в Санта Мария, Бразилия. Брат Жоао Граал ми разказа, че като бил млад мъж, посещавал събрания в продължение на две години, желаейки да бъде кръстен, но баща му не му позволявал. Един ден той казал на сестрите си, които имали същото желание, че трябва да коленичат и да се молят Бог да смекчи сърцето на баща им. Те коленичили за молитва и отишли на училище.

    Същия ден, когато се върнали вкъщи, един чичо, брат на баща им, се бил върнал изненадващо от далечен град. Той бил в дома им и говорел с баща им. Докато чичо им бил в стаята, децата отново помолили баща си да бъдат кръстени. Техният чичо пристъпил напред и поставил ръка на рамото на по-малкия си брат и казал: „Рейналдо, истина е. Позволи им да бъдат кръстени“. Без те да знаят, чичо им бил кръстен няколко месеца по-рано.

    Чичото бил подтикнат да отиде до дома на брат си и поради това, че той бил „Божий свидетел“ в този ден, неговите племенници и племенник получили позволение да бъдат кръстени. Няколко седмици след това Рейналдо и съпругата му били кръстени. Бог отговорил на молитвите на тези деца по чуден начин чрез човек, който пожелал да бъде „Божий свидетел“.
12. „Имате успех, когато каните, независимо от резултата“ (Клейтън М. Кристенсен, *The Power of Everyday Missionaries,* 2012 г., с. 23; вж. също everydaymissionaries.org).
13. Матей 28:19.
14. Мосия 15:28.
15. Даниил 2:44–45; вж. също стихове 34–35.
16. Учение и завети 65:5.

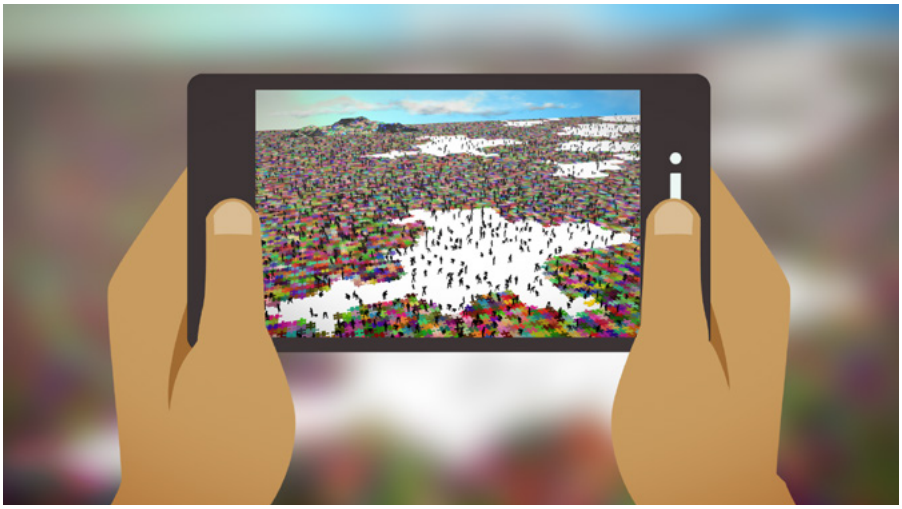

Пълнолетните и непълнолетните младежи по целия свят имат способността да използват технологиите и социалните медии.

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Братя и сестри, президент Монсън ме покани да представя имената на висшите ръководители и областни седемдесетници в Църквата за вашия вот на подкрепа.

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото президентство и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото президентство.

Тези, които са „за“, могат да го покажат.

Които са против, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Ръсел Марион Нелсън като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд.

Тези, които са „за“, моля да го покажат.

Който е „против“, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото президентство и членовете на Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички, които са „за“, моля да го покажат.

Които са „против“, ако има такива, да го покажат със същия знак.

Предложено е да освободим с благодарност за тяхната забележителна служба старейшини Даниел Л. Джонсън, Жайро Мазагарди, Кент Ф. Ричардс и Франсиско Дж. Виняс като висши ръководители седемдесетници и да ги обявим за почетни седемдесетници. Отбелязваме службата на старейшина Пер Г. Малм, който почина на 26 юли 2016 г. Изразяваме любовта и сърдечните си съболезнования към сестра Малм и техните деца и внуци.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност към тези братя за тяхната изключителна служба, моля да го покажат.

Предложено е да освободим Алан Р. Уокър като областен седемдесетник. Тези, които желаят да изразят благодарност към брат Уокър за неговата служба, моля да го покажат.

Предложено е да подкрепим следните като нови областни седемдесетници: Бану К. Хиранандани и Сандино Роман.

Всички, които са „за“, моля да го покажат.

Против, ако има.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и Общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Всички „за“, моля покажете го.

Ако има някой „против“, да даде същия знак.

Президент Монсън, вотът е отбелязан. Каним членовете, които може да са против което и да е от тези предложения, да се свържат с президентите на своите колове.

Братя и сестри, благодарим ви за вашата вяра и молитви в подкрепа на ръководителите на Църквата. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Доблестни в свидетелството за Исус

Не можем да си позволим свидетелствата ни за Отца и Сина да бъдат обърквани и усложнявани от препъни-камъни.

Вечният живот е най-великият Божий дар и се дарява на онези, които „спазва(т) (Божиите) заповед(и) и усто(ят) до края“[1]. От друга страна, от вечен живот с Небесния ни Отец биват лишени онези, „които не са доблестни в свидетелството за Исус“[2]. Има някои спънки за нашата смелост, които могат да ни попречат да достигнем целта си за вечен живот[3]. Препъни-камъните могат да са сложни. Нека дам пример.

Преди много години моят баща построи малка вила в една част от фермерската земя, на която бе отгледан. Гледките към полята бяха изключителни. Когато бяха издигнати стените за вилата, аз отидох да я видя. Изненадах се, че прозорецът с изглед бе насочен точно към един електрически стълб, който бе недалеч от вилата. За мен това бе ужасно разсейващо от великолепната гледка.

Казах: „Татко, защо им позволи да сложат стълба точно пред гледката от прозореца?“

Баща ми, който бе изключително практичен и спокоен човек, възкликна с известна емоция: „Куентин, този електрически стълб за мен е най-красивото нещо в цялото ранчо!“ След това обясни защо: „Когато гледам този стълб, осъзнавам, че за разлика от детските ми години тук, няма да трябва да нося вода в съдове от извора до къщата, за да готвя, да си мия ръцете или да се къпя. Няма да бъде необходимо вечер да паля свещи или газени лампи, за да чета. Искам да гледам този стълб точно по средата на прозореца с изглед“.

Баща ми имаше различна гледна точка от моята за електрическия стълб. За него този стълб представляваше подобрен живот, но за мен бе препъни-камък за великолепен изглед. Баща ми ценеше електричеството, светлината и чистотата повече от естетичната гледка. Веднага осъзнах, че макар и стълбът да бе пречка за мен, той имаше голямо практическо, символично значение за баща ми.

Препъни-камък означава „пречка за вярване или разбиране“ или „препятствие за напредък“[4]. Да се препъваш духовно означава „да изпаднеш в грях или в блудство“[5]. Препъни-камък може да бъде всичко, което ни разсейва от постигането на праведни цели.

Не можем да си позволим свидетелствата ни за Отца и Сина да бъдат обърквани и усложнявани от препъни-камъни. Не можем да се хванем в този капан. Нашите свидетелства за Тях трябва да останат чисти и прости като простото оправдание на баща ми за електрическия стълб в ранчото, където беше израснал.

Кои са някои от спънките, които объркват или усложняват нашето чисто и просто свидетелство за Отца и Сина и ни пречат да бъдем доблестни в това свидетелство?

Един от препъни-камъните е човешките философии

Ние силно ценим познанието от всякакъв вид и вярваме, че „славата

Божия е разум“[6]. Но ние знаем, че предпочитаната стратегия на противника е да отклонява хората от Бог и да ги препъва, като набляга на човешките философии, вместо на Спасителя и Неговите учения.

Апостол Павел е доблестен свидетел за Исус Христос, поради едно чудодейно и повратно преживяване със Спасителя.[7] Уникалният произход на Павел го подготвя да разбира хора от различни култури. Той обича „искрената простота“ на солуняните и „състрадателното съчувствие“ на филипяните[8]. В началото му е по-трудно да разбира интелектуалните и изтънчени гърци. В Атина, на Ареопага той пробва да използва философски подход и бива отхвърлен. Той решава просто да преподава на коринтяните „учението на Христос разпнат“[9]. По думите на апостол Павел:

„И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Дух и сила;

За да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила“[10].

Някои от най-великолепните истории в Писанията за Спасителя и Неговата мисия са изложени в 1 Коринтяните. Една глава – 15 – стана световно известна чрез изпълненията на ораторията на Джордж Фридерик Хендел, *Месия*[11]. Тя съдържа дълбоки учения за Спасителя. В третата част на *Месия,* незабавно след „хора Алелуя“ повечето от използваните стихове са от 1 Коринтяните 15. В някои от тези стихове Павел красиво описва някои от нещата, които е направил Спасителят:

„(Защото) сега Христос е бил възкресен, първият плод от починалите.

Понеже както чрез човека дойде смъртта, така чрез човека дойде възкресението на мъртвите.

Защото както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще живеят. …

О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото? …

Но да благодарим на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос“[12].

Ние знаем, че Вероотстъпничеството се случи отчасти поради това, че човешките философии бяха поставени на по-високо място от основното и важно учение на Христос. Вместо да се преподава простотата на посланието на Спасителя, много ясни и ценни истини бяха променени или изгубени. Всъщност, християнството възприе някои гръцки философски традиции, за да съгласува вярванията на хората със съществуващата им култура. Историкът Уил Дюран пише: „Християнството не унищожи езичеството; то го прие. Гръцката култура бе на умиране, но придоби нов живот чрез онези, които възприеха части от нея“[13]. В миналото, както и днес, някои хора отхвърлят Евангелието на Исус Христос, защото, според тях, то не притежава достатъчно интелектуална изтънченост.

В зората на Възстановяването мнозина поне твърдят, че следват ученията на Спасителя. Много страни се считат за християнски нации. Но дори и тогава има пророчество за по-големи трудности в днешно време.

Хибър Ч. Кимбъл е един от първите дванадесет апостола на тази диспенсация и първи съветник на президент Бригъм Йънг. Той

предупреждава: „Идват времена, когато… ще бъде трудно да различим лицето на светията от лицето на врага на Божия народ. Тогава… трябва да внимаваме за голямото сито, защото ще има време на голямо отсяване и мнозина ще отпаднат“. Той заключава, че „предстои ТЕСТ“[14].

Днес влиянието на християнството в много страни, включително в Съединените щати, е намаляло значително. Когато няма религиозни убеждения, няма чувство за отговорност пред Бог. Съответно, трудно е да се установяват общоприети ценности за това как да живеем. Философиите, които са сериозно възприети, често си противоречат една на друга.

За съжаление, това се случва и с някои членове на Църквата, които се отклоняват от това, което знаят, че е правилно, и биват повлиявани от популярните тенденции на деня – много от които определено не са праведни.

В съответствие с пророчеството на Хибър Ч. Кимбъл, старейшина Нийл А. Максуел казва през 1982 г.: „Голяма част от отсяването ще се случи поради пропуски при праведното поведение, за които не е извършено покаяние. Някои ще се откажат, вместо да се държат здраво до края. Някои ще бъдат измамени от вероотстъпници. Други пък ще бъдат обидени, защото във всяка диспенсация има препъни-камъни!“[15]

Друг препъни-камък е отказът да гледаме на греха в истинската му светлина

Един от уникалните и обезпокояващи аспекти днес е, че мнозина се занимават с греховно поведение, но отказват да го считат за греховно. Те не изпитват съжаление или готовност да признаят, че поведението им е нравствено погрешно. Дори някои, които твърдят, че вярват в Отца и Сина, погрешно твърдят, че един любящ Отец в небесата не трябва да изисква последствия за поведение, което е в разрез с Неговите заповеди.

Очевидно това е убеждението на Кориантон, сина на Алма-младши в Книгата на Мормон. Той се впуска в сериозно безнравствено поведение и Алма му дава съвети. Благословени сме, че великият пророк Алма, който лично е преживял „най-тъмната пропаст (и) чудната Божия светлина“,[16] записва напътствията, които дава. В 39-ата глава на Алма, четем как той съветва този син за процеса на покаяние и после обяснява как Христос ще дойде, за да отнеме греха. Той изяснява на Кориантон необходимостта от покаяние, защото „нищо нечисто не може да наследи царството Божие“[17].

От всички Писания Алма 42 глава съдържа част от най-величественото учение за Единението. Алма помага на Кориантон да разбере, че не е „несправедливо, че грешникът ще бъде предаден на състояние на окаяност“[18]. Той обаче отбелязва, че като се започне от Адам, милостивият Бог е предоставил „промеждутък за покаяние“, защото без покаяние „великият план за спасение щеше да бъде осуетен“[19]. Алма също така пояснява, че Божият план е „план на щастието“[20].

Ученията на Алма са най-поучителни: „Защото ето, правосъдието изпълнява всичките си изисквания, както и милостта има право над всичко, което ѝ принадлежи; и тъй само истински покаялите се са спасени“[21]. Погледнати в истинската им светлина, славните благословии на покаянието и придържането към ученията на Спасителя са изключително

важни. Не е нечестно да бъдем директни, както е и Алма с Кориантон, относно последствията от греховните избори и липсата на покаяние. Често се казва: „Рано или късно, всеки ще си получи заслуженото“[22].

Забележителната и селестиална благословия на Единението на Спасителя е, че чрез покаяние греховното поведение бива заличено. След покаянието на Кориантон, Алма заключава: „не искам да се оставиш да бъдеш смущаван от тези неща повече, а нека само греховете ти те смущават, което смущение, ще те доведе до покаяние“[23].

Гледането оттатък знака е препъни-камък

Пророкът Яков говори за древните юдеи като за „коравовратен народ, (които) презираха ясните слова и убиваха пророците, и търсиха неща, които не можеха да разберат. Затова, поради слепотата им, която слепота дойде от гледането им оттатък знака, те трябва непременно да паднат“[24].

Макар и да има много примери за гледане оттатък знака,[25] един значим пример в днешно време е екстремизмът. Евангелски екстремизъм е налице, когато някой издига определен евангелски принцип над други, също така важни принципи и заема позиция, която е в разрез с ученията на църковните ръководители. Пример за това е, когато човек настоява за допълнения, промени или основно наблягане на част от Словото на мъдростта. Друг е скъпата подготовка за „варианти за края на света“. И в двата примера околните биват насърчавани да приемат лични тълкувания. „Ако превръщаме даден закон за здравето или друг някакъв принцип във форма на религиозен фанатизъм, ние гледаме оттатък знака“[26].

Господ заявява следното относно важните учения: „Всеки, който известява повече или по-малко от това, същият не е с Мен“[27]. Когато издигаме даден принцип по начин, който намалява отдадеността ни на други, също така важни принципи

или заемаме позиция, която е в разрез или добавя към ученията на църковните ръководители, ние гледаме оттатък знака.

Освен това, някои членове издигат каузи, много от които добри, до ниво, превъзхождащо това на основните евангелски учения. Те поставят на първо място отдадеността си към каузата и понижават до второ място своята отдаденост към Спасителя и Неговите учения. Ако издигаме каквото и да е над нашата отдаденост към Спасителя, ако с поведението си Го признаваме само като още един учител, а не божественият Божий Син, то ние гледаме оттатък знака. Знакът е Исус Христос!

7б-и раздел на Учение и завети пояснява, че да сме „доблестни в свидетелството за Исус“[28] е простият, важен тест между онези, които ще наследят благословиите на селестиалното царство и онези, които ще са в по-нисшето терестриално царство. За да бъдем доблестни, ние трябва както да се съсредоточим върху силата на Исус Христос и Неговата единителна жертва да преодолеем смъртта и чрез нашето покаяние да ни пречисти от греха, така и да следваме учението на Христос[29]. Нуждаем се и от светлината, и от познанието за живота и ученията на Спасителя, за да ни насочват по пътя на завета, включително свещените обреди на храма. Трябва да сме непоколебими в Христос, да се угощаваме с Неговото слово и да устоим до края[30].

Заключение

За да бъдем доблестни в свидетелството си за Исус, ние трябва да избягваме препъни-камъните, които спъват и възпрепятстват напредъка на много мъже и жени, които иначе са достойни за почит. Нека вземем решението винаги да Му служим. В стремежа си към познание трябва да избягваме човешките философии, които намаляват отдадеността ни към Спасителя. Трябва да гледаме на греха в истинската му светлина и чрез покаяние да приемаме Единението на Спасителя. Трябва да избягваме да гледаме отвъд знака и да се съсредоточаваме върху Исус Христос, нашия Спасител и Изкупител и да следваме Неговото учение.

Баща ми гледаше на стълба като на средство за осигуряване на електроенергия, светлина и изобилна вода за готвене и чистене. Той бе стъпало към подобряването на живота му.

Един автор предлага препъни-камъните да бъдат превърнати в „стъпала към благороден характер и към Небесата“[31].

За нас, да сме доблестни в свидетелството си за Исус е стъпало към това да заслужим благодатта на Спасителя и селестиалното царство. Исус Христос е единственото име под небесата, чрез което можем да бъдем спасени[32]. Давам увереното си свидетелство за Неговата божественост и Неговата върховна роля в плана на Отца. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 14:7; вж. също Йоан 17:3.
2. Учение и завети 76:79.
3. Вж. *Предани ще сме на вярата: евангелски справочник,* 2004 г., с. 21.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* 11-то изд., 2003 г., „stumbling block".
5. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* „stumble".
6. Учение и завети 93:36.
7. Вж. Деянията 9:1–9; 26:13–18.
8. Вж. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898 г.), с. 319.
9. Вж. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, с. 319–320.
10. 1 Коринтяните 2:4–5.
11. Вж. Джордж Фридерик Хендел, *Messiah*, ред. T. Tertius Noble, 1912 г.
12. 1 Коринтяните 15:20–22, 55, 57.
13. Will Durant, *The Story of Civilization,* том 3, *Caesar and Christ* (1944 г.), с. 595.
14. Хибър Ч. Кимбъл, в Орсън Ф. Уитни, *Life of Heber C. Kimball* (1945 г.), с. 446.
15. Нийл А. Максуел, „Be of Good Cheer", *Ensign*, ноем. 1982 г., с. 68.
16. Мосия 27:29.
17. Алма 40:26.
18. Алма 42:1. В ученията на светиите от последните дни има клауза за цялото човечество, включително онези, които не чуят за Христос в този живот, децата, които починат преди да навършат възрастта на отговорност и онези, които нямат разбиране (вж. Учение и завети 29:46–50; 137:7–10).
19. Алма 42:5.
20. Алма 42:8.
21. Алма 42:24. Забележете, че личното местоимение за справедливост (на английски) е *негов* (м.р.), а личното местоимение за милост е *нейна* (ж.р.)
22. Робърт Луис Стивънсън, в Карла Карлайл, „A Banquet of Consequences", *Country Life*, 6 юли 2016 г., с. 48. Г-жа Карлайл приписва този цитат на Робърт Луис Стивънсън. Някои го приписват на други.
23. Алма 42:29.
24. Яков 4:14.
25. В една статия, която написах за списания на Църквата през 2003 г., наблегнах на четири области, които могат да създадат теологическа слепота и препъването, описано от Яков: заместване на евангелските истини с човешки философии, евангелски екстремизъм, героични жестове като заместител за ежедневното посвещаване и издигането на правила вместо учение (вж. „Looking beyond the Mark", *Liahona,* март 2003 г., с. 21–24).
26. Куентин Л. Кук, „Looking beyond the Mark".
27. Учение и завети 10:68.
28. Учение и завети 76:79.
29. Вж. 2 Нефи 31:17–21.
30. Вж. 2 Нефи 31:20–21.
31. Henry Ward Beecher, в Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891 г.), с. 586.
32. Вж. 2 Нефи 31:21; Мосия 3:17.

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Гледайте към Книгата, гледайте към Господ

Можете ли да приемете Книгата на Мормон за ваш ключов камък, ваш духовен център на сила?

Мери Елизабет Ролинз

Представям си вас, от подрастващото поколение, които гледате или слушате тази сесия от конференцията някъде по света. Бих желал да споделя една истинска история с вас, история, която може да бъде както пример, така и урок. Тя може да ви покаже как да се доближавате до Господ и да имате достъп до по-голяма сила, за да устоявате на изкушенията.

Това е история на младо момиче, живяло в Ню Йорк, което, преди да навърши три години, изгубило баща си, когато лодката му потънала в голямо езеро. Тя и нейните майка, по-голям брат и по-малка сестра се преместили в нов град в друг щат, за да живеят с нейните леля и чичо. Известно време след пристигането на семейството, мисионери и членове на новоорганизирана религия дошли в техния град със славната вест за Възстановяването на Евангелието. Те разказали удивителна история за ангел, предаващ древен летопис на млад мъж на име Джозеф Смит, летопис, който той превел чрез силата Божия. Двама от посетителите, Оливър Каудъри и Джон Уитмър, наистина били видели гравираните метални страници на древния ръкопис със собствените си очи, а Уитмър свидетелствал, че бил държал златните плочи със собствените си ръце. Този летопис бил наскоро публикуван и брат Уитмър донесъл книгата със себе си. Името на книгата, разбира се, е Книгата на Мормон.

Когато 12-годишната Мери чула мисионерите да говорят за книгата,

тя усетила специално чувство в сърцето си. Въпреки че Книгата на Мормон била дебела, с много страници, Мери жадувала да я прочете. Когато брат Уитмър си тръгнал, той дал един ценен екземпляр на книгата на брат Айзък Морли, който бил приятел на чичото на Мери и местен ръководител в новата Църква.

По-късно Мери пише: „Отидох в дома (на брат Морли) … и поисках да видя Книгата; (той) я сложи в ръката ми, (и) докато я гледах, усетих такова желание да я прочета, че не успях да се сдържа да не го попитам да ми позволи да я взема у дома и да я прочета. … Той каза, че … почти нямал време самият той да прочете и една глава и че само част от братята са я виждали, но аз молих толкова настоятелно за това, че той накрая каза: „Дете, ако донесеш тази книга у дома преди закуска утре сутрин, можеш да я вземеш“.

Мери изтичала у дома и била толкова завладяна от книгата, че стояла будна почти цялата нощ, за да я чете. На следващата сутрин, когато върнала книгата, брат Морли казал: „Предполагам не си прочела много от нея“ и „Не вярвам, че можеш да ми кажеш и една дума от нея“. Мери се изправила и повторила по памет първия стих от Книгата на Мормон. След това му разказала историята на пророка Нефи. По-късно Мери пише: „Той се вторачи в мен изненадан и каза: „Дете, вземи тази книга у дома и я довърши, аз мога да почакам“.

Скоро след това, Мери завършила прочита на книгата и била първият човек в нейния град, който бил прочел цялата книга. Тя знаела, че е истинна и че идва от Небесния Отец. Гледайки към Книгата, тя гледала към Господ.

Един месец след това, специален гост дошъл в нейния дом. Ето какво пише Мери за своето паметно преживяване в онзи ден: „Когато (Джозеф Смит) ме видя, той ме погледна толкова искрено. … След момент или два той … ми даде голяма благословия, … и ми подари книгата, и каза, че ще даде на брат Морли друг (екземпляр). … Ние всички почувствахме, че той е Божий човек, тъй като говореше със сила и като един, който има власт“.

Това младо момиче, Мери Елизабет Ролинз, била свидетел на много други чудеса през живота си и завинаги запазила своето свидетелство за Книгата на Мормон[1]. Тази история има особено значение за мен, тъй като тя е моя пралеля четири поколения назад. Чрез примера на Мери, заедно с други преживявания в моя живот, аз съм си дал сметка, че човек никога не е твърде млад да търси и получи лично свидетелство за Книгата на Мормон.

Ключовият камък във вашето свидетелство

Има личен урок за вас в историята на Мери. Всеки един от вас, млади мъже, млади жени и деца може да изпита същите чувства като нея. Когато четете Книгата на Мормон и се молите с желание да узнаете истинността ѝ, вие също можете да получите в сърцето си същото впечатление, което получила Мери. Може също да откриете, че докато се изправяте и свидетелствате за Книгата на Мормон, вие ще усещате същия дух на потвърждение. Светият Дух ще говори на сърцето ви. Може също да усещате същия дух на потвърждение, когато чувате други да споделят своето свидетелство за Книгата на Мормон. Всеки от тези духовни свидетели може да допринася Книгата на Мормон да се превърне в ключовия камък на вашето свидетелство.

Позволете да обясня. Пророкът Джозеф Смит, който превежда Книгата на Мормон чрез „дарбата и силата Божия“, описва Книгата на Мормон като „най-вярната от всички книги на

Книгата на Мормон, подобно на ключов камък в арка, може да стане ключовият камък на нашето свидетелство.

земята, че тя е ключовият камък на религията ни“[2].

След първото издаване на Книгата на Мормон през 1830 г., повече от 174 милиона екземпляра са публикувани на 110 различни езика, показвайки, че Книгата на Мормон все още е ключовият камък на нашата религия. Но какво значение има това за всеки от вас?

В архитектурен смисъл, ключовият камък е основният елемент в арката. Това е клиновидният камък в самия център и в най-високата точка на арката. Той е най-важният от камъните, защото държи страните на арката по местата им, като предотвратява срутване. И е структурният елемент, който подсигурява преминаването в прохода, или отвора отдолу.

На евангелски език, дар и благословия от Господ е, че ключовият камък на нашата религия е нещо толкова осезаемо и физическо като Книгата на Мормон и че вие можете да я държите и да я четете. Можете ли да приемете Книгата на Мормон за ваш ключов камък, ваш духовен център на сила?

Президент Езра Тафт Бенсън обяснява тези учения на Джозеф Смит. Той казва: „Има три начина, по които Книгата на Мормон е ключов камък на нашата религия. Тя е ключов камък на свидетелството ни за Христос. Тя е ключов камък на нашето учение. Тя е ключов камък на свидетелството“.

Президент Бенсън учи още: „Книгата на Мормон ни проповядва истината (и) свидетелства за Христос. … Има още нещо. Има сила в тази книга, която ще започне да струи в живота ви в момента, в който започнете сериозно да я изучавате. Ще намирате по-голяма сила да устоявате на изкушението. … Ще намирате сила да останете на стеснената и тясна пътека“[3].

Моето лично свидетелство

В моя случай, Книгата на Мормон е станала ключовият камък на моето свидетелство в продължение на години и чрез няколко преживявания. Едно силно преживяване, което допринесе за изграждането на моето свидетелство, се случи, докато бях млад мисионер, служещ в първия ми район: Кумамото, Япония. Моят колега и аз проповядвахме от врата на врата. Срещнах баба, която учтиво ни покани в антрето на дома си, което се нарича *генкан* на японски. Тя ни предложи студена напитка в горещ ден. Отскоро бях в Япония, бях завършил прочита на Книгата на Мормон неотдавна и се молих да узная със сигурност, че е истинна.

Поради това, че бях нов в Япония, не говорех японски много добре. Всъщност, не мисля, че тази жена разбра много от това, което казвах. Започнах да ѝ проповядвам за Книгата на Мормон, описвайки как Джозеф Смит получава от ангел древен ръкопис, гравиран върху плочи и как той ги превежда чрез силата Божия.

Докато ѝ свидетелствах, че Книгата на Мормон е словото Божие и още едно свидетелство за Исус Христос, аз получих най-силното усещане, придружено от топло чувство на утеха и спокойствие в гърдите си, което Писанията описват като „недрата вътре в теб ще се разгорят“[4]. Това усещане потвърди у мен по въздействащ начин, че Книгата на Мормон наистина е словото Божие. По онова време чувствата ми бяха толкова силни, че сълзи потекоха от очите ми, докато говорех на тази баба в Япония. Никога не забравих специалното усещане от онзи ден.

Вашето лично свидетелство

Всеки от вас може също да получи лично свидетелство за тази книга! Осъзнавате ли, че Книгата на Мормон е писана за вас – и за вашите дни? Тази книга е една от благословиите на това да живееш във време, което наричаме диспенсацията на пълнотата на времената. Макар Книгата на Мормон да е написана от вдъхновени древни автори – мнозина от които са пророци – те и хората от тяхното време не са могли да извлекат ползите от това да разполагат с цялата книга. Днес вие имате лесен достъп до свещените летописи, които пророци, свещеници и царе са ценили, приемали и пазили! Вие се възползвате от това да държите в ръце цялата Книга на Мормон. Интересното е, че един от пророците от Книгата на Мормон, Мороний, вижда нашето време – вашето време. Той дори вижда вас във видението си, преди стотици години! Мороний пише:

„Ето, Господ ми показа велики и чудни неща относно … него ден, когато тези неща (имайки предвид Книгата на Мормон) ще се появят между вас.

Ето, аз ви говоря като че ли сте тук, обаче вие не сте. Но ето, Исус Христос ви показа на мен и аз познавам делото ви“[5].

За да помогнете Книгата на Мормон да се превърне в ключов камък на вашето свидетелство, ви отправям едно предизвикателство. Наскоро научих, че младите хора прекарват средно по седем часа на ден пред екрана на телевизор, компютър или смартфон[6]. Като знаете това, бихте ли направили малка промяна? Бихте ли заменили част от това ежедневно екранно време, особено онова, отделено на социалните

ISTOCK.COM/ADRIANO PECCHIO

медии, Интернет, игри или телевизия с четене на Книгата на Мормон? Ако проучванията, на които се позовах, са точни, можете лесно да намерите време за ежедневно изучаване на Книгата на Мормон, дори това да е в продължение на само 10 минути на ден. И можете да изучавате по начин, който ви позволява да ѝ се наслаждавате и да я разбирате – или на вашето устройство, или в книжен формат. Президент Ръсел М. Нелсън наскоро предупреди: „Никога не трябва да позволим четенето на Книгата на Мормон да се превърне в тежко задължение, като вземането на ужасно лекарство, което трябва да се преглътне бързо и след това просто да се отбележи, че е взето“[7].

За някои от вас, по-малките деца, вие може да я четете с родител, баба или дядо, или любим човек. Ако глава, стих или част от нея станат достатъчно трудни, за да обезсърчават вашето четене, преминете на следващите и по-следващите. Представям си ви как следвате примера на Мери. Представям си ви как с въодушевление намирате време и тихо място да четете Книгата на Мормон. Виждам ви да откривате отговори, да се чувствате напътствани и да получавате своето собствено свидетелство за Книгата на Мормон и за Исус Христос. Докато гледате към Книгата, вие гледате към Господ.

Ще четете внимателно откъсите от тази безценна книга и ще срещате вашия обичан Спасител, Господ Исус Христос на почти всяка страница. Установено е, че под някаква форма името Му се използва средно веднъж във всеки 1,7 стиха[8]. Дори Самият Христос свидетелства за нейната истинност в тези последни дни, като заявява: „Тя е истинна, тъй както жив е вашият Господ и вашият Бог“[9].

Благодарен съм за поканата и обещанието, които Господ отправя чрез пророка Мороний към всеки от вас – и към всеки, който чете Книгата на Мормон. Завършвам, като прочитам следната покана и обещание и добавям моето свидетелство:

„И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на (Исус Христос) дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух“[10].

Свидетелствам за Възстановяването на Евангелието в тези последни дни и за Книгата на Мормон като осезаемо доказателство за това Възстановяване. Също както словата в тази книга вдъхновяват едно 12-годишно момиче да приеме възстановената Църква на Исус Христос преди почти два века, така истините, които ще откривате там, ще ви възвисяват и вдъхновяват по подобен начин. Те ще укрепват вярата ви, ще изпълват душата ви със светлина и ще ви подготвят за бъдеще, което едва можете да си представите.

На страниците на книгата вие ще откривате безкрайната любов и необятното милосърдие на Бог. Докато се стремите да следвате ученията, които откривате там, вашата радост ще се увеличава, вашето разбиране ще нараства и отговорите, които търсите за многото предизвикателства, отправени от смъртността, ще се разкриват пред вас. Докато гледате към Книгата, вие гледате към Господ. Книгата на Мормон е даденото чрез откровение слово Божие. За това давам свидетелство с цялото си сърце и душа, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Мери Елизабет Ролинз Лайтнър“, *Utah Genealogical and Historical Magazine,* юли 1926 г., с. 193–195.
2. Въведение към Книгата на Мормон.
3. Езра Тафт Бенсън, „The Book of Mormon – Keystone of Our Religion“, *Ensign,* ноем. 1986 г., с. 5, 7.
4. Учение и завети 9:8.
5. Мормон 8:34–35.
6. Вж. American Academy of Pediatrics, „Media and Children“, aap.org.
7. Ръсел М. Нелсън, „Strengthen the Shepherds“ (обръщение, дадено на събранията на ръководителите по време на общите конференции, 28 септ. 2016 г.).
8. Вж. Сюзън Истън Блек, *Finding Christ through the Book of Mormon,* 1987 г., с. 16–18.
9. Учение и завети 17:6.
10. Мороний10:4; вж. също стихове 3, 5.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

„Пребъдвайте в Моята любов“

Божията любов е безкрайна и ще устои навеки, но какво означава тя за всеки един от нас зависи от това как откликваме на нея.

Библията ни учи, че „Бог е любов“[1]. Той е съвършеният пример за любов и ние разчитаме много на това, че тази любов е постоянна и всеобхватна. Както казва президент Томас С. Монсън: „Божията любов я има за вас, независимо от това дали чувствате, че заслужавате любов. Просто винаги я има“[2].

Има много начини да опишем и говорим за божествена любов. Един от изразите, който често чуваме днес е, че Божията любов е „безусловна“. Докато до някаква степен това е вярно, терминът *безусловна* не е използван никъде в Писанията. Вместо това, Божията любов е описана в Писанията като „велика и чудесна любов“,[3] „съвършена любов“[4], „изкупваща любов“[5] и „вечна любов“[6]. Тези думи по-добре описват Божията любов, защото думата *безусловна* може да създаде погрешните впечатления, че за Бог всичко е допустимо и че Той извинява всичко, което вършим, защото Неговата обич е безусловна или че *всички* ще бъдат спасени в небесното Божие царство, защото Божията любов е безусловна. Божията любов е безкрайна и ще устои навеки, но какво означава тя за всеки един от нас зависи от това как откликваме на нея.

Исус казва:

„Както Отец възлюби Мене, така и Аз възлюбих вас; пребъдвайте в Моята любов.

Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов“[7].

Да „пребъдваме“ в любовта на Спасителя означава да получим Неговата благодат и да станем съвършени чрез нея[8]. За да получим Неговата благодат, трябва да имаме вяра в Исус Христос и да следваме заповедите Му, включително да се покаем за греховете си, да бъдем кръстени за опрощение на греховете си, да получим дара на Светия Дух и да продължаваме по пътя на подчинението[9].

Бог винаги ще ни обича, но Той не може да ни спаси в греховете ни[10]. Спомнете си думите на Амулик към Зиезрам, че Спасителят няма да спаси Своя народ *в* греховете им, а *от* греховете им[11], защото ние сме нечисти в греха, а „нищо нечисто не може да наследи царството небесно“[12] или да бъде в Божието присъствие. „И сила (на Христа) е дадена от Отца да изкупи (Своя народ) от греховете им поради покаянието; затова Той е изпратил Своите ангели да провъзгласят вестта за условията на покаянието, което води до силата на Изкупителя за спасението на душите им“[13].

От Книгата на Мормон учим, че целта на страданията на Христос – върховния израз на Неговата любов, е „да (се) осъществи сърдечната милост, която надвива правосъдието и доставя средство на човеците да могат да имат вяра за покаяние.

И тъй, милостта може да удовлетвори изискванията на правосъдието и да обгърне човеците в ръцете на безопасността, докато този, който не упражнява вяра за покаяние, ще бъде подложен на целия закон и на изискванията на правосъдието; затова великият и вечен план за изкуплението се осъществява само за този, който има вяра за покаяние“[14].

Ето защо покаянието е Неговият дар за нас, за който е заплатена много висока цена.

Някои ще спорят, че Бог благославя всички без разграничение, цитирайки например думите на Исус от Проповедта на планината: „(Бог) прави слънцето Си да изгрява и над

злите, и над добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните“[15]. Наистина, Бог излива над всички Свои чеда всички благословии, които може, всички благословии, които любовта, законът, справедливостта и милостта Му позволяват. И Той ни заповядва да бъдем също толкова щедри:

„Но аз ви казвам: Обичайте неприятелите си, благославяйте онези, които ви проклинат, вършете добро на онези, които ви мразят, и се молете за ония, които ви позорят и преследват;

за да бъдете чеда на вашия Отец, Който е на небесата“[16].

В крайна сметка, най-великите Божии благословии се дават при условие на подчинение. Президент Ръсел М. Нелсън обяснява: „Прекрасният букет дарове на Божията любов, включително вечния живот, включва благословии, за които трябва да сме достойни, а не просто ни се полагат по право, дори да сме недостойни. Грешниците не могат да принудят Бог да съобразява волята Си с тяхната и да изискват от Него да ги благославя в греховете им (вж. Алма 11:37). Ако желаят да се наслаждават на пълнотата на Неговия красив букет, те трябва да се покаят“[17].

Отвъд това, че покаялите се биват оневинени и стават неопетнени с обещанието да бъдат „вдигнати в последния ден“,[18] има втори съществен аспект на това да пребъдваме в Божията любов. Да пребъдваме в Неговата любов ни позволява да осъзнаем пълния си потенциал – да станем тъкмо какъвто е Той[19]. Както заявява президент Дитер Ф. Ухтдорф: „Благодатта Божия не просто ни връща в предишното ни невинно състояние. … Целта Му е много по-висша: Той иска Неговите синове и дъщери да станат като Него“[20].

В този смисъл да пребъдваме в любовта на Бог означава напълно да се подчиняваме на Неговата воля. Означава да приемаме да ни поправя, когато е необходимо, „защото Господ наказва този, когото обича“[21]. Означава да се обичаме един друг и

да си служим така както Исус ни обича и ни служи[22]. Означава да се учим „да съблюдава(ме) закона на едно селестиално царство“, за да можем да „издържи(м) на селестиална слава“[23]. За да може да направи от нас това, в което можем да се превърнем, нашият Небесен Отец умолява всеки да се отдаде „на убежденията на Светия Дух и (да) отхвърли естествения човек, и (да) стане светия чрез Единението на Господа Христа, и (да) стане като дете, покорен, кротък, смирен, търпелив, изпълнен с любов, готов да се покори на всички неща, които Господ сметне за нужно да му причини, тъкмо както детето се покорява на баща си“[24].

Старейшина Далин Х. Оукс отбелязва: „Последният съд не е само преоценка на сбора на добрите и лошите дела – на това, което сме *извършили*. Той е потвърждение на крайния изход от делата и мислите ни – на това, което сме *станали*“[25].

Историята на Хелън Келър е като притча, която ни показва как божествената любов може да променя душата, която е готова. Хелън се родила в щата Алабама в Съединените щати през 1980 г. Само на 19 месеца тя претърпяла недиагностицирано заболяване, в резултат на което оглушала и ослепяла. Тя била изключително интелигентна и била разочарована в опитите си да възприеме и разбере заобикалящия я свят. Когато Хелън усетила движещите се устни на членовете на семейството си и осъзнала, че те говорят с устата си, тя „се разстроила, защото не можела да се включи в разговора“[26]. До момента, в който навършва шест години, нуждата на Хелън да общува и разочарованието ѝ станали толкова силни, че нейните „изблици били ежедневни, дори ежечасни“[27].

Родителите на Хелън наели учителка за дъщеря си – една жена на име Ан Съливън. Точно както Исус Христос е Този, който разбира нашите слабости[28], след борбата със своите собствени сериозни трудности Ан Съливан разбирала слабостите на Хелън. На петгодишна възраст Ан била прекарала заболяване, което силно увредило роговиците ѝ и тя почти ослепяла. Когато Ан била на осем, майка ѝ починала, баща ѝ изоставил нея и по-малкия ѝ брат Джими; те били изпратени в дом за бедни, където условията били толкова ужасни, че Джими починал след само три месеца. Чрез своята упорита настойчивост Ан била приета в училището Пъркинс за слепи

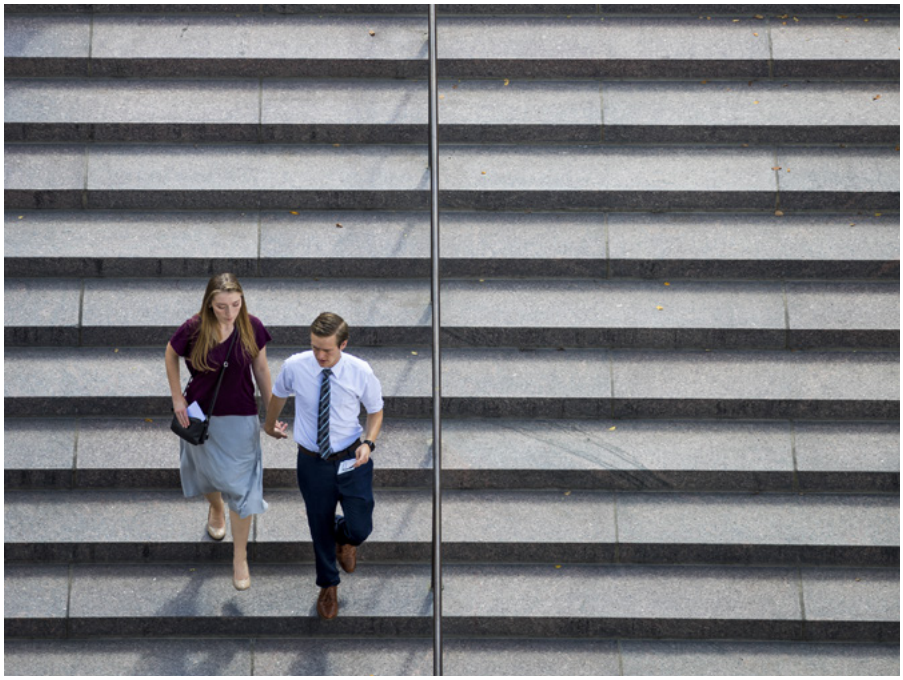

хора и хора с увредено зрение, където се справила чудесно. Операция подобрила зрението ѝ дотолкова, че можела да чете печатен текст. Когато бащата на Хелън Келър се обърнал към училището Пъркинс, търсейки учител за дъщеря си, Ан Съливан била избрана[29].

В началото въобще не било лесно. Хелън „удряла, щипела и ритала своята учителка и избила един от зъбите ѝ. (Ан) накрая успяла да укроти (Хелън), като я завела до малка къщичка в двора на семейство Келър. С търпение и твърдо постоянство тя накрая спечелила сърцето и доверието на детето“[30]. По подобен начин, когато започнем да се доверяваме на Учителя вместо да Му се противопоставяме, Той може да работи заедно с нас, за да ни дава светлина и да ни помага да напредваме[31].

За да помогне на Хелън да учи думи, Ан пишела имената на познати предмети с пръста си на дланта на Хелън. „(Хелън) харесвала тази „игра с пръсти“, но не разбирала нищо до момента, в който (Ан) написала „в-о-д-а“, поливайки с вода ръката на (Хелън). (Хелън) по-късно пише:

„Изведнъж почувствах сякаш от мъглата изплува нещо забравено… и някак тайнството на езика ми беше разкрито“. Тогава узнах, че „в-о-д-а“ е прекрасната хладна течност, която се стичаше по ръката ми. Тази жива дума събуди душата ми, даде ѝ светлина, надежда, радост, освободи я! … Всяко нещо имаше име и всяко име пораждаше нова мисъл. Когато се върнахме в къщата, всеки докоснат предмет… сякаш бе изпълнен с живот“[32].

Докато Хелън Келър растяла, тя станала известна със своята любов към езика, уменията си като писател и красноречието си.

В един филм, разказващ за живота на Хелън Келър, родителите ѝ са показани като доволни от работата на Ан Съливан, когато тя успява да опитоми дивата им дъщеря до такава степен, че Хелън сяда спокойно за вечеря, храни се нормално и сгъва салфетката си накрая. Но Ан знае, че Хелън е способна на толкова много повече и че ѝ предстои да даде своя принос.[33] По същия начин ние можем да бъдем доста доволни от това, което сме направили в живота си и от това, че сме това, което сме, докато нашият Спасител осъзнава нашия славен потенциал, който ние виждаме само „неясно, като в огледало“[34]. Всеки от нас може да изпитва изключителната радост от усещането, че небесният ни потенциал се разкрива пред нас, подобно на радостта, която Хелън Келър изпитала, когато думите оживели, давайки светлина и свобода на душата ѝ. Всеки от нас може да обича и служи на Бог и да бъде надарен със силата да благославя своите ближни. „А според както е писано: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат“[35].

Нека се замислим за цената на скъпоценната Божия любов. Исус разкрива, че да извърши Единението за греховете ни и да ни изкупи от смъртта, както физическа, така и духовна, страданието Му е накарало Него самия, „тъкмо Бог, най-великият от всички, да потрепер(и) от болка и да кърв(и) от всяка пора, и да страда и тялом, и духом; и (да) иска да можеше да не пи(е) от горчивата чаша и да се отдръпн(е)[36]. Агонията му в Гетсимания и на кръста е повече, отколкото човек може да изтърпи[37]. Въпреки това, поради Своята любов към Отца и към нас, Той изтърпя и сега може да ни предложи както безсмъртие, така и вечен живот.

Има дълбок символичен смисъл, че това се случва в Гетсимания – мястото на маслиновата преса, където „кръв (излиза) от всяка пора“[38], докато Спасителят страда. За производството на маслиново масло по времето на Спасителя е трябвало първо маслините да бъдат смачкани чрез търкаляне на голям камък върху тях. Получената каша била поставяна в меки, рехаво оплетени кошници, които били слагани една върху друга. Тежестта им водела до оцеждане на първото и най-чисто масло. След това те били притискани допълнително чрез поставяне на голям стълб или дърво върху кошниците, за да се получи допълнително масло. Накрая, за да бъдат отцедени и последните капки, се добавяла допълнителна тежест на камъни към дървото, за да се получи максимално смазващо притискане[39]. И да, маслото е кърваво червено, когато първоначално потича.

Мисля за описанието на Матей на момента, когато Спасителят влиза в Гетсимания през тази съдбовна вечер – как Той „започна да скърби и да тъгува. …

И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“[40].

След това, когато скръбта Му става дори по-жестока, Той се моли втори път за облекчение, и накрая, най-вероятно в най-мъчителния момент, го прави за трети път. Той изтърпя агонията, докато правосъдието бъде задоволено до последната капка[41]. Той направи това, за да откупи вас и мен.

Какъв безценен дар е божествената любов! Изпълнен с тази обич, Исус пита: „Не искате ли сега да се върнете към Мене и да се покаете за греховете си, и да се обърнете, за да може да ви изцеля?”[42] Той нежно уверява: „Ето, Моята ръка на милост е протегната към вас и този, който дойде, него ще приема; и благословени са онези, които идват при Мене“[43].

Ще Го обикнете ли, защото първо Той възлюби вас?[44] Тогава спазвайте заповедите Му[45]. Ще бъдете ли приятели на Този, който даде живота Си за приятелите Си?[46] Тогава спазвайте заповедите Му[47]. Ще пребъдвате ли в Неговата любов и ще приемете ли всичко, което Той щедро ви предлага? Тогава спазвайте заповедите Му[48]. Моля се да усещаме и пребъдваме напълно в Негова любов, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Йоан 4:8. Въпреки, че любовта на Спасителя е славна и дава утеха, тя не е единственото, което е характерно за Него. Неговият „характер, съвършенство и качества“ (*Lectures on Faith,* 1985 г., с. 38) също включват правосъдие, истинност и постоянство; Той е същият Бог вчера, днес и навеки (вж. *Lectures on Faith*, с. 41). Без тези и други отличителни черти и качества, които притежава в съвършена степен, Той не би бил Бог.
2. Томас С. Монсън, „Никога не вървим сами“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 124.
3. Учение и завети 138:3.
4. 1 Йоан 4:18; Мороний 8:16.
5. Алма 5:26.
6. Йеремия 31:3.
7. Йоан 15:9–10.
8. Вж. Мороний 10:32–33.
9. Вж. 2 Нефи 31:11–21; 3 Нефи 27:16–20, вж. също Учение и завети 20:29–34.
10. Вж. Алма 11:32–37, вж. също Алма 42:13, 15, 22–27.
11. Вж. Еламан 5:10–11.
12. Алма 11:37, вж. също Моисей 6:57.
13. Еламан 5:11.
14. Алма 34:15–16.
15. Матей 5:45, вж. също 3 Нефи 12:45.
16. Матей 5:44–45, вж. също 3 Нефи 12:44–45.
17. Ръсел М. Нелсън, „Divine Love“, И отново: „Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата“ (Матей 7:21, вж. също 3 Нефи 14:21).

    Той също така учи:

    „Има закон, безвъзвратно постановен в небесата още преди основаването на този свят, на който са основани всички благословии.

    И когато получаваме каквато и да е благословия от Бога, това е чрез подчинение на онзи закон, на който тя се основава“ (У. и З. 130:20–21).

    Някои хора забравят, „че Той не мо(же) да гледа на греха и с най-малка степен на позволение“ (Учение и завети 1:31). Едновременно с това Той ни уверява, че „този, който се покайва и върши заповедите Господни, ще бъде простен“ (Учение и завети 1:32).
18. 3 Нефи 27:22.
19. Вж. 3 Нефи 27:27, вж. също Матей 5:48, 3 Нефи 12:48.
20. Дитер Ф. Ухтдорф, „Дарът на благодатта“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 108.
21. Евреите 12:6, вж. също Евреите 12:5, 7–11, Йоан 15:1–8.
22. Вж. Йоан 15:12.
23. Учение и завети 88:22.
24. Мосия 3:19.
25. Далин Х. Оукс, „Предизвикателството да станеш“, *Liahona,* ян. 2001 г., с. 40, курсив запазен.
26. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
27. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
28. Вж. Евреите 4:15.
29. Вж. „Anne Sullivan“, perkins.org/history/people/anne-sullivan.
30. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
31. Вж. например Учение и завети 93:28: „Този, който спазва Неговите заповеди, получава истина и светлина, докато не бъде прославен в истина и не познае всички неща“.
32. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
33. Вж. Уилям Гибсън, *The Miracle Worker,* филм, 1962 г.
34. 1 Коринтяните 13:12.
35. 1 Коринтяните 2:9.
36. Учение и завети 19:18.
37. Вж. Мосия 3:7.
38. Мосия 3:7.
39. Вж. Ричард Найцел Холцапфел и други, *Jesus Christ and the World of the New Testament,* 2006 г., с. 18; Ричард Найцел Холцапфел и други, *Jehovah and the World of the Old Testament,* 2009 г., с. 281.
40. Матей 26:37, 39.
41. Вж. Учение и завети 19:19.
42. 3 Нефи 9:13.
43. 3 Нефи 9:14.
44. Вж. 1 Йоан 4:19.
45. Вж. Йоан 14:15.
46. Вж. Йоан 15:13.
47. Вж. Йоан 15:14.
48. Вж. Йоан 15:10.

От старейшина У. Марк Басет
От Седемдесетте

За нашето духовно поучение и усъвършенстване

Тайнствата на Бог се разкриват пред нас само според Неговата воля и чрез силата на Светия Дух.

Когато бях малко момче, родителите ми получиха подарък, който заплени брат ми Дейвид и мен. Подаръкът беше умален модел на златните плочи, които Джозеф Смит получава от ангела Мороний. Спомням си, че моделът имаше около 10 метални страници, изписани с думи. Обаче не тези страници привлякоха вниманието ни.

Бяхме отгледани с историите за Възстановяването. Знаехме историята и в Неделното училище пеехме за златни плочи, скрити далече в планината и дадени на Джозеф Смит от ангела Мороний[1]. Докато любопитството в младите ни умове растеше, имаше нещо, което наистина искахме да видим – какво е написано на малка част от плочите, които бяха здраво запечатани с метални халки.

Плочите стояха на една малка маса в продължение на няколко дни, преди да се поддадем на любопитството. Въпреки, че ясно разбирахме, че това не са истинските плочи от Мороний, искахме да разгледаме запечатаната част. Няколко пъти с брат ми се опитахме с ножове за мазане, стари лъжици и всичко останало, което можехме да си представим, да разтворим леко запечатаните плочи, само за да надникнем в това, което имаше там, но не прекалено, за да не счупим малките халки. Бяхме достатъчно умни, да не оставяме следи от своето палаво момчешко любопитство. За наше разочарование и неудовлетвореност, опитите ни да „отворим запечатаните плочи“ не се увенчаха с успех.

Все още не знам какво имаше в запечатаната част, ако въобще е имало нещо. Но смущаващата част от нашата история е, че до ден днешен не знам какво беше написано на тази част от металните плочи, която беше предназначена за четене. Мога само да си представя, че тези страници са съдържали истории за Възстановяването и свидетелствата на Джозеф Смит, тримата и осемте очевидци, които са видели истинските плочи, дадени от Мороний.

От Сътворението на този свят нашият любящ Небесен Отец е давал насоки, напътствия и указания на Своите чеда чрез пророци. Неговите слова са записани от тези пророци и са запазени като Писания за нашето поучение и усъвършенстване. Нефи описва това по следния начин:

„Понеже душата ми се наслаждава на писанията и сърцето ми потъва в размисъл за тях, и ги пиша за поучението и ползата на децата ми.

Ето, душата ми се наслаждава в нещата Господни; и сърцето ми непрестанно потъва в размисъл за нещата, които съм видял и чул“[2].

В допълнение, през изминалите и през тази последна диспенсация на пълнотата на времената достойните членове на Господната Църква са благославяни с постоянното спътничество на Светия Дух, който

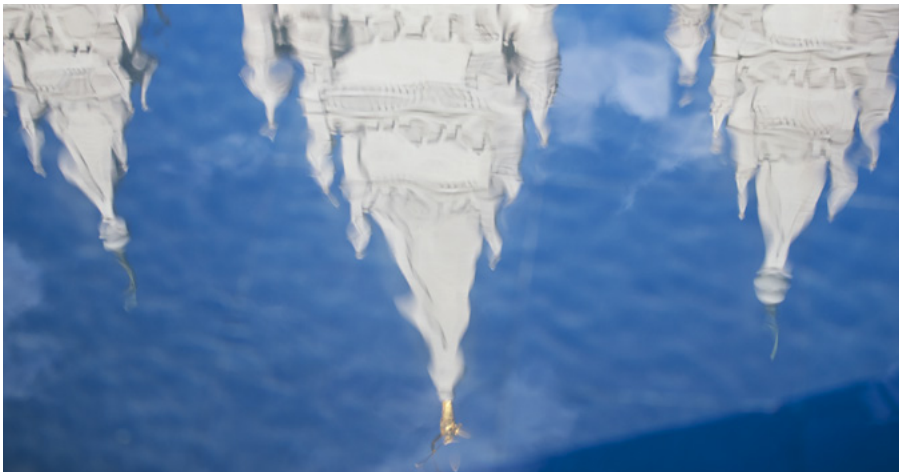

помага за нашето духовно поучение и усъвършенстване.

Знаейки колко е усърден моят по-малък брат, предполагам, че най-вероятно е прочел всички слова, написани на плочите от модела в дома на родителите ни. Аз, обаче, пренебрегнах тези ясни и ценни истини и вместо това впрегнах всичките си сили в търсене на нещата, които не е трябвало да бъдат разкрити.

За съжаление процесът на поучаване и усъвършенстване може да бъде забавян или дори спиран от неразумни желания да надничаме в неразкритото. Такива действия могат да ни карат да се стремим към неща, които не е необходимо да бъдат разбрани в даден момент, като същевременно пренебрегваме красивите истини, разкрити за нас и нашите обстоятелства – истините, за които Нефи казва, че са за наше поучение и полза.

Братът на Нефи, Яков, учи: „Ето, велики и чудни са делата Господни! Колко неведоми са дълбочините на Неговите тайнства; и е невъзможно за човек да намери всичките Му пътища“[3].

Думите на Яков ни учат, че не можем да имаме успех, ако надничаме в неразкритото или изискваме Божиите тайнства да ни бъдат разкривани. Вместо това тайнствата на Бог се разкриват пред нас само според Неговата воля и чрез силата на Светия Дух[4].

Яков продължава:

„И никой човек не познава пътищата Му, освен ако те не му бъдат открити; затова, братя, не презирайте откровенията Божии.

Защото ето, чрез силата на Неговото слово човекът дойде на лицето на земята. … О, тогава, защо (Бог) да не може да заповяда на земята или създаденото от Неговите ръце по нейното лице, според волята и желанието Си?

Затова, братя, не се опитвайте да съветвате Господа, но вземайте съвет от ръката Му“[5].

За да разбираме тайнствата Божии или всички неща, които могат да бъдат разбрани само чрез откровение, трябва да следваме примера на Нефи, който казва: „Бидейки извънредно млад, въпреки това едър на ръст, също имах голямо желание да познавам тайнствата Божии, затова призовах Господа; и ето, Той ме посети и смекчи сърцето ми, така че аз повярвах на всичките слова, изречени от баща ми“[6]. Самият Господ след това обяснява, че Нефи е упражнил вяра, търсил е усърдно, със смиреност на сърцето и е спазвал Неговите заповеди[7].

Примерът на Нефи за търсене на познание включва: (1) искрено желание, (2) смирение, (3) молитва, (4) упование в пророка и упражняване на (5) вяра, (6) усърдие и (7) подчинение. Този метод за търсене е коренно различен от моето „надничане в неразкритото“ или опитите ми да изискам разбиране за неща, които следва да бъдат разкривани според Господния план и чрез силата на Светия Дух.

В наши дни сме свикнали да очакваме, че знанието може и трябва да бъде получавано моментално, а когато информацията не е широко позната или общодостъпна, често бива отхвърляна или подлагана на съмнение. Поради изобилието от информация някои хора несъзнателно приемат за достоверни достъпните източници с неизвестен произход, вместо да разчитат на установения от Господ модел за получаване на лично откровение. Яков може би описва нашите дни, когато казва: „Но ето, (те) бяха коравовратен народ; и те презираха ясните слова… и търсеха неща, които не можеха да разберат. Затова поради слепотата им,

която слепота дойде от гледането им оттатък знака, те трябва непременно да паднат; защото Бог им е отнел яснотата Си и им е предал много неща, които те не могат да разберат, защото те го пожелаха“[8].

Коренно различен е примерът на президент Дитер Ф. Ухтдорф. Той говори за мисионери, но словата му се отнасят по същия начин за всички, които търсят духовни истини. Той казва: „Когато… мисионерите имат вяра в Исус Христос, те се доверяват на Господ дотолкова, че следват Неговите заповеди, дори когато не разбират напълно причините за тях. Тяхната вяра се проявява чрез усърдие и работа“[9].

По време на последната обща конференция през април старейшина Далин Х. Оукс обясни: „Църквата полага огромни усилия, за да бъдат прозрачни данните, които имаме, но след всичко, което можем да публикуваме, нашите членове понякога все още имат основни въпроси, които не могат да бъдат разрешени чрез изучаване. … Някои неща могат да бъдат научени само чрез вяра“[10].

Пророците в древността преподават същия принцип, разкривайки, че с времето човешката същност не се променя и че Господният модел на изучаване е вечно актуален. Замислете се над следната притча от Стария завет: „Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум“[11].

Имайки предвид Господ, Исайя обяснява: „Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища“[12].

Нефи добавя още едно свидетелство, като заявява: „О, Господи, на Тебе съм се уповавал и ще се уповавам навеки“[13].

Вярата и упованието в Господ изискват да признаваме, че Неговата мъдрост е по-висша от нашата. Ние също така трябва да признаваме, че Неговият план ни осигурява най-великия потенциал за духовно поучение и усъвършенстване.

Никой не очаква от нас „да има(ме) съвършено знание за нещата“ през този земен живот. Вместо това от нас се очаква да „се надява(ме) на неща, които не се виждат, но са истинни“[14].

Дори със своята велика вяра Нефи признава колко е ограничено разбирането му, когато отговаря на ангела, който го пита: „Познаваш ли благоволението Божие?“ Нефи отговаря: „Аз зная, че Той обича чедата Си; но при все това *аз не разбирам значението на всички неща*“[15].

Подобно на него, Алма казва на своя син Еламан: „Сега обаче, тези тайнства не са ми още открити напълно; ето защо, аз ще се въздържа“[16].

Свидетелствам, че нашият Небесен Отец обича Своите чеда и също както Нефи и Алма, аз не знам значението на всички неща. Нито имам нужда да знам всички неща и *също* ще се въздържам и търпеливо ще чакам Господ със знанието, че „имам всички свидетелства за това, че тези неща са истинни; и (вие) също има(те) всички свидетелства, че те са истинни …

… Писанията са положени пред (вас), да, и всички неща свидетелстват, че има Бог; да, тъкмо земята и всичко по нейното лице, да, и движението ѝ, и всичките планети, които се движат в обичайната си форма, свидетелстват, че има един Върховен Творец“[17].

Когато осъзнаем, че сме творения на мъдър и отдаден Отец в небесата, „о, тогава“, защо да не Му позволим да ръководи нашето духовно поучение и усъвършенстване „според (Неговата) воля и желание“, а не според нашите?[18]

Той живее. Исус Христос е Неговият Единороден Син и Изкупителят на човечеството. Поради Христовото безпределно Единение, Той има мъдростта и предузнанието да ни води в тези последни дни. Джозеф Смит е Неговият пророк, избран да възстанови в пълнота Неговото царство на земята. Томас С. Монсън е Неговият жив пророк днес и говори от Негово име. За това давам своето искрено свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Златните плочи“, *Сборник детски песни,* с. 61.
2. 2 Нефи 4:15–16.
3. Яков 4:8.
4. Вж. 1 Нефи 10:19.
5. Яков 4:8–10.
6. 1 Нефи 2:16.
7. Вж. 1 Нефи 2:19–20.
8. Яков 4:14.
9. Дитер Ф. Ухтдорф, „The Lord's Work“ (обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 25 юни 2016 г.), с. 6.
10. Далин Х. Оукс, „Противопоставяне във всички неща“, *Лиахона,* май 2016 г., с. 117.
11. Притчи 3:5.
12. Исайя 55:9.
13. 2 Нефи 4:34.
14. Алма 32:21.
15. 1 Нефи 11:16–17, курсив добавен.
16. Алма 37:11.
17. Алма 30:41, 44.
18. Яков 4:9.

От старейшина Казухико Ямашита
От Седемдесетте

Дерзайте със смелост в Христа

Дерзаем със смелост в Христа, когато служим предано, приемаме смирено, устояваме достойно, молим се пламенно и вземаме достойно от причастието.

Мои скъпи братя и сестри, днес бих искал да се обърна към младите хора в Църквата, включително нашите чудесни мисионери. Разбира се, братята и сестрите, които са млади по сърце, са сърдечно поканени да слушат.

На 21 август президент Ръсел М. Нелсън освети красивия храм Сапоро, който е третият храм в Япония. Храмът Сапоро е построен в Северна Япония на място, наречено Хоккайдо. Подобно на Юта, основите на Хоккайдо са положени от усърдни трудолюбиви пионери.

През 1876 г. известен преподавател на име д-р Уилям Кларк[1] бил поканен да дойде в Хоккайдо, за да преподава. Той живял в Япония в продължение на само осем месеца, но християнското му отношение оставило трайно впечатление върху неговите ученици, които не били християни. Преди да си тръгне, той отправил към учениците си послание за сбогуване, което е обезсмъртено чрез тази бронзова статуя[2]. Той им казал: „Момчета, дерзайте! Дерзайте със смелост в Христа“[3]. Неговото повеление да „дерзаем със смелост в Христа“ може да е напътствие за ежедневните решения на съвременните светии от последните дни.

Какво означава „да дерзаем със смелост в Христа“? Да дерзаем със смелост в Христа означава да бъдем мотивирани, съсредоточени и посветени на Неговото дело. Да дерзаем със смелост в Христа рядко ще означава да бъдем отличавани с обществена почит. Да дерзаем със смелост в Христа означава да служим вярно и усърдно в своите райони и клонове, с изпълнени с радост сърца и без да се оплакваме.

Бронзова статуя на известния преподавател д-р Уилям Кларк, който насърчава момчетата да „дерзаят със смелост в Христа“.

Нашите мисионери, служещи по целия свят, са прекрасен пример за хора, които наистина дерзаят със смелост в Христа. Преди няколко години сестра Ямашита и аз служихме в мисия Нагоя Япония. Нашите мисионери наистина дерзаеха смело в Христа. Един от тези мисионери беше млад мъж на име старейшина Кауан.

Старейшина Кауан беше изгубил десния си крак при инцидент с велосипед като младеж. Няколко седмици след пристигането му в мисията получих обаждане от колегата му. Протезата на старейшина Кауан се беше счупила, докато карал колело. Заведохме го в частен център за протезиране и там в една отделна стая за пръв път видях крака му. Осъзнах колко много болка изпитва. Протезата му беше поправена и той се завърна в района си.

Но изминаха няколко седмици и протезата му продължаваше да се чупи отново и отново. Съветникът по медицински въпроси за областта препоръча старейшина Кауан да бъде изпратен у дома с възможност да продължи мисията си на друго място. Аз не последвах този съвет, защото старейшина Кауан беше чудесен мисионер и имаше силно желание да остане в Япония. Но постепенно старейшина Кауан започна да достига предела на възможностите си. Въпреки всичко, той не роптаеше и не се оплакваше.

Отново бях посъветван да бъде позволено на старейшина Кауан да служи някъде, където няма да е необходимо да кара колело. Размишлявах над положението. Мислех за старейшина Кауан и бъдещето му, молих се по въпроса. Получих проникновение, че той трябва да се завърне у дома и да чака да бъде изпратен на

друго място. Обадих му се, изразих своята обич и загриженост и му казах за решението си. Той не каза нищо. Можех само да чуя как плаче от другата страна. Аз казах: „Старейшина Кауан, не е нужно да ми отговаряш веднага. Ще ти се обадя утре. Моля те да обмислиш препоръката ми с искрена молитва“.

Когато му се обадих на следващата сутрин, той смирено каза, че ще последва съвета ми.

По време на последния ми разговор с него му зададох следния въпрос: „Старейшина Кауан, в документите си за мисия посочи ли, че би искал да бъдеш изпратен на мисия, където да не трябва да караш колело?“

Той каза: „Да, направих го“.

Аз отговорих: „Старейшина Кауан, ти беше призован на мисия в Нагоя Япония, където ще трябва да караш колело. Каза ли това на своя президент на кол?“

Бях изненадан от отговора му. Той каза: „Не, не му казах. Реших, че ако *това* е мястото, където Господ ме е призовал, ще посещавам спортна зала, където да тренирам тялото си, за да мога да карам колело“.

В края на разговора ни той ми зададе следния въпрос със сълзи в очите: „Президент Ямашита, защо дойдох в Япония? Защо съм тук?“

Отговорих му без колебание: „Старейшина Кауан, знам една причина да дойдеш тук. Ти дойде тук заради мен. Аз разбрах с какъв чудесен млад мъж съм служил. Благословен съм да те познавам“.

Радвам се да кажа, че старейшина Кауан се завърна у дома и беше изпратен да довърши мисията си на място, където може да използва кола, за да се придвижва. Гордея се не само със старейшина Кауан, но и с всички мисионери по света, които с готовност служат, без да роптаят и да се оплакват. Благодаря ви, старейшини и сестри, за вашата вяра, вашата устременост и това, че дерзаете със смелост в Христа.

Книгата на Мормон съдържа много истории за хора със смелост в Христа. Алма-младши като млад мъж преследва Църквата и нейните членове. По-късно той преживява драматична промяна в сърцето и служи като изключителен мисионер. Той търси Господното напътствие и благославя хората, с които служи. Господ го укрепва и той преодолява всяка срещната трудност.

Този Алма дава на сина си Еламан следния съвет:

„Всеки, който се уповава на Бога, ще бъде подкрепен в изпитанията си и в грижите си, и в страданията си. …

… Пази заповедите Божии. …

Съветвай се с Господа във всичките си дела и Той ще те упътва за добро“[4].

Вторият ни син прекара голяма част от младостта си далеч от Църквата. Когато навърши 20, той имаше преживяване, което го накара да промени живота си. С любов, молитва и помощ от семейството си и членовете на Църквата, и в крайна сметка чрез състраданието и благодатта Господни, той се върна в Църквата.

По-късно беше призован да служи на мисия в Сиатъл, Вашингтон. Първоначално беше изключително обезсърчен. През първите три месеца всяка вечер отивал в банята и плачел. Като старейшина Кауан, той търсел разбиране по въпроса: „Защо съм тук?“

След като беше служил в продължение на година, получихме имейл, който беше отговор на молитвите ни. Той ни писа: „Точно сега наистина усещам любовта на Бог и Исус. Ще работя усърдно като пророците

в древността. Въпреки че имам много трудности, аз съм наистина щастлив. Да служа на Исус наистина е най-доброто нещо. Няма нищо, което да е толкова чудесно. Толкова съм щастлив!“

Почувствал се е като Алма: „И, о, каква радост и каква чудна светлина видях аз; да, душата ми се изпълни с радост, извънредна, каквато беше болката ми!“[5]

В живота ще имаме изпитания, но ако дерзаем със смелост в Христа, можем да се съсредоточаваме върху Него и да чувстваме радост. Нашият Изкупител е нашият съвършен пример. Той разбирал Своята свещена мисия и бил покорен на волята на Бог, Своя Отец. Каква специална благословия е да можем да си спомняме Неговия чудесен пример всяка седмица, вземайки от причастието.

Мои скъпи братя и сестри, ние дерзаем със смелост в Христа, когато служим предано, приемаме смирено, устояваме достойно, молим се пламенно и вземаме достойно от причастието.

Нека дерзаем със смелост в Христа, като приемаме трудностите и изпитанията си с търпение и вяра и намираме радост в заветния път.

Свидетелствам, че Господ ви познава. Той познава вашите трудности и грижи. Той познава желанието ви да Му служите с отдаденост и дори със смелост. Нека Той ви води и благославя, докато правите това. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Уилям Смит Кларк (1826–1986 г.) бил професор по химия, ботаника и зоология и служил като полковник по време на Американската гражданска война. Той бил ръководител на образованието по земеделие и ректор на Земеделския колеж на Масачузетс. (Вж. „William S. Clark“, wikipedia.com.)
2. Статуя, намираща се на хълмът-наблюдателница Саппоро Хитсуджигаока.
3. Уилям С. Кларк, цитиран от Ан Б. Айриш, *Hokkaido: A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island* (2009 г.), с. 156.
4. Алма 36:3, 37:35, 37.
5. Алма 36:20.

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Споделяне на възстановеното Евангелие

Това, което наричаме „мисионерска работа на членовете“, не е програма, а отношение, породено от любов и опит да помагаме на хората около нас.

I.

Към края на Своето земно служение нашият Спасител Исус Христос дава заповеди на Своите ученици: „Идете и създавайте ученици

между всички народи“ (Матей 28:19) и „идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание“ (Марк 16:15). Всички християни следва да спазват тези заповеди да споделят Евангелието с всички. Мнозина наричат това „великото повеление“.

Както описа старейшина Андерсън по време на сутрешната сесия, светиите от последните дни са наистина сред най-отдадените на тази велика отговорност. Така и трябва да бъдем, защото знаем, че Бог обича всички Свои чеда и че в тези последни дни Той е възстановил важно допълнително познание и сила, за да благославя всички тях. Спасителят ни учи да обичаме всички като наши братя и сестри и ние почитаме това учение, като споделяме свидетелството и посланието за възстановеното Евангелие „сред всички народи, племена, езици и люде“ (У. и З. 112:1). Това е важна част от същността ни като светии от

последните дни. Ние гледаме на това като на радостна привилегия. Какво може да носи повече радост от това да споделяме истините за вечността с Божиите чеда?

Днес имаме много средства за споделяне на Евангелието, които не са били на разположение на предишните поколения. Имаме телевизията, Интернет и каналите за социални мрежи. Имаме много ценни послания, за да представяме възстановеното Евангелие. Църквата е известна сред много народи. Разполагаме със значително увеличен брой мисионери. Но използваме ли всички тези средства за постигане на максимален ефект? Считам, че повечето от нас ще кажат „Не". Ние желаем да сме по-ефективни при изпълнението на божествено постановената ни отговорност да провъзгласяваме възстановеното Евангелие по целия свят.

Има много добри идеи за споделяне на Евангелието, които могат да се използват в различните колове или страни. Обаче, тъй като сме световна Църква, бих искал да говоря за идеи, които ще са приложими навсякъде – от най-новите единици до отдавна установените, от култури, които сега са готови да приемат Евангелието на Исус Христос, до култури и народи, които стават все по-враждебни към религията. Бих искал да говоря за идеи, които можете да споделяте с хора, които са отдадени на вярата си в Исус Христос и с такива, които никога не са чували Неговото име, с хора, които са доволни от сегашния си живот, както и с такива, които отчаяно се стремят да стават по-добри.

Какво мога да кажа, което да ви бъде от полза, когато споделяте Евангелието, независимо от обстоятелствата, в които се намирате? Нуждаем се от помощта на всеки член и всеки член може да помага, тъй като има много задачи за вършене, когато споделяме възстановеното Евангелие с всички народи, племена, езици и люде.

Всички знаем, че участието на членовете в мисионерската работа е важно както за обръщането във вярата, така и за задържането на обърнатите. Президент Томас С. Монсън казва: „Сега е времето членовете и мисионерите да обединят… (и) да се трудят в Господното лозе, за да Му довеждат души. Той е приготвил за нас средствата, за да споделяме Евангелието по много начини и ще ни помага в усилията ни, ако действаме с вяра при реализирането на Неговото дело"[1].

Наш християнски дълг и привилегия е да споделяме възстановеното Евангелие през целия си живот. Старейшина Куентин Л. Кук ни напомня: „Мисионерската работа не е само един от 88-те клавиша на пианото, който рядко се използва, тя е основен акорд от завладяваща мелодия, който трябва да свирим през целия си живот, ако желаем да останем в хармония с отдадеността си към християнството и Евангелието на Исус Христос"[2].

II.

Има три неща, които всички членове могат да правят, за да споделят Евангелието, независимо от обстоятелствата, в които живеят и работят. Всички трябва да правим тези неща.

Първо, всички можем да се молим за желанието да помагаме за тази важна част от делото по спасението. Всичките ни усилия започват с *желание.*

Второ, ние самите можем да спазваме заповедите. Верните, покорни членове са най-убедителните свидетели за истината и ценността на възстановеното Евангелие. А по-важното е, че верните членове винаги ще имат Духа на Спасителя с тях, за да ги насочва, докато се стремят да участват във великото дело по споделянето на възстановеното Евангелие на Исус Христос.

Трето, можем да се молим за вдъхновение за това какво *ние* можем да правим предвид личните си обстоятелства, за да споделяме Евангелието с другите. Това е различно от молитвите за *мисионерите* или молитвите за това какво могат да правят *другите.* Трябва да се молим, за да знаем това, което *ние* самите можем да правим. Когато се молим, трябва да помним, че молитвите за този вид вдъхновение ще получават отговор, ако са съпроводени с отдаденост – нещо, което Писанията наричат „истинско намерение" или „цялостно намерение в сърцето". Молете се с решимост да действате съгласно вдъхновението, което ще получите, като обещавате на Господ,

че ако Той ви вдъхнови да говорите с някого за Евангелието, ще го направите.

Нуждаем се от напътствието на Господ, защото в даден момент някои хора са готови за допълнителните истини на възстановеното Евангелие, а други не са. Никога не трябва ние да решаваме кой е готов и кой не е. Господ познава сърцата на всички Свои чеда и ако се молим за вдъхновение, Той ще ни помага да намираме хора, които Той знае, че се „подготвя(т) да чуят словото“ (Алма 32:6).

Като апостол на Господ насърчавам всички членове и семейства в Църквата да се молят Господ да им помага да намират хора, подготвени да приемат посланието за възстановеното Евангелие на Исус Христос. Старейшина М. Ръсел Балард ни дава следния важен съвет, с който съм съгласен: „Доверете се на Господ. Той е Добрият пастир. Той познава овцете Си. … И ако ние не се ангажираме, много хора, които биха чули посланието за Възстановяването, ще бъдат подминати. … Принципите са сравнително прости – молете се за мисионерски възможности, лично и като семейство“[3]. Като проявяваме вярата си, тези възможности ще идват без никакви „насилени или изкуствени отзиви. Те ще дойдат плавно като естествен резултат от любовта ни към нашите братя и сестри“[4].

Знам, че това е така. Добавям обещанието си, че с вяра в Господната помощ, ние ще бъдем насочвани, вдъхновявани и ще намерим велика радост в това вечно, важно и породено от любов дело. Ще разберем, че успехът при проповядването на Евангелието е да каним хората с обич и искреното намерение да им помогнем, независимо как ще отговорят.

III.

Ето някои други неща, които можем да правим, за да споделяме ефективно Евангелието.

1. Трябва да помним, че „хората се учат, когато са готови да учат, а не когато ние сме готови да ги учим“[5]. Това, от което ние се интересуваме, като например важните допълнителни доктринални учения във възстановената Църква, обикновено не е това, от което другите се интересуват. Другите обикновено търсят резултатите от учението, а не самото учение. Докато наблюдават или се учат от влиянието на възстановеното Евангелие на Исус Христос в нашия живот, те чувстват Духа и започват да се интересуват от учението. Те може и да проявят интерес, когато търсят повече щастие, близост до Бог или по-добро разбиране за целта на живота[6]. Затова, ние трябва внимателно и с молитва да търсим прозрение за това как да питаме другите за какво искат да научат повече. Това ще зависи от различни неща, например обстоятелствата, в които се намира човекът и нашата връзка с него. Това е добра тема за обсъждане в събранията на съветите, кворумите и Обществото за взаимопомощ.
2. Когато говорим с другите хора, трябва да помним, че поканата да научат повече за Исус Христос и Неговото Евангелие е за предпочитане пред покана да научат повече за нашата Църква[7]. Искаме хората да бъдат обърнати в Евангелието. Това е важната роля на Книгата на Мормон. Чувствата относно нашата Църква идват след обръщането към Исус Христос, не преди него. Мнозина, които са подозрителни към църквите, въпреки всичко изпитват любов към Спасителя. Правете нещата в правилния ред.
3. Когато се стремим да запознаваме хората с възстановеното Евангелие, трябва да го правим по начини, които са искрени и показват любяща загриженост към конкретния човек. Това се случва, когато се опитваме да помагаме на другите с проблемите им или когато участваме заедно с тях в дейности за служба към обществото, като облекчаване на страдащите, грижа за бедните и нуждаещите се или подобряване качеството на живот на хората около нас.
4. Усилията ни да споделяме Евангелието не трябва да се ограничават само до нашите приятели и колеги. По време на Олимпийските игри научихме за един светия от последните дни, който е шофьор на такси в Рио де Жанейро и

който носел екземпляри на Книгата на Мормон на седем различни езика и раздавал от тях на всеки, който се съгласял да ги приеме. Той нарича себе си „мисионерът с таксито“. Той казва: „Улиците на Рио де Жанейро… са моето мисионерско поле“[8].

Клейтън М. Кристенсен, който има впечатляващ опит като член мисионер, заявява, че „през изминалите двадесет години не сме забелязали зависимост между дълбочината на връзката с даден човек и вероятността той да прояви интерес да научи за Евангелието“[9].

5. Епископствата на районите могат да планират специално събрание за причастие, на което членовете да бъдат насърчени да доведат хора, проявяващи интерес. Членовете на района ще са по-уверени да доведат познатите си на такова събрание, защото ще са по-сигурни, че съдържанието на събранието ще бъде добре планирано, за да привлече интерес и да представи добре Църквата.
6. Има много други възможности за споделяне на Евангелието. Например, това лято получих радостно писмо от една жена-нов член на Църквата, която научила за възстановеното Евангелие, когато един нейн бивш съученик ѝ се обадил, за да я попита за болестта ѝ. Тя пише: „Бях вдъхновена от начина, по който той ми се представи. След няколко месеца уроци с мисионерите аз бях кръстена. Животът ми оттогава насам стана по-добър“[10]. Всички познаваме мнозина, чийто живот би станал по-добър чрез възстановеното Евангелие. Предлагаме ли им помощта си?
7. Интересът и опитът на младите ни членове по отношение на социалните мрежи им предоставя уникални възможности да помагат на другите да проявят интерес към Евангелието. Когато описва явяването на Спасителя пред нефитите, Мормон пише: „Той поучаваше и служеше на децата… и им развърза езиците, за да могат да говорят“ (3 Нефи 26:14). Вероятно днес можем да кажем „развърза (пръстите), за да могат да говорят“. Младежи, използвайте социалните мрежи!

Споделянето на Евангелието не е бреме, а радост. Това, което наричаме „мисионерска работа на членовете“, не е програма, а породено от любов отношение и опит да помагаме на хората около нас. Това е и възможност да свидетелстваме за това, което изпитваме относно възстановеното Евангелие на нашия Спасител. Както казва старейшина Балард: „Най-значимото доказателство в нашия живот за обръщането ни във вярата и за това, което чувстваме във връзка с Евангелието, е нашето желание да го споделяме с другите“[11].

Свидетелствам за Исус Христос, който е светлината и животът на света (вж. 3 Нефи 11:11). Неговото възстановено Евангелие осветлява нашия път по време на земния ни живот. Неговото Единение ни дава увереността за живот след смъртта и силата да постоянстваме към безсмъртие. Неговото Единение ни дава и възможността да получим опрощение за греховете си и съгласно величествения Божий план на спасение да получим вечен живот, „най-великият от всички Божии дарове“ (У. и З. 14:7). В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Добре дошли на конференцията“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 4.
2. Куентин Л. Кук, „How to Be a Member Missionary“, *New Era,* фев. 2015 г., с. 48.
3. М. Ръсел Балард, „Уповавайте се на Господ“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 44.
4. М. Ръсел Балард, „Уповавайте се на Господ“, с. 44.
5. Клейтън М. Кристенсен, *The Power of Everyday Missionaries,* 2012 г., с. 30.
6. Вж. Кристенсен, *Power of Everyday Missionaries,* с. 26–27.
7. Вж. Гари К. Лоурънс, *How Americans View Mormonism: Seven Steps to Improve Our Image*, 2008 г., с. 34–35.
8. Вж. Ашли Кюиш, „Cab Driver Hands Out Copies of Book of Mormon to Rio Visitors“, 8 авг. 2016 г., ksl.com.
9. Кристенсен, *Power of Everyday Missionaries,* с. 21.
10. Лично писмо, 21 авг. 2016 г.
11. М. Ръсел Балард, „Сега е времето“, *Лиахона,* ян. 2001 г., с. 89.

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Пратеници към членовете на Църквата

Молим ви като домашни учители да бъдете пратениците на Бог към Неговите чеда, да обичате, да се грижите и да се молите за хората, които сте определени да посещавате.

Неотдавна една неомъжена сестра, която ще нарека Моли, се прибрала вкъщи от работа и открила 5 см вода, покриваща целия подземен етаж. Тя веднага осъзнала, че съседите, с които деляла отточните тръби, този ден явно са изпрали изключително голямо количество пране и са се къпали страшно много, защото при нея била цялата използвана от тях вода.

След като Моли се обадила на приятелка да дойде да помогне, двете започнали да изгребват водата и да бършат пода. Точно тогава някой позвънил на вратата. Приятелката ѝ извикала: „Домашните ти учители!“

Моли се засмяла. „Наистина *е* последният ден на месеца – отговорила тя, – но мога да те уверя, че това *не* са домашните ми учители“.

Боса, с мокър панталон, с коса, вдигната нагоре с кърпа и много модерни гумени ръкавици, Моли се отправила към вратата. Но необичайният ѝ външен вид не можел да се сравни с шокиращата гледка, разкрила се пред нея. Наистина *били* домашните ѝ учители!

„Бях като ударена с вакуум за отпушване на канали! – по-късно ми разказа тя. – Беше чудо на домашното обучение – от тези, за които братята говорят в речите си на общата конференция!“ Тя продължи: Но тъкмо, когато се чудех дали да ги разцелувам или да им връча по един парцал, те казаха: „О, Моли, ужасно съжаляваме. Виждаме, че си заета. Не искаме да те притесняваме, така че ще дойдем друг път“. И изчезнаха“.

„Кой беше?“ – извикала приятелката ѝ от мазето.

„Исках да кажа: „Определено не бяха тримата нефити“ – призна Моли, – но се въздържах и казах много спокойно: „Бяха моите домашни учители, но решиха, че сега не е добър момент да споделят посланието си“[1].

Братя, нека накратко да разгледаме свещеническото задължение, описано като „първи източник на Църквата за помощ“ на нейните отделни членове и семейства[2]. Цели гори са били пожертвани, за да се изпишат инструкциите за организацията и после реорганизацията му. Хиляди мотивиращи речи са били произнесени, за да бъде насърчено то. Няма нищо, което да може да доведе до толкова голямо усещане за вина като тази тема. Въпреки това, се затрудняваме да постигаме дори посредствени резултати при изпълнението на Господната заповед да

„бди(м) винаги над църквата“[3] чрез свещеническото домашно обучение.

Част от трудностите, които срещаме, са свързани с променящите се демографски особености на Църквата. Знаем, че сега, когато членовете ни са в повече от 30 000 района и клона в 188 държави и територии, е много по-трудно да се посещават домовете на нашите братя и сестри, отколкото е било в ранните дни на Църквата, когато съседите се учели един друг на „квартален“ принцип.

Освен това, в много единици на Църквата има ограничен брой носители на свещеничеството, които да могат да извършват домашното обучение, като на наличните се падат към 18–20 семейства или повече, за които да се грижат. Има го и проблемът с дългите разстояния, високата цена и ограничените възможности за транспорт, а също и удължените работни дни и седмици. Като добавите към това и някои местни табута по отношение на домашните посещения без предварителна покана, а също и проблемите с безопасността, които съществуват в много квартали по света – и започваме да разбираме сложността на проблема.

Братя, в идеалния случай и при тези обстоятелства, при които това може да се осъществява, месечното посещение във всеки дом все още е идеалът, към който Църквата трябва да се стреми. Но, осъзнавайки, че на много места по света не е възможно постигането на този идеал и че караме тези братя да чувстват, че са се провалили, когато ги молим да правят нещо, което не може реалистично да бъде свършено, Първото президентство написа на 1 декември 2001 г. следния вдъхновен и много полезен съвет към свещеническите ръководители в Църквата: „Има някои места в Църквата – пишат те, – в които… може и да не е възможно домашно обучение във всеки дом всеки месец, поради недостатъчния брой активни носители на свещеничеството, а също и различни други местни трудности“. Споменахме някои от тях. „Когато са налице

такива обстоятелства, – продължава текстът – ръководителите трябва да използват по най-добия им възможен начин наличните им възможности и ресурси, за да се грижат за всички членове и да ги укрепват“[4].

Братя, ако в моя район или клон имах тези трудности, заедно с моя колега, носител на свещеничеството на Аарон, щяхме да прилагаме съвета на Първото президентство (който сега е правило в наръчника) по следния начин: Първо, независимо колко месеца щеше да ни отнеме, за да го постигнем, ние щяхме да следваме повелението от Писанията да „посещава(ме) домовете на всички членове“[5], като разработим график, който да ни отведе до тези домове по календар, който е възможен и осъществим. В основата на този график щеше да бъде отделянето на най-голямо внимание по отношение на времето и честота на посещенията при онези, които най-много се нуждаят от нас – проучвателите, които биват обучавани от мисионерите, новите членове, болните, самотните, по-слабо активните, самотните родители с деца, които още живеят вкъщи и т.н.

Докато работим по графика си да посетим всички домове, което може да отнеме и месеци, за да се изпълни, ние щяхме да се свързваме и по други начини с хората и семействата от нашия списък чрез всички средства, които Господ е предоставил. Ние определено бихме се грижили за нашите семейства в Църквата и, както се каза в Писанията, щяхме да „разговаря(ме) едни с други относно благосъстоянието на душите (им)“[6]. Освен това, бихме се обаждали по телефона, изпращали имейли и съобщения или дори бихме изпращали поздрави чрез някоя от многото форми на социални мрежи, с които разполагаме. За да можем да посрещаме конкретни нужди, бихме изпращали цитати от Писанията, речи от общи конференции или послания, избрани от изобилните материали, налични на LDS.org. По думите на Първото президентство, бихме използвали по най-добия възможен начин наличните ни възможности и ресурси, според обстоятелствата ни.

Братя, апелът ми към вас тази вечер е да извисите виждането си за домашното обучение. Моля ви, по начини по-нови и по-добри, да гледате на себе си като на пратеници на Господ към Неговите чеда. Това означава да изоставите традицията на забързания остарял подход, при който в последния ден на месеца се втурвате, за да отправите послание от списанията на Църквата, което семейството вече е прочело. Вместо това се надяваме да създадете една традиция на искрена евангелска загриженост един към друг, като бдите и се грижите един за друг и посрещате, доколкото можете, духовните и материалните нужди по всеки начин, който помага.

А що се отнася до това кое се „брои“ за домашно обучение, ами всяко извършено от вас добро дело се „брои“, така че отчитайте всичките! Всъщност, отчетът, който е най-важен, е как сте благославяли и сте се грижили за хората, за които отговаряте, което няма нищо общо с конкретен календар или местоположение. Това, което има значение, е

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

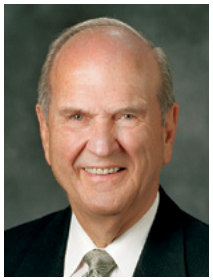

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

Роналд А. Расбанд

Гари Е. Стивънсън

Дейл Г. Ренлънд

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Л. Уитни Клейтън

Доналд Л. Халстром

Ричард Дж. Мейнз

Крейг К. Кристенсън

Юлисис Соарес

Лин Г. Робинз

Герит У. Гонг

ВИСШИ РЪКОВОДИТЕЛИ ОТ СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Маркос А. Айдукайтис
Хосе Л. Алонсо
Уилфорд У. Андерсън
Иън С. Ардърн
Мервин Б. Арнолд
У. Марк Басет
Дейвид С. Бакстър
Рандъл К. Бенет
Шейн М. Боуън
Марк А. Браг
Крейг А. Кардън
Юн Хуан Чой
Ким Б. Кларк
Уедърфорд Т. Клейтън
Карл Б. Кук
Лоурънс Е. Корбридж
Валери В. Кордон
Дж. Девн Корниш
Клаудио Р. М. Коста
Хоакин Е. Коста
Легран Р. Къртис-мл.
Масимо Де Фео
Бенхамин Де Хойос
Едуард Дубе
Кевин Р. Дънкан
Тимъти Дж. Дайкс
Лари Дж. Еко Хоук
Стенли Г. Елис
Дейвид Ф. Еванс
Енрике Р. Фалабела
Брадли Д. Фостър
Ранди Д. Фънк
Едуардо Гаварет
Робърт К. Гай
Карлос А. Годой
Кристофъл Голдън
Уолтър Ф. Гонзалес
С. Скот Гроу
О. Винънт Халек
Кевин С. Хамилтън
Джеймз Дж. Хамула
Алън Д. Хейни
Пол В. Джонсън
Лари С. Кейчър
Патрик Кийрън
Вон Г. Кийч
Йорг Клебингат
Ерих У. Копишке
Лари Р. Лоурънс
Хуго Е. Мартинез
Джеймз Б. Мартино
Питър Ф. Моурс
Уго Монтоя
Маркъс Б. Наш
К. Брет Натрес
С. Гифърд Нийлсън
Брент Х. Нилсън
Адриан Очоа
Алън Ф. Пакър
С. Марк Палмър
Кевин У. Пиърсън
Антъни Д. Пъркинс
Пол Б. Пайпър
Рафаел Е. Пино
Брус Д. Портър
Майкъл Т. Рингууд
Гари Б. Сабин
Евън А. Шмуц
Грегъри А. Шуайтцър
Джозеф У. Ситати
Стивън Е. Сноу
Върн П. Станфил
Майкъл Джон У. Те
Жозе А. Тейксейра
Хуан А. Уседа
Арнулфо Валенсуела
Терънс М. Винсън
Скот Д. Уайтинг
Лари Й. Уилсън
Чи Хонг (Сам) Уонг
Казухико Ямашита
Хорхе Ф. Зебалос
Клаудио Д. Сивик
У. Крейг Зуик

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩОТО ЕПИСКОПСТВО

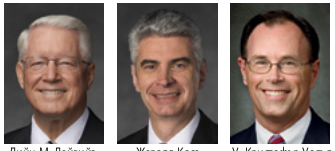

Дийн М. Дейвийз
Първи съветник

Жералд Косе
Председателстващ епископ

У. Кристофър Уодъл
Втори съветник

ВИСШИ СЛУЖИТЕЛИ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Девин Г. Дюран
Първи съветник

Тад Р. Калистър
Президент

Брайън К. Аштън
Втори съветник

МЛАДИТЕ ЖЕНИ

Керъл Ф. Макконки
Първи съветник

Бони Л. Оскарсън
Президент

Нийл Ф. Мериът
Втори съветник

ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Керъл М. Стивънз
Първи съветник

Линда К. Бъртън
Президент

Линда Ш. Рийвз
Втори съветник

НЕДЕЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

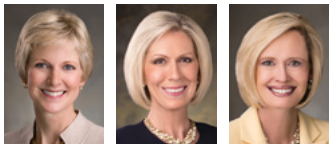

Джийн Б. Бингам
Първи съветник

Джой Д. Джоунс
Президент

Бони Х. Гордън
Втори съветник

МЛАДИ МЪЖЕ

Дъглас Д. Холмс
Първи съветник

Стивън У. Оуен
Президент

М. Джозеф Броу
Втори съветник

да обичате хората и да изпълнявате заповедта да „бди(те) винаги над църквата“[7].

На 30 май миналата година моят приятел Трой Ръсел изкарал бавно от гаража си своя пикап, за да дари вещи на местния магазин на Църквата за втора употреба. Той усетил задната му гума да минава през нещо. Тъй като си помислил, че нещо е паднало от каросерията, излязъл и открил скъпоценният му деветгодишен син Остин да лежи по лице на паважа. Писъците, свещеническата благословия, екипът на Бърза помощ и персоналът в болницата в този случай не могли да помогнат. Остин си бил отишъл.

Неспособен да спи, неспособен да намери покой, Трой бил безутешен. Той казвал, че това е повече отколкото може да понесе и че просто не може да продължи. Но в това време на агония се явили три спасителни сили.

Първата била любовта и успокоителният дух на нашия Небесен Отец – едно присъствие, проявено чрез Светия Дух, който утешил Трой, учил го с любов и му нашепвал, че Бог познава много добре загубата на прекрасен и съвършен Син. Втората била съпругата му Дийдра, която държала Трой в обятията си, обичала го и му напомняла, че тя също е изгубила този син и че била решена да не загуби и съпруга си. Третият в тази история е Джон Манинг, един *изключителен* домашен учител.

Нямам никаква представа по какъв график Джон и неговият по-млад колега са правили посещения в дома на семейство Ръсел, какво е било посланието им, когато са ходили там, или как са отчитали своите посещения. Това, което знам, е че миналата пролет брат Манинг протегнал ръка и измъкнал Трой Ръсел от трагедията пред този гараж, все едно че взел на ръце самия малък Остин. Като домашен учител, пазител и брат в Евангелието, какъвто трябва да бъде, Джон просто поел свещеническата грижа за Трой Ръсел. Той започнал, като казал: „Трой, Остин би желал да

си стъпиш на краката, включително и на баскетболното игрище, затова ще съм тук всяка сутрин в 5:15. Да си готов, защото не искам да се налага да влизам и да те измъквам от леглото, а и *знам,* че и Дийдра не би искала това“.

Трой ми каза по-късно: „Не исках да ходя, защото винаги съм водил Остин с мен сутрин и знаех, че спомените ще са твърде болезнени. Но Джон настояваше и аз отидох. От този първи ден нататък ние говорихме – или по-точно аз говорих, а Джон слушаше. Говорех през целия път до църквата и после през целия път до вкъщи. Понякога говорех, докато паркирахме пред гаража ми и гледахме как слънцето изгрява над Лас Вегас. В началото беше трудно, но с времето осъзнах, че съм намерил своята опора под формата на много бавен играч на църковен баскетбол, висок 1,88 м, с абсолютно патетичен отскок, който обаче ме обичаше и ме изслушваше, докато слънцето накрая отново изгря в живота ми“[8].

Мои братя в святото свещеничество, когато говорим за домашното обучение, грижа или лично свещеническо служение, както щете го наричайте – именно за това говорим. Молим ви като домашни учители да бъдете пратениците на Бог към Неговите чеда, да обичате, да се грижите и да се молите за хората, които сте определени да посещавате, така както ние ви обичаме, грижим се и се молим за вас. Моля се да бъдете бдителни, докато се грижите за Божието стадо по начини, съобразени с вашите обстоятелства, в името на Добрия Пастир на всички нас, чийто свидетел съм аз, именно Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Личен разговор, юни 2016 г.
2. *Melchizedek Priesthood Leadership Handbook,* 1990 г., с. 5.
3. Учение и завети 20:53.
4. Писмо от Първото президентство, 10 дек. 2001 г.; този съвет е включен в *Handbook 2: Administering the Church,* 2010 г., 7.4.3.
5. Учение и завети 20:47, 51.
6. Мороний 6:5.
7. Учение и завети 20:53.
8. Личен разговор и размяна на имейли, април 2016 г.

От старейшина Легранд Р. Къртис -мл.
От Седемдесетте

Има сила в Книгата на Мормон

Най-голямата сила на Книгата на Мормон е нейното доближаващо ни до Исус Христос въздействие.

На 14 юни 1989 г., поради неправилна информация относно Църквата, правителството на Гана забранява всички дейности на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни в тази африканска страна. Правителството конфискува цялата собственост на Църквата и прекратява всякаква мисионерска дейност. Членовете, които наричат този период „Замразяването“, правели всичко възможно да живеят според Евангелието без клонови събрания и без подкрепата на мисионери. Има много вдъхновяващи разкази за това как членовете запазват светлината на Евангелието сияеща, като се покланят на Бог в домовете си и се грижат един за друг като домашни учители и посещаващи учителки.

В крайна сметка, недоразумението е изяснено и на 30 ноември 1990 г. замразяването приключва, а нормалните църковни дейности са възстановени[1]. Оттогава взаимоотношенията между Църквата и правителството на Гана са отлични.

Преживелите замразяването членове бързо могат да посочат благословиите, които произлизат от този необичаен период. Вярата на мнозина бива укрепена чрез изпитанията, пред които се изправят. Но една от благословиите на замразяването идва по необичаен начин.

Николас Офосу-Хене бил млад полицай, на когото е възложено да пази сградата за събрания на светиите по време на замразяването. Неговата задача била да пази сградата през нощта. Когато Николас за първи път пристигнал пред сградата за събрания, той видял, че предметите са разпръснати, с листи, книги и мебели в безпорядък. Посред този безпорядък той видял екземпляр на Книгата на Мормон. Опитал се да игнорира книгата, защото му било казано, че тя е зло. Но той се чувствал привлечен към нея по необикновен начин. Накрая Николас не могъл повече да игнорира книгата. Той я вдигнал. Почувствал подтик да започне да я чете. Чел я през цялата нощ и по лицето му се стичали сълзи, докато четял.

Първият път, когато я вдигнал, той прочел цялата книга 1 Нефи. Вторият път, той прочел цялата книга 2 Нефи. Когато стигнал до 2 Нефи глава 25, той прочел следното: „Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си“[2].

В този момент Николас почувствал Духа толкова силно, че започнал да ридае. Осъзнал, че през периода, в който четял, получил няколко духовни подтика, че тази книга е Писание, най-вярното, което е чел до момента. Той осъзнал, че светиите от последните дни, противно на това, което е чувал, силно вярват в Исус Христос. След като замразяването приключило и мисионерите се завърнали в Гана, Николас, неговата съпруга и децата му се присъединили към Църквата. Когато го видях миналата година, той заемаше висша длъжност в полицията и служеше като президент на окръг Тамале Гана в Църквата. Той казва: „Църквата преобрази живота ми. … Благодаря на Всемогъщия Бог, че ме доведе в това Евангелие“[3].

Алибърт Дейвис, друг жител на Гана, придружава приятел до една от сградите за събрания, където приятелят му е имал събрание на президентството. Докато чакал приятеля си, Алибърт чел от книга, която намерил. Когато събранието приключило, Алибърт поискал да вземе книгата у дома. Било му позволено не само да вземе тази книга, но и екземпляр на Книгата на Мормон. След като се прибрал, той започнал да чете Книгата на Мормон. Не могъл да я остави. Той чел на свещи до 3:00 ч. сутринта. В продължение на няколко нощи той правел това, завладян от прочетеното и своите чувства. Алибърт сега е член на Църквата.

Анджело Скарпула започнал да учи теология в родната си Италия, когато бил на 10 години. В последствие станал свещеник и служил в своята църква с отдаденост. В определен момент неговата вяра започнала да се колебае и той търсил и получавал възможности за по-задълбочено изучаване. Колкото повече

учел, обаче, толкова по-угрижен ставал. Това, което четял и чувствал, го убеждавало, че е имало всеобщо вероотстъпничество от истинното учение, преподавано от Исус и ранните апостоли. Анджело търсел Божията истинна религия в различни вероизповедания, но останал неудовлетворен за много години.

Един ден той попаднал на двама членове на Църквата, които помагали на мисионерите да намерят повече хора, на които да преподават. Той се почувствал привлечен от тях и с радост изслушал тяхното послание. Анджело с желание приел екземпляр на Книгата на Мормон.

Същата вечер той започнал да я чете. Почувствал се обзет от радост. Чрез Духа Бог дал на Анджело вътрешна увереност, че в Книгата на Мормон ще открие истината, към която се е стремил от много години. Бил изпълнен от приятни чувства. Прочетеното и наученото от мисионерите потвърдило неговото заключение, че е имало всеобщо вероотстъпничество, но също научил че Божията истинна Църква е възстановена на земята. Скоро след това Анджело бил кръстен в Църквата[4]. Когато го срещнах за първи път той бе президент на клон Римини на нашата Църква в Италия.

Това, което Николас, Алибърт и Анджело преживяват с Книгата на Мормон, е подобно на преживяването на Парли П. Прат:

„Отворих (книгата) с ентусиазъм. … Четох през целия ден. Яденето бе бреме за мен. Нямах желание за храна. Сънят бе бреме, когато… дойде нощта, защото предпочитах да чета вместо да спя.

Докато четях, духът Господен беше върху мен и аз знаех, и разбирах, че книгата бе истинна, така ясно и безспорно, както човек разбира и знае че съществува. Сега радостта ми изглеждаше пълна. Радостта ми беше достатъчна, за да компенсира всички скърби, жертви и усилия на моя живот“[5].

Някои хора имат толкова въздействащи преживявания с Книгата на Мормон още първия път, когато я отворят, докато за други свидетелството за истинността идва постепенно, докато я четат и се молят за нея. Такъв беше и моят случай. За първи път прочетох Книгата на Мормон, когато бях тинейджър и ученик в семинара. Това е екземплярът на Книгата на Мормон, който прочетох. Не мога да ви кажа точното време или място, на което се случи, но по някое време, докато четях, започнах да усещам нещо. Имаше определена топлина и дух, които идваха всеки път, когато отварях книгата. Чувството растеше, докато продължавах своето четене. Това чувство продължава и до ден днешен. Всеки път, когато отворя Книгата на Мормон, все едно натискам копче – Духът се излива в сърцето и душата ми.

Все пак за други хора, свидетелството за Книгата на Мормон идва по-бавно, след много изучаване и молитва. Имам един приятел, който прочете Книгата на Мормон, търсейки да разбере дали е истинна. Той приложил съвета на Мороний да помолим Бог с цялото си сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, дали Книгата на Мормон е истинна[6]. Но не получил веднага обещания духовен отговор. Обаче, един ден, докато бил потънал

в размисъл, шофирайки по улицата, Духът му дал свидетелство за истинността на Книгата на Мормон. Чувствал се толкова щастлив и развълнуван, че свалил прозореца на колата и извикал – не към определен човек, а към целия свят: „Истина е!“

Без значение дали нашето свидетелство за Книгата на Мормон идва още при първото отваряне или за определен период от време, то ще влияе на всички ни в тези дни, ако продължаваме да я четем и да прилагаме ученията ѝ. Президент Езра Тафт Бенсън учи: „Има сила в тази книга, която ще започне да струи в живота ви в момента, в който започнете сериозно да я изучавате. Ще намирате по-голяма сила да устоявате на изкушението. Ще намирате сила да избягвате заблудата. Ще намирате сила да останете на стеснената и тясна пътека“[7].

Насърчавам всички, до които достига това послание, включително носителите на Аароновото свещеничество, присъстващи на това събрание тази вечер, да откриете силата на Книгата на Мормон. Както насърчава президент Томас С. Монсън: „Четете Книгата на Мормон. Размишлявайте над ученията ѝ. Питайте Небесния Отец дали тя е истинна“[8]. По време на този процес ще чувствате духа Божий в живота си. Духът ще бъде част от вашето свидетелство, че Книгата на Мормон е истинна, че Джозеф Смит е пророк Божий и че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е истинната Божия църква на земята днес. Това свидетелство ще ви помага да устоявате на изкушения[9]. Ще ви подготви за „великия призив за усърдие … на човеците при труда им в лозята Господни“[10]. Ще стои като здрава котва, когато обвинения или клеветнически твърдения са използвани да подлагат на изпитание вярата ви, и ще бъде непоклатима основа, когато сте затруднени с въпроси, на които не можете да отговорите, поне не веднага. Ще сте в състояние да различавате истината от заблудата и ще усещате утехата на Светия Дух, потвърждаващ свидетелството ви отново и отново, докато продължавате да четете Книгата на Мормон през целия си живот.

Също насърчавам всички родители, слушащи или четящи това послание, да направят Книгата на Мормон важна част от дома си. Докато нашите деца растяха, ние четяхме от Книгата на Мормон, докато закусвахме. Това е книгоразделителят, който използвахме. Отпред е цитат от президент Бенсън с обещанието, че Бог ще излее благословии върху нас, докато четем Книгата на Мормон[11]. На гърба президент Марион Г. Ромни, бивш съветник в Първото президентство, обещава следното: „Сигурен съм, че ако в нашите домове родителите редовно и с молитва четат Книгата на Мормон, както самостоятелно, така и със своите деца, духът на тази велика книга ще изпълни нашия дом и ще завладее всички, които живеят в него. … Духът на раздора ще си тръгне. Родителите ще съветват своите деца с повече обич и мъдрост. Децата ще бъдат по-отзивчиви и послушни към съвета на своите родители. Праведността ще се увеличава. Вярата, надеждата и милосърдието – чистата любов Христова – ще изобилстват в нашите домове и в живота ни, носейки със себе си мир, радост и щастие“[12].

Сега, много години, след като нашите деца са напуснали дома и отглеждат своите собствени семейства, ние ясно виждаме изпълнението на обещанието на президент Ромни. Нашето семейство далеч не е съвършено, но ние можем да свидетелстваме за силата на Книгата на Мормон и благословиите, които четенето от нея е донесло и продължава да носи в живота на цялото ни семейство.

Най-голямата сила на Книгата на Мормон е нейното доближаващо ни до Исус Христос въздействие. Тя е силно свидетелство за Него и Неговата изкупваща мисия[13]. Чрез нея можем да стигнем до разбирането за величието и силата на Неговото Единение[14]. Тя преподава Неговото учение ясно[15]. И поради великолепните глави, описващи посещението на възкръсналия Исус сред нефитите, ние виждаме и преживяваме времето, през което Той обича, благославя и преподава на тези люде и стигаме до разбирането, че Той ще направи същото за нас, ако дойдем при Него, като водим живот според Неговото Евангелие[16].

Братя, свидетелствам за силата на Книгата на Мормон. Независимо дали я четем на английски, италиански

или френски, в печатна форма или на електронно устройство, аз съм открил същия прекрасен дух да струи в живота ми от нейните глави и стихове. Свидетелствам за нейната способност да ни доближава до Исус. Моля се всеки един от нас да се възползва напълно от силата, която се намира в тази великолепна книга с Писания. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „You Can't Close My Heart": Ghanaian Saints and the Freeze", 6 ян. 2016 г., history.lds.org.
2. 2 Нефи 25:26.
3. Имейл от Николас Офосу-Хене, 27 окт. 2015 г.
4. Вж. Анджело Скарпула, Анджело Скарпула, „My Search for the Restoration", *Tambuli,* юни 1993 г., с. 16–20; имейл от Езио Карамиа, 16 септ. 2016 г.
5. *Автобиография на Парли П. Прат,* ред. Парли П. Прат-мл., 1938 г., с. 37.
6. (Вж. Мороний 10:4–5).
7. *Учения на президентите на Църквата: Езра Тафт Бенсън,* 2014 г., с. 155.
8. Томас С. Монсън, „Имайте смелостта сами да отстоявате истината", *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 60; вж. също Томас С. Монсън, „Силата на свещеничеството", *Лиахона,* май 2011 г., с. 66; *A Prophet's Voice: Discourses of Thomas S. Monson,* 2012 г., с. 490–494.
9. Президент Томас С. Монсън учи: „Всеки носител на свещеничеството следва да изучава Писанията всеки ден. … Обещавам ви, независимо дали сте носители на Аароновото или Мелхиседековото свещеничество, че ако усърдно изучавате Писанията, вашата сила да избягвате изкушенията и да получавате напътствие от Светия Дух във всичко, което правите, ще бъде увеличена" („Бъдете най-доброто, на което сте способни", *Лиахона,* май 2009 г., с. 68).
10. Алма 28:14.
11. „Обещавам ви, че от този момент нататък, ако всекидневно поемаме от нейните страници и съблюдаваме заповедите ѝ, Бог ще излее над всяко дете на Сион и Църквата благословия досега непозната" (*Учения: Езра Тафт Бенсън*, с. 140).
12. Марион Г. Ромни, „The Book of Mormon", *Ensign,* май 1980 г., с. 67.
13. Вж., например, заглавната страница на Книгата на Мормон; 1 Нефи 11; 2 Нефи 25; Мосия 16; 18; Алма 5; 12; Еламан 5; 3 Нефи 9; Мормон 7.
14. Вж., например, 2 Нефи 2; 9; Мосия 3; Алма 7; 34.
15. Вж., например, 2 Нефи 31; 3 Нефи 11; 27.
16. Вж. 3 Нефи 11–28.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Да се учим от Алма и Амулик

Надявам се, че онези, които са се отклонили от пътеката на ученичеството, ще почувстват със сърцата си и ще се поучат от Алма и Амулик.

Алма-младши

Една от най-паметните личности в Писанията е Алма-младши. Въпреки че е син на велик пророк, той се отклонява от пътя за известно време и става „нечестив човек и идолопоклонник". Можем само да гадаем какви са причините, поради които той дейно се противопоставя на своя баща и се стреми да унищожи Църквата. И поради своето сладкодумие и убедителност, той постига големи успехи[1].

Но животът на Алма претърпява обрат, когато му се явява един Господен ангел и му говори с глас като гръмотевица. В продължение на три дни и три нощи Алма е „раздиран от вечно мъчение… тъкмо с мъките на прокълната душа". И тогава, ненадейно блед спомен внася светлина в тъмнината на съзнанието му – една вечна истина, научена от неговия баща, че Исус Христос ще дойде, за да „извърши единение за греховете на света". Алма дълго време отрича подобни разбирания, но сега „тази мисъл вл(иза) в ума (му)" и той смирено, искрено се доверява на единителната сила на Христос[2].

След това преживяване Алма става нов човек. От този момент насетне той посвещава живота си да поправя стореното от него зло. Той е въздействащ пример за покаяние, опрощение и устояване с вяра.

След време Алма бива избран да наследи баща си като глава на Божията църква.

Всеки гражданин от народа на нефитите със сигурност е бил запознат с историята на Алма. Тиутър, Инстаграм и Фейсбук в неговите дни сигурно са били изпълнени с образи и истории, свързани с него. Вероятно се е появявал редовно на корицата на *Зарахемла днес* и е бил обект на извънредни издания и статии в медиите. Накратко, той вероятно е бил най-популярната звезда в негови дни.

Но когато Алма вижда, че хората от народа му забравят за Бог и започват да се възгордяват и да се карат, той избира да се оттегли от обществената си позиция и да се посвети „изцяло (на) висшето свещеничество на светия ред Божий“,[3] като преподава покаяние сред нефитите.

Отначало Алма жъне големи успехи, или поне докато не отива в град Амония. На хората от този град е добре известно, че Алма вече не е техният политически водач и те не проявяват особено уважение към свещеническата му власт. Те го ругаят, подиграват му се и го изгонват от града си.

С разбито сърце Алма обръща гръб на град Амония[4].

Но един ангел му казва да се върне.

Помислете за това: казано му е да се върне при хората, които го мразят и са враждебно настроени към Църквата. Това е опасно и вероятно животозастрашаващо поръчение. Но Алма не се поколебава. „Той се (връща) бързо“[5].

Алма е постил в продължение на много дни, когато влиза в града. Там той пита един непознат дали ще даде „на един смирен служител на Бога нещо за ядене“[6].

Амулик

Името на този човек е Амулик.

Амулик е заможен, добре известен гражданин на Амония. И въпреки, че е потомък на много вярващи, неговата собствена вяра е отслабнала. Той по-късно признава: „Бях призоваван много пъти, но не исках да чуя; ето защо аз знаех относно тези неща, въпреки че не исках да (повярвам); и затова продължих да се бунтувам против Бога“[7].

Но Бог е подготвил Амулик и когато среща Алма, той приветства Господния служител в дома си, където Алма отсяда в продължение на много дни[8]. През това време Амулик отваря сърцето си за посланието на Алма и една чудна промяна се случва с него. Оттогава насетне, Амулик не само вярва, той става застъпник за истината.

Когато Алма отива отново сред народа на Амония, той бива придружен от втори свидетел в лицето на Амулик, техен съгражданин.

Последвалите събития съставляват един от най-емоционалните разкази в Писанията. Можете да го прочетете в Алма, глави 8–16.

Днес бих искал да обмислите следните два въпроса:

Първо: „Какво мога да науча от Алма?“

Второ: „По какво си приличам с Амулик?“

Какво мога да науча от Алма?

Нека започна, като попитам всички минали, настоящи и бъдещи ръководители в Църквата на Исус Христос: „Какво можете да научите от Алма?“

Алма е един изключително надарен и способен мъж. Склонни сме да мислим, че той не се е нуждаел от ничия помощ. Но въпреки това, какво прави той, когато се връща в Амония?

Алма намира Амулик и го моли за помощ.

И я получава.

Поради каквито и да било причини, понякога ние като ръководители избягваме да търсим и молим за помощ нашите „Амулици“. Вероятно си мислим, че можем да свършим дадена задача по-добре сами, притесняваме се да не обременяваме другите или предполагаме, че те няма да искат да помогнат. Твърде често се колебаем да каним хората да използват дадените им от Бог таланти и да участват във великото дело на спасение.

Помислете си за Спасителя – започна ли Той да установява Своята Църква сам?

Не.

Посланието Му не е: „Стойте настрана. Сам ще се погрижа“. То по-скоро гласи: „Елате и Ме следвайте“[9]. Той вдъхновява, кани, наставлява и след това вярва, че Неговите ученици ще „върш(ат) това, което (Го) видях(а) да върш(и)“[10]. По този начин Исус Христос изгражда не само Своята Църква, но и Своите служители.

В каквото и призование да служите понастоящем – независимо дали сте президент на кворума на дяконите или президент на кол или област – за да постигате успехи, вие трябва да откривате своите „Амулици“.

Това могат да бъдат хора сред вашите конгрегации, които са скромни или дори незабележими. Може да *изглежда*, че не желаят или не могат да служат. Вашите „Амулици“ могат да са мъже или жени, млади или стари, неопитни, изморени или неактивни в Църквата. Но това, което може да не се вижда на пръв поглед, е, че те се надяват да произнесете думите: „Господ се нуждае от вас! Аз се нуждая от вас!“

Някъде дълбоко мнозина искат да служат на техния Бог. Те желаят да бъдат инструмент в Неговите ръце. Те искат да запретнат ръкави и да правят всичко по силите си, за да подготвят земята за завръщането на Спасителя. Те искат да изграждат Неговата Църква. Но не са сигурни как да започнат да го правят. Често пъти чакат да бъдат поканени.

Каня ви да си помислите за хората във вашите клонове и райони, в мисиите и коловете ви, които чакат да бъдат призовани да действат. Господ е полагал усилия с тях – подготвял ги е, смекчавал е сърцата им. Намерете ги, използвайки сърцето си.

Подайте им ръка. Учете ги. Вдъхновявайте ги. Канете ги.

Споделяйте с тях словата на ангела към Амулик, че благословията Господна ще почива върху тях и дома им[11]. Може с изненада да откриете смел Господен служител, който в противен случай би останал незабелязан.

По какво си приличам с Амулик?

Докато някои от нас трябва да търсят своя Амулик, за други въпросът може да е: „По какво си приличам с Амулик?“

Вероятно през годините отдадеността ви на последовател е намаляла. Вероятно пламъкът на вашето свидетелство е отслабнал. Вероятно сте се отдалечили от Христовото тяло. Вероятно сте се разочаровали или дори таите гняв. Или, подобно на някои от хората в древната църква в Ефес, може да сте оставили „първата си любов“[12] – възвишените, вечни истини на Евангелието на Исус Христос.

Вероятно, подобно на Амулик, вие знаете в сърцето си, че Господ ви е призовавал много пъти, но вие не сте се вслушали.

И въпреки това, Господ вижда във вас това, което е видял и в Амулик – потенциала на един смел служител с важно за вършене дело и със свидетелство, което да бъде споделяно. Трябва да изпълните служба, която никой друг не би могъл да извърши като вас. Господ ви е поверил Своето свято свещеничество, което има божествения потенциал да благославя и въздига околните. Слушайте със сърцето си и следвайте подтиците на Духа.

Странването на един член

Бях трогнат от преживяването на един брат, който се запитал: „Ще чуя ли, когато Господ ме призове?“ Ще нарека този прекрасен брат Дейвид.

Дейвид се кръстил в Църквата преди около 30 години. Отслужил мисия и след това следвал право. Докато учел и работел, за да изхранва семейството си, той попаднал на някаква информация относно Църквата, която го объркала. Колкото повече четял тези изпълнени с отрицание материали, толкова по-обезпокоен ставал. В крайна сметка поискал името му да бъде заличено от списъците на Църквата.

От този момент насетне, подобно на Алма в бунтарските си дни, Дейвид прекарвал доста време в спорове с членове на Църквата и в разговори онлайн с цел да оспорва техните вярвания.

Бил страшно добър в това.

Ще нарека един от членовете, с които той спорел, Джейкъб. Джейкъб винаги бил мил и проявявал уважение към Дейвид, но също така неотстъпно защитавал Църквата.

С течение на годините Дейвид и Джейкъб развили взаимно уважение и приятелство. Дейвид не знаел, че Джейкъб започнал да се моли за Дейвид и правел това в продължение на повече от десет години. Той дори включвал името на своя приятел в молитвите в храма Господен и се надявал сърцето на Дейвид да бъде смекчено.

С времето Дейвид започнал бавно да се променя. Започнал да си спомня нежните чувства на духовните преживявания, които бил имал, както и щастието, което чувствал като член на Църквата.

Подобно на Алма, Дейвид не бил забравил напълно евангелските истини, които бил приел преди. И подобно на Амулик, Дейвид чувствал, че Господ му подава ръка. Сега Дейвид бил партньор в една правна канто-ра – една престижна работа. Бил си изградил репутация като критик на Църквата и бил твърде горделив да помоли да бъде допуснат обратно.

Въпреки това, той продължавал да чувства поканата на Спасителя.

Приел присърце стиха от Писанията: „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена“[13]. Той се молил: „Скъпи Боже, искам отново да бъда светия от последните дни, но имам въпроси, които се нуждаят от отговори“.

Започнал да се вслушва в нашепванията на Духа и във вдъхновените отговори на приятели както никога преди това. Едно след друго, съмненията му се превръщали във вяра, докато си дал сметка, че отново има свидетелство за Исус Христос и Неговата възстановена Църква.

В този момент, той осъзнал, че ще успее да преодолее своята гордост и ще направи каквото е нужно, за да бъде приет отново в Църквата.

В крайна сметка, Дейвид влязъл във водите на кръщението и започнал да брои оставащите дни, докато храмовите благословии бъдат възстановени.

Щастлив съм да съобщя, че миналото лято благословиите бяха възстановени за Дейвид. Той отново е напълно активен в Църквата и служи като учител в Евангелски учения в своя район. Той използва всяка възможност да говори с другите за своята промяна, да поправя стореното от него зло и да свидетелства за Евангелието и Църквата на Исус Христос.

Заключение

Мои скъпи братя, мои скъпи приятели, нека търсим, намираме, вдъхновяваме и разчитаме на „Амулиците“ в нашите райони и колове. Има много „Амулици“ в Църквата днес.

Вероятно познавате такъв. Вероятно вие сте един от тях.

Може би Господ ви е нашепвал, насърчавайки ви да се върнете при първата си любов, да допринасяте, използвайки своите таланти, да упражнявате достойно свещеничеството и да служите рамо до рамо с останалите светии, за да се доближавате към Исус Христос и да изграждате царството Божие тук на земята.

Нашият възлюбен Спасител знае къде се намирате. Той познава сърцето ви. Той иска да ви спаси. Той ви подаде ръка. Просто отворете сърцето си за Него. Надявам се, че онези, които са се отклонили от пътеката на ученичеството дори и в малка степен, ще размишляват над добрината и благодатта Божии, ще виждат със сърцата си, ще се учат от Алма и Амулик и ще чуят следните променящи живота слова на Спасителя: „Ела и Ме следвай“.

Увещавам ви да се вслушате в Неговия призив, защото със сигурност ще пожънете жътва от небесата. Благословията Господна ще почива върху вас и дома ви[14].

За това свидетелствам и като Господен апостол ви давам своята благословия в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Мосия 27:8–10.
2. Вж. Алма 36:6–20.
3. Алма 4:20.
4. Вж. Алма 8:24.
5. Алма 8:18.
6. Алма 8:19.
7. Вж. Алма 10:2–6.
8. Вж. Алма 8:27.
9. Лука 18:22.
10. Превода на Джозеф Смит, Матей 26:25 (в Ръководство към Писанията).
11. Вж. Алма 10:7.
12. Вж. Откровението 2:4.
13. Яков 1:5.
14. Вж. Алма 10:7.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

За да може той също да стане силен

Моля се да изпълняваме своето призование да повдигаме другите и да ги подготвяме за тяхното славно служение.

Чувствам се благословен да бъда на тази сесия с носители на Божието свещеничество. Отдадеността, вярата и безкористната служба на тази група мъже и момчета е едно съвременно чудо. Тази вечер говоря на носители на свещеничеството, възрастни и по-млади, обединени в искрена служба на Господ Исус Христос.

Господ дарява Своята сила на хора с всички свещенически санове, които достойно изпълняват своите свещенически задължения.

Като президент на Църквата Уилфърд Уудръф описва своето преживяване като носител на различни свещенически санове:

„В тази Църква чух първата проповед, която някога съм чувал. На следващия ден бях кръстен. … Бях ръкоположен за учител. Моята мисия започна веднага. … През цялата си мисия служих като учител. … На конференцията бях ръкоположен за свещеник. … След като бях ръкоположен за свещеник, аз бях изпратен… на мисия в южните щати. Това беше през есента на 1834 г. Имах колега със себе си и ние започнахме без кесия и без торба. Пропътувах сам доста километри, проповядвах Евангелието и кръстих много хора, които не можех да потвърдя в Църквата, тъй като бях само свещеник. … Пътувах известно време, проповядвайки Евангелието, преди да бъда ръкоположен за старейшина. …

Сега вече съм член на Кворума на дванадесетте апостоли от почти петдесет и четири години. Пътувал съм с този и други кворуми вече шестдесет години и желая да кажа на тук събраните, че съм бил също толкова подкрепян от Божията сила като учител и особено докато служих в Църквата като свещеник, колкото съм и като апостол. Няма разлика в сановете, ако изпълняваме дълга си“[1].

Чудесната духовна възможност да няма разлика е намекната в описанието на Господ за свещеничеството на Аарон като „допълнение“ към свещеничеството на Мелхиседек[2]. Думата *допълнение* означава, че двата вида свещеничество са свързани. Тази връзка е важна, за да може свещеничеството да се превърне в силата и благословията, които може да бъде в този свят и завинаги, тъй като „е без начало на дни или край на години“[3].

Връзката е проста. Свещеничеството на Аарон подготвя младите мъже за една по-свещена отговорност.

„Силата и властта на по-висшето или на Мелхиседековото свещеничество е да държи ключовете на всички духовни благословии в Църквата:

Да има правото да получава тайнствата на Небесното царство, да му бъдат отваряни небесата, да общува с общото събрание и църквата на Първородния, и да се радва на общуването и присъствието на Бога-Отец и Исус, Ходатая на Новия завет“[4].

Тези свещенически ключове са изцяло поверени само на един човек в даден момент, именно президента и председателстващ висш свещеник на Господната Църква. Тогава, чрез делегиране от страна на президента, всеки мъж, който е носител на

свещеничеството на Мелхиседек, може да бъде благословен с властта и привилегията да говори и действа в името на Всемогъщия. Тази сила е вечна. Тя е свързана с живота и смъртта, семейството и Църквата, великата същност на Самия Бог и Неговото вечно дело.

Господ подготвя носителите на свещеничеството на Аарон да станат старейшини, служещи с вяра, сила и благодарност в това славно свещеничество на Мелхиседек.

За старейшините дълбоката благодарност има съществено значение в изпълнението на тяхната роля в свещеническото служение. Ще си спомняте дните си като дякони, учители или свещеници, когато хората-носители на по-висшето свещеничество са ви повдигали и насърчавали да вървите напред по пътя на свещеничеството.

Всеки носител на свещеничеството на Мелхиседек има такива спомени, но чувството на благодарност може да е намаляло с годините. Надеждата ми е да събудите това усещане и с решимост да оказвате на всички, на които можете, същата тази подкрепа, която вие сте получавали.

Помня един епископ, който се отнасяше към мен така, сякаш аз вече бях човекът, в който имах потенциала да се превърна със свещеническата сила. Той ме повика една неделя, още когато бях свещеник. Каза ми, че има нужда да отида заедно с него да посетим някои членове от нашия район. Каза го така, сякаш аз бях единствената му надежда за успех. Той не се нуждаеше от мен. Разполагаше с отлични съветници в епископството.

Посетихме една бедна и гладна вдовица. Той искаше от мен да му помогна да достигне до сърцето ѝ, да я поканя да изготви и следва бюджет и да ѝ обещая, че тя ще може да преодолее трудностите си и не само да се грижи за себе си, но да помага на околните.

След това отидохме да утешим две малки момичета, които бяха в трудно положение. Като си тръгвахме, епископът ми прошепна: „Тези деца никога няма да забравят, че ги посетихме“.

В следващата къща видях как се кани слабо активен мъж да се върне при Господ чрез убеждаване, че членовете на района се нуждаят от него.

Този епископ беше носител на свещеничеството на Мелхиседек, който ми помагаше да разбера потенциала си и ме вдъхновяваше с примера си. Той ме научи да имам силата и смелостта да отивам навсякъде в служба на Господ. Отдавна е получил наградата си в небесата, но аз още го помня, защото той протегна ръка да ме вдигне, когато бях неопитен носител на свещеничеството на Аарон. По-късно научих, че той е виждал как в бъдеще ще имам по-големи свещенически отговорности, които тогава надхвърляха представите ми.

Баща ми стори същото за мен. Той беше опитен и мъдър носител на свещеничеството на Мелхиседек. Веднъж един апостол поиска от него да напише коментар за научните доказателства за възрастта на земята. Той го написа внимателно, знаейки, че някои от хората, които можеше да го прочетат, имаха силни убеждения, че земята е много по-млада от това, което предполагат научните доказателства.

Още си спомням как баща ми ми подаде написаното от него и ми каза: „Хал, ти притежаваш духовната мъдрост да знаеш дали трябва да изпратя това на апостолите и пророците“. Не си спомням много от написаното, но винаги ще помня благодарността, която почувствах от това, че велик носител на свещеничеството на Мелхиседек бе видял в мен духовната мъдрост, която аз не виждах.

Една нощ години по-късно, след като бях ръкоположен за апостол, Божият пророк ме повика и поиска да прочета нещо, написано за учениятa на Църквата. Той бе прекарал нощта, четейки глави от книга. Той каза, подсмихвайки се: „Не мога да прочета всичко това. Ти не трябва да почиваш, докато аз работя“. И след това той използва почти същите думи като баща ми преди години: „Хал, ти си човекът, който трябва да прочете това. Ти ще знаеш дали е правилно то да бъде публикувано“.

Още един такъв носител на свещеничеството на Мелхиседек ми помогна да разбера потенциала си и ми даде увереност през една вечер от фестивал на речите, организиран от Църквата. Тогава, на възраст 17 години, бях помолен да говоря пред голяма публика. Нямах представа какво се очакваше от мен. Не ми бе дадена тема и затова аз подготвих послание, което далеч надхвърляше познанията ми за Евангелието. Докато говорех осъзнах, че съм допуснал грешка. Още си спомням как, след като говорих, изпитвах тежкото чувство на провал.

Следващият и последен говорител беше старейшина Матю Коули от

Кворума на дванадесетте апостоли. Той беше великолепен оратор, обичан от цялата Църква. Още помня как го гледах от мястото си в близост до подиума.

Той започна с въздействащ глас. Каза, че моята реч го е накарала да усети, че се намира на чудесна конференция. Усмихна се, докато го казваше. Чувството ми за провал изчезна и се появи усещане за увереност, че може би някой ден щях да стана това, което той явно мислеше, че вече съм.

Споменът от онази нощ още ме кара да слушам внимателно, когато говори носител на свещеничеството на Аарон. Заради онова, което старейшина Коули направи за мен, аз винаги очаквам, че ще чуя словото Божие. Рядко съм разочарован, често съм удивен и не мога да не се усмихвам също като старейшина Коули.

Много неща могат да помагат за укрепването на нашите млади братя, за да израстват в свещеничеството, но нищо не е по-силно от това да им се помага да развиват вяра и увереност, че могат да разчитат на Божията сила в своето свещеническо служение.

Тези вяра и увереност няма да се развият в тях от едно преживяване, в което са били повдигнати, дори и от най-надарения носител на свещеничеството на Мелхиседек. Способността да черпят от тези сили трябва да се развива чрез многократно изразяване на увереност от страна на онези, които имат повече опит в това свещеничество.

Носителите на свещеничеството на Аарон също така ще се нуждаят от ежедневно, дори ежечасово насърчаване и поправка от Самия Господ чрез Светия Дух. Това ще бъде възможно за тях, ако *избират да останат достойни*. Това ще зависи от изборите, които ще правят.

Ето защо ние трябва да ги учим чрез пример и свидетелство, че словата на великия носител на свещеничеството на Мелхиседек цар Вениамин са истина[5]. Това са думи на любов, изречени в името на Господ, на Когото това свещеничество

принадлежи. Цар Вениамин учи, че се изисква от нас да се опазваме достатъчно чисти, за да получаваме насърчение и поправка от Господ:

„И накрая, аз не мога да ви кажа всички неща, с които можете да извършите грях; защото има различни пътища и способи, дори толкова много, че не мога да ги изброя.

Но толкова аз мога да ви кажа, че ако сами не внимавате и не следите мислите си и словата си, и делата си, и че ако не съблюдавате заповедите Божии и ако не продължите да вярвате в това, което сте чули относно пришествието на нашия Господ, чак до края на живота си, вие трябва да погинете. И сега, о, човече, помни и не погивай!“[6].

Ние всички знаем за огнените стрели на врага на всяка праведност, които биват изпращани като ужасяващ вятър срещу младите носители на свещеничество, които ние толкова обичаме. На нас те сякаш са като младите воини, които наричат себе си синовете на Еламан. Те могат да оцелеят, също като онези млади воини в миналото, ако се опазят такива, каквито цар Вениамин ги насърчава да бъдат.

Синовете на Еламан не се съмняват. Те се сражават смело и излизат победители, защото вярват в словата на своите майки[7]. Ние разбираме силата на любящите майки. Майките осигуряват такава огромна подкрепа на своите синове днес. Ние, носителите на свещеничеството, можем и трябва да добавяме към тази подкрепа решимостта си да изпълняваме отговорността, че след като сме обърнати, трябва да протягаме ръка и да утвърждаваме братята си[8].

Моля се всеки носител на свещеничеството на Мелхиседек да приеме възможността, предложена му от Господ:

„И ако някой сред вас е силен по Дух, нека вземе със себе си този, който е слаб, за да може той да бъде поучаван с пълна кротост, за да може той също да стане силен.

Затова вземайте със себе си онези, които са поставени в по-низшето свещеничество и ги изпращайте преди вас да правят уговорки и да подготвят пътя, и да изпълняват уговорки, които вие самите не можете да изпълните.

Ето, това е начинът, по който в древни дни Моите апостоли изградиха църквата за Мен“[9].

Вие, свещенически ръководители и бащи на носители на свещеничеството на Аарон, можете да сторите чудеса. Вие можете да помагате на Господ да попълва редиците с верни старейшини, които заедно с младите мъже приемат призованието да проповядват Евангелието и да го правят с увереност. Ще видите мнозина от онези, които сте повдигали и насърчавали, да остават верни, достойно да сключват брак в храма и самите те да повдигат и подготвят други.

За това не са нужни нови програми за дейности, подобрени учебни

материали или по-добри социални мрежи. Не е необходимо призование, различно от това, което вече имате. Клетвата и заветът на свещеничеството ви дават сила, власт и насока. Моля се вие да се приберете у дома и да изучавате внимателно клетвата и завета на свещеничеството, които се намират в Учение и завети, раздел 84.

Всички ние се надяваме, че повече млади мъже ще имат преживявания като на Уилфърд Уудръф, който, като носител на свещеничеството на Аарон, проповядва Евангелието на Исус Христос със силата да обръща във вярата.

Моля се да изпълняваме своето призование да повдигаме другите и да ги подготвяме за тяхното славно служение. Благодаря от цялото си сърце на чудесните хора, които са ме повдигали и са ми показвали как да обичам и да повдигам другите.

Свидетелствам, че президент Томас С. Монсън държи всички ключове на свещеничеството на земята в наши дни. Свидетелствам, че той, с целия си живот, прекаран в служба, е пример за всички нас за това как, като носители на свещеничеството на Мелхиседек да протягаме ръка, за да повдигаме другите. Лично съм благодарен за начина, по който той е повдигал мен и ми е показвал как да помагам на другите.

Бог Отец е жив. Исус е Христос. Това е Неговата Църква и Неговото царство. Това е Неговото свещеничество. Аз знам това сам за себе си чрез силата на Светия Дух. В името на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Уилфърд Уудръф, „The Rights of the Priesthood“, *Deseret Weekly*, 17 март 1894 г., с. 381.
2. Вж. Учение и завети 84:30, 107:14.
3. Учение и завети 84:17.
4. Учение и Завети 107:18–19.
5. От Алма 13:6–9 можем да предположим, че пророците в Книгата на Мормон са носители на свещеничеството на Мелхиседек.
6. Мосия 4:29–30.
7. Вж. Алма 56:47.
8. Вж. Лука 22:32.
9. Учение и Завети 84:106–108.

От президент Томас С. Монсън

Принципи и обещания

Нека се грижим за телата и душите си, като спазваме принципите, изложени в Словото на мъдростта, което е един божествено разкрит план.

Тази вечер, братя, се моля за напътствие от нашия Небесен Отец, докато споделям посланието си с вас.

През 1833 г. Господ разкрива на Пророка Джозеф Смит един план за здравословен живот. Този план се намира в раздел 89 на Учение и завети и е известен като Словото на мъдростта. То дава конкретни насоки относно храната, която ядем, и забранява използването на вещества, които са вредни за телата ни.

На онези, които се подчиняват на Божиите заповеди и които с вяра спазват Словото на мъдростта, са обещани специални благословии, сред които са добро здраве и допълнителна физическа издръжливост[1].

Наскоро прочетох истинска история за едно драматично изпълнение на тези обещания. Един верен член на Църквата, Джон А. Ларсен, през Втората световна война служил на кораба *„Камбрия“* от Бреговата охрана на САЩ. По време на битка

във Филипините било съобщено за приближаваща ескадрила от бомбардировачи и изтребители-камикадзе. Била дадена заповед за незабавна евакуация. Тъй като корабът *„Камбрия“* вече бил отплавал, Джон и други трима събрали оборудването си и побързали към брега, надявайки се да се качат на някой от тръгващите кораби. За щастие, един десантен кораб ги качил и побързал към последния кораб, който напускал залива. Хората от екипажа на този отплаващ кораб, в стремежа си да се евакуират възможно най-бързо, били заети на палубата и имали време само да хвърлят въжета към четиримата мъже, надявайки се те да могат да се изкачат по тях до палубата.

Джон, с тежко радио, завързано на гърба му, висял на края на 12-метрово въже отстрани на кораб, отплуващ към открито море. Той започнал да се катери нагоре, редувайки ръка след ръка, знаейки, че ако изпусне въжето, най-вероятно ще загине. Когато бил изкачил само една трета от разстоянието, ръцете му започнали да горят от болка. Станал толкова слаб, че имал чувството, че не може повече да се държи.

Докато силите го напускали и с тъга обмислял участта си, Джон мълчаливо призовал Бог, казвайки Му, че винаги е спазвал Словото на мъдростта, че е живял морално чист живот и че сега отчаяно се нуждае от обещаните благословии.

По-късно Джон споделя, че след като казал молитвата, почувствал силен прилив на енергия. Отново започнал да се изкачва и сякаш летял нагоре по въжето. Когато достигнал до палубата, дишането му било нормално, изобщо не било учестено. Благословиите от допълнително здраве и издръжливост, обещани в Словото на мъдростта, му били дадени. Той отдал благодарност на своя Небесен Отец и бил благодарен през остатъка от живота си за отговора на своята отчаяна молитва за помощ[2].

Братя, нека се грижим за телата и душите си, като спазваме принципите, изложени в Словото на мъдростта, което е един божествено разкрит план. С цялото си сърце и душа свидетелствам за славните благословии, които ни очакват, ако го спазваме. Моля се да можем да ги получаваме, в името на нашия Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 89:18–21.
2. Вж. John A. Larsen, в Robert C. Freeman и Dennis A. Wright, съст., *Saints at War: Experiences of Latter-day Saints in World War II,* 2001 г., с. 350–351; използвано с позволение.

От президент Томас С. Монсън

Съвършеният път към щастие

Свидетелствам за великия дар, който представлява планът на нашия Отец за нас. Това е един съвършен път към мир и щастие.

Мои възлюбени братя и сестри, както тук в Центъра за конференции, така и навсякъде по света, много съм благодарен за възможността да споделя своите мисли с вас тази сутрин.

Преди 52 години през юли 1964 г., ми бе възложено да отида в град Ню Йорк по време на Световното изложение, провеждащо се там. Една ранна сутрин посетих Мормонския павилион на изложението.

Пристигнах малко преди началото на прожекцията на филма на Църквата *„Man's Search for Happiness" („Търсене на щастието"),* който сега се е превърнал в класика. Седнах до един млад мъж може би на около 35 години. Говорихме за кратко. Не беше член на нашата църква. След това светлините угаснаха и филмът започна.

Слушахме гласа на разказвача, който задаваше значимите и вечни въпроси: „Откъде идвам? Защо съм тук? Къде ще отида, след като напусна този живот?" Всички уши се наостриха да чуят отговорите, всички очи бяха вперени в екрана. Дадено бе описание на доземния живот заедно с обяснение за целта на живота ни на земята. Бяхме свидетели на прочувствено описание на прехода от живота на един възрастен дядо към славната му среща с обичани от него хора, които преди него бяха отишли в света на духовете.

След края на това красиво описание на плана на нашия Небесен Отец за нас хората мълчаливо излязоха, много от тях видимо развълнувани от посланието на филма. Младият посетител до мен не стана. Попитах го дали му е харесал филмът. Неговият категоричен отговор бе: „Това е истината!"

Планът на нашия Отец за нашето щастие и нашето спасение се споделя от мисионерите ни по целия свят. Не всички, които чуват това божествено послание, го приемат и вземат решението да го последват. Въпреки това, мъже и жени навсякъде по света, подобно на моя млад приятел от Световното изложение в Ню Йорк, разпознават неговите истини и правят първата крачка по пътя, който ще ги отведе безопасно у дома. Животът им се променя завинаги.

Съществена роля в плана има нашият Спасител Исус Христос. Без Неговата единителна жертва всичко би било изгубено. Но не е достатъчно просто да вярваме в Него и в Неговата мисия. Необходимо е да се трудим и да учим, да търсим

и да се молим, да се покайваме и да ставаме по-добри. Необходимо е да знаем Божиите закони и да живеем според тях. Необходимо е да приемем Неговите спасяващи обреди. Само ако постъпваме така, ще получим истинско вечно щастие.

Ние сме благословени да *имаме* истината. Наш дълг е да я *споделяме*. Нека *живеем* според истината, така че да можем да заслужим всичко, което Отец е приготвил за нас. Той не върши нищо, което да не е за наша полза. Той ни казва: „Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“[1].

От дълбините на моята душа и с цялата си смиреност, свидетелствам за великия дар, който представлява планът на нашия Отец за нас. Това е един съвършен път към мир и щастие, както тук на земята, така и в идния свят.

Мои братя и сестри, привършвайки, ви оставям своята обич и благословия, и правя това в името на нашия Спасител и Изкупител, Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Моисей 1:39.

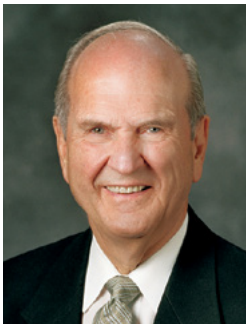

От президент Ръсел М. Нелсън
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Радост и духовно оцеляване

Когато съсредоточим живота си върху Исус Христос и Неговото Евангелие, ние можем да чувстваме радост, независимо от случващото се – или неслучващото се – в живота ни.

Мои скъпи братя и сестри, днес бих искал да обсъдя един принцип, който е ключов за нашето духовно оцеляване. Този принцип ще става все по-важен, докато трагедиите и изопачаванията около нас се увеличават.

Това са последните дни, затова никой от нас не трябва да се изненадва, когато виждаме как се изпълнява пророчество. Редица пророци, включително Исайя, Павел, Нефи и Мормон, виждат, че ще настъпят усилни времена[1], виждат как в наши

дни цялата земя ще бъде в размирици[2], как хората ще бъдат „себелюбиви, … безсърдечни, … повече обзети от сладострастие, отколкото от страст към Бога“[3] и как мнозина ще станат служители на Сатана и ще подкрепят делото на противника[4]. Наистина, вие и аз се борим срещу „началствата, срещу властите, срещу световните управители на тази тъмнота“[5].

Докато конфликтите между народите ескалират, докато малодушни терористи дебнат невинни хора и докато поквара във всичко – от бизнеса до държавната администрация – се среща все по-често и навсякъде, какво може да ни помогне? Какво може да помага на всеки от нас с нашите лични борби и със суровите трудности на живота в тези последни дни?

Пророкът Лехий учи на един принцип на духовното оцеляване. Първо, помислете върху неговите обстоятелства: Той е бил преследван за проповядване на истината в Йерусалим и му е било заповядано от Господ да остави притежанията си и да избяга със семейството си в пустошта. Живял е в шатра и е оцелявал на каквато храна е могъл да намери по пътя, водещ в неизвестна посока, и е видял как двама от синовете му, Ламан и Лемуил, въстават срещу Господните учения и посягат на братята си Нефи и Сам.

Явно е, че Лехий познава противопоставянето, тревогата, мъката, болката, разочарованието и тъгата. И въпреки това, той смело и без съмнение изказва следния принцип, така както е разкрит от Господ: „Човеците са, за да могат да имат радост“[6]. Представете си! От всички думи, които можеше да използва, за да опише естеството и целта на живота ни тук в смъртността, той избира думата *радост*!

Животът е пълен с отклонения и задънени улици, изпитания и трудности от всякакъв вид. Всеки от нас вероятно е преживявал моменти, в които тревогата, мъката и отчаянието почти са ни поглъщали. И

въпреки това сме тук, за да имаме радост?

Да! Отговорът е решително „да“! Но как е възможно това? И какво трябва да правим, за да получим радостта, която Небесният Отец е подготвил за нас?

Илайза Р. Сноу, втора обща президентка на Обществото за взаимопомощ, предлага ясен отговор. Заради издадената в началото на зимата през 1838 г.[7] от щата Мисури позорна заповед за изтребление, тя и други светии са принудени да напуснат щата през същата тази зима. Една вечер, семейството на Илайза прекарва нощта в малка къща от трупи, използвана от бягащите светии. Голяма част от пълнежа между трупите бил изваден и изгорен от хората преди тях, затова между трупите имало пролуки, достатъчно големи за преминаването на котка. Било много студено и храната им замръзнала.

През онази нощ към 80 човека се сгушили в тази малка къща с размер само 6 квадратни метра. Повечето останали прави през цялата нощ или седнали в опит да се стоплят. Отвън група мъже прекарали нощта около силен огън, като някои от тях пеели химни, а други пекли замръзнали картофи. Илайза си спомня: „Не се чу оплакване – всички бяха весели, и, ако ни погледнеха отстрани, незапознатите щяха да ни сметнат по-скоро за доволни екскурзианти, отколкото група бегълци от губернатора“.

Разказът на Илайза за тази изморителна и смразяваща вечер е поразително оптимистична. Тя казва: „Това бе много весела вечер. Единствено светии могат да бъдат щастливи при всякакви обстоятелства“[8].

Ето това е! Светиите могат да бъдат щастливи при всякакви обстоятелства. Можем да чувстваме радост, дори когато имаме лош ден, лоша седмица или дори лоша година!

Мои скъпи братя и сестри, изпитваната от нас радост няма много общо с обстоятелствата на нашия живот, но напълно се определя от фокуса на живота ни.

Когато съсредоточим живота си върху Божия план на спасение, за което току-що ни учи президент Томас С. Монсън, и Исус Христос и Неговото Евангелие, ние можем да чувстваме радост, независимо от случващото се – или неслучващото се – в живота ни. Радостта произлиза от Него и се случва заради Него. Той е източникът на цялата радост. Чувстваме това през коледния сезон, когато пеем: „Господ е тук, ликувайте!“[9]. Можем да го почувстваме и през цялата година. За светиите от последните дни Исус Христос е радост!

Затова нашите мисионери напускат дома, за да проповядват Неговото Евангелие. Тяхната цел не е увеличаването на броя членове на Църквата. По-скоро, нашите мисионери преподават и кръщават,[10] за да носят радост на хората по света![11]

Точно както Спасителят предлага мир, който „никой ум не може да схване“[12], Той също предлага интензивност, дълбочина и такъв обхват на радостта, които не се поддават на човешка логика и смъртно разбиране. Например, изглежда невъзможно да чувстваш радост, когато детето ти страда от неизлечимо заболяване, когато изгубиш работата си или когато брачният ти партньор те

предаде. Но точно това е радостта, която Спасителят предлага. Неговата радост е постоянна и ни уверява, че нашите „страдания ще бъдат краткотрайни“[13] и че ще бъдат посветени за наша полза[14].

И така, как можем да придобием тази радост? Можем да започнем, като „насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра“[15] „във всяка мисъл“[16]. Можем да Му отдаваме благодарност както в нашите молитви, така и като спазваме заповедите, които сме сключили с Него и с нашия Небесен Отец. Когато нашият Спасител става все по-реален за нас и когато се молим Неговата радост да ни бъде давана, нашата радост ще нараства.

Радостта е силна и съсредоточаването върху радостта довежда Божията сила в живота ни. Както във всички неща, Исус Христос е нашият върховен пример, „Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст“[17]. Помислете над това! За да може да устои на най-мъчителното преживяване, някога устоявано на земята, нашият Спасител се съсредоточил върху *радостта*!

И каква била радостта, която Му предстояла? Със сигурност тя включвала радостта от нашето пречистване, изцеление и укрепване; радостта от плащането за греховете на всички, които се покаят; радостта от предоставената възможност на вас и на мен да се завърнем у дома – чисти и достойни – за да живеем с нашите небесни родители и семействата си.

Ако се съсредоточаваме върху радостта, която ще бъде дадена на нас и на нашите обични хора, на кое от настоящите обезсилващи, болезнени, страшни, нечестни или просто невъзможни неща можем да устоим?

Един баща в духовно опасна ситуация се съсредоточава върху радостта най-накрая да бъде чист и праведен пред Господ – радостта да бъде свободен от вина и срам – радостта да усеща покой на ума. Този фокус му дава смелостта да признае пред съпругата и епископа си за своя проблем с порнографията и последвалата невярност. Сега прави всичко според наставленията на своя епископ, стремейки се с цялото си сърце да си възвърне доверието на своята скъпа съпруга.

Една млада жена се съсредоточава върху радостта на сексуалната чистота, за да си помогне да устои на присмеха на приятели, когато си тръгва от популярна и провокативна, но духовно опасна ситуация.

Мъж, който често унижавал своята съпруга и гневно крещял на децата си, се съсредоточава върху радостта от достойнството да чувства Светия Дух като постоянен спътник. Този фокус го мотивира да отхвърли естествения човек[18], на когото твърде често се е поддавал, и да направи нужните промени.

Един скъп колега наскоро ми разказа за своите изминали две десетилетия, изпълнени с тежки изпитания. Той казва: „Научих се да страдам с радост. Моите страдания бяха погълнати от радостта в Христа“[19].

На какво ще можем да устояваме вие и аз, ако се съсредоточаваме върху радостта, която ни „предстои“?[20] Кое покаяние тогава ще стане възможно? Кои слабости ще станат силни страни?[21] Кои наказания ще станат силни благословии?[22] Кои разочарования и дори трагедии ще се обърнат за наше добро?[23] И коя трудна служба на Господ ще можем да отдадем?[24]

Когато усърдно се съсредоточаваме върху Спасителя и след това следваме Неговия модел на съсредоточаване върху радостта, ние трябва да избягваме тези неща, които могат да прекъснат нашата радост. Помните ли Корихор, антихриста? Разпространявайки лъжи относно Спасителя, Корихор пътува от място на място, докато е доведен до висшия свещеник, който го пита: „Защо ходиш наоколо и извращаваш пътищата Господни? Защо учиш людете, че няма да има Христос, та да прекъснеш радостта им?“[25]

Всяко нещо, което се противопоставя на Христос или Неговото учение, ще прекъсне нашата радост. Това включва философиите човешки, така изобилни онлайн и из различните блогове, в които се предлагат идеи като тези на Корихор[26].

Ако гледаме към света и следваме неговите формули за щастие,[27] никога няма да опознаем радостта. Неправедните могат да усещат безброй емоции и усещания, но те никога няма да изпитват радост![28] Радостта е дар за верните[29]. Това е дар, който произлиза от съзнателните опити да се живее праведен живот, така както е показан от Исус Христос[30].

Той ни учи как да имаме радост. Когато избираме Небесния Отец за наш Бог[31] и когато можем да чувстваме как Единението на Спасителя действа в живота ни, ние ще бъдем изпълнени с радост[32]. Всеки път, когато се грижим за нашия брачен партньор и напътстваме децата си, всеки път, когато прощаваме на някого или молим за прошка, можем да чувстваме радост.

Всеки ден, когато вие и аз избираме да живеем според селестиалните закони, всеки ден, когато спазваме заветите си и помагаме на околните да правят същото, ще имаме тази радост.

Вслушайте се в следните слова на псалмописеца: „Винаги слагам Господа пред себе си; понеже Той е от дясно ми, аз няма да се поклатя. … в (Неговото) присъствие има пълнота от радост“[33]. Когато запечатаме този принцип в сърцата ни, всеки ден може да бъде ден на радост и ликуване[34]. За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Тимотей 3:1–5.
2. Вж. Учение и завети 45:26; 88:91.
3. 2 Тимотей 3:2–4.
4. Вж. Учение и завети 10:5.
5. Ефесяните 6:12.
6. 2 Нефи 2:25.
7. Губернаторът на Мисури Лилбърн У. Богз издава заповед за изтребление на мормоните на 27 октомври 1838 г., (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит,* 2008 г., с. 373).
8. Вж. Илайза Р. Сноу, в Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom,* 1877 г., с. 145–146.
9. „Господ е тук, ликувайте!“, *Химни,* № 124.
10. Мисионерите правят това, което Господ е заповядал: те проповядват, преподават и кръщават в Негово име (вж. Матей 28:19; Марк 16:15; Мормон 9:22; Учение и завети 68:8; 84:62; 112:28). В Своята застъпническа молитва, Исус заявява свързаността си с радостта на Своите ученици. Той казва: „На света казвам това, за да имат *Моята* радост пълна в себе си“ (Йоан 17:13; курсив добавен).
11. Вж. Алма 13:22.
12. Филипяните 4:7.
13. Учение и завети 121:7.
14. Вж. 2 Нефи 2:2.
15. Евреите 12:2.
16. Учение и завети 6:36.
17. Евреите 12:2.
18. Вж. Мосия 3:19. Забележка: „Естественият човек“ е враг не само на Бог, той е враг също на съпругата и децата си.
19. Вж. Алма 31:38.
20. Евреите 12:2.
21. Вж. Етер 12:27.
22. Вж. Евреите 12:6.
23. Вж. Учение и завети 122:7.
24. Вж. Матей 19:26; Марк 10:27.
25. Алма 30:22. Книгата на Мормон е изпълнена с примери за мъже и жени, които изпитват радост и ликуване, *защото избират да следват Исус Христос.* Всеки друг избор, както е случаят с Корихор, води до неизбежно унищожение.
26. *Клеветата,* или лъжливото представяне, се определя като лъжливо и злонамерено твърдение, което има за цел да урони репутацията на някого или нещо. Клеветата се е случвала в дните на Корихор и се случва сега. Пророкът Джозеф Смит говори за непобедимостта на Църквата дори, когато я клеветят. Той казва: „Знамето на истината е издигнато; ничия нечестива ръка не може да спре напредъка на делото; гоненията може да се усилват, тълпите може да се обединяват, може да се събират армии, клевети може да позорят, но Божията истина ще върви напред смело, величаво и независимо, докато проникне на всеки континент, посети всяка област, премине през всяка страна и прозвучи във всяко ухо, докато целите на Бог бъдат постигнати и великият Йехова каже, че делото е свършено“ (*Учения: Джозеф Смит,* с. 474).
27. Светът учи, че покупката на *неща* носи радост. И ако това не действа, купувайте повече! Той също учи, че с вършене на грях се постига радост. И ако това не действа, вършете повече грях! Обещава се, че в края на всяка хедонистична дъга има гърне с радост. Това не е истина!
28. Нито в този свят, нито в идния.
29. Праведните светии, „които са устояли на кръстовете на света … ще наследят царството Божие, … и тяхната радост ще бъде пълна навеки“ (2 Нефи 9:18).
30. За примери, вж. 2 Нефи 27:30; Алма 27:16–18.
31. Вж. 1 Нефи 17:40.
32. Вж. Мосия 4:2–3.
33. Псалм 16:8, 11.
34. Вж. Исайя 35:10; 2 Нефи 8:3.

От старейшина Питър Ф. Моуърс
От Седемдесетте

Причастието ни помага да бъдем осветени

Нека да обмислим пет начина, по които можем да подобрим влиянието и силата на редовното ни участие в светия обред на причастието.

Един от моите най-ранни спомени е от събрание за причастие, което се проведе в нашия дом в Уорнамбул, Австралия. Между 10 и 15 души посещаваха нашия клон и моят баща, един от тримата свещенически ръководители, редовно имаше възможността да благославя причастието. Помня какво чувствах, докато той смирено и внимателно прочиташе думите от молитвите за причастието. Често гласът му потреперваше, тъй като чувстваше Духа. Той понякога трябваше да спира, за да овладява емоциите си, преди да може да довърши молитвата.

Като петгодишен не можех да разбирам пълното значение на това, което се казва или върши, но въпреки това знаех, че се случва нещо специално. Можех да усещам спокойното и потвърждаващо влияние на Светия Дух, когато моят баща размишляваше над любовта на Спасителя към нас.

Спасителят учи: „И вие ще правите винаги това за онези, които се покаят и бъдат кръстени в името Ми; и ще го правите във възпоменание на Моята кръв, която пролях за вас, за да може да свидетелствате на Отца, че си спомняте винаги за Мене. И ако вие наистина винаги си спомняте за Мене, Моят Дух ще бъде с вас“ (3 Нефи 18:11).

Каня всички да обмислим пет начина, по които да увеличаваме влиянието и силата на редовното ни участие в светия обред на причастието – обред, който може да ни помага да бъдем осветени.

1. Да се подготвяме предварително

Можем да започваме своята подготовка за причастието много преди началото на събранието за причастие. Съботите могат да бъдат подходящо време да размишляваме над своя духовен напредък и подготовка.

Земният живот е съществен дар по време на нашето пътуване към това да станем като Небесния Отец. Необходимо е той да включва изпитания и трудности, които ни предоставят възможности да се променяме и да израстваме. Цар Вениамин учи: „естественият човек е враг на Бога… и ще бъде такъв во веки веков, освен ако не се отдаде на убежденията на Светия Дух и не отхвърли естествения човек, и не стане светия чрез единението на Господа Христа“ (Мосия 3:19). Участието в обреда на причастието ни предоставя възможността по-пълно да отдадем сърцата и душите си на Господ.

Като се подготвяме, сърцата ни се изпълват с кротост и разкаяние, докато изразяваме благодарност за Христовото Единение, покайваме се за грешките и недостатъците си и молим Отца за помощ в нашето продължаващо пътуване към това да ставаме по-подобни на Него. Можем да очакваме с нетърпение възможността, която причастието ни предоставя, да си спомняме Неговата жертва и да подновяваме своята отдаденост на всички завети, които сме сключили.

2. Да идваме рано

Преживяванията ни по време на причастието могат да бъдат по-силни, ако пристигаме доста преди събранието и размишляваме, докато звучи встъпителната музика.

Президент Бойд К. Пакър учи: „Встъпителната музика, изпълнена с благоговение, подхранва духа. Тя подканва вдъхновение“[1]. Президент Ръсел М. Нелсън обяснява: „Това не е време за разговори или изпращане на съобщения, а момент за изпълнен с молитва размисъл, докато ръководители и членове духовно се подготвят за причастието“[2].

3. Да пеем химните за причастието и да се учим от текста им

Химните за причастието са особено важна част от нашето преживяване по време на причастието. Музиката възвисява нашите мисли и чувства. Химните имат дори по-силно влияние, когато се съсредоточаваме върху думите и въздействащите учения, които се преподават. Ние учим повече от изрази като: „разчупен, страда за нас“[3], „да бъдем праведни чеда, с’чисти ръце, с’добри сърца“[4] и „а любовта и милостта божествено блестят“[5].

Докато пеем химните за подготовка за вземане от символите, думите могат да стават част от заветите, които сключваме. Обмислете например: „Обичаме Те, Господи, сърцата са изпълнени. Ние ще вървим по Твоя избран път“[6].

4. Да участваме духовно в молитвите на причастието (вж. Мороний 4–5)

Вместо да не се вслушаме внимателно в познатите думи на молитвите за причастието, можем да научаваме повече и да усещаме дори повече, като участваме духовно, обмисляйки обещанията и свързаните с тях благословии, включени в тези свещени молитви.

Хлябът и водата биват благославяни и освещавани за нашите души. Те ни напомнят за жертвата на Спасителя и че Той може да ни помогне да бъдем осветени.

Молитвите обясняват, че ние вземаме от хляба във възпоменание на тялото на Сина, което Той даде в откуп, за да подготви пътя всички да възкръснат, и пием от водата във възпоменание на кръвта на Сина, която Той доброволно проля, за да можем да бъдем изкупени при условие, че се покаем.

Молитвите представят заветите с израза: „че те желаят“ (Мороний

4:3). Този израз разкрива толкова много потенциална сила за нас. Ще имаме ли желанието да служим и да се подчиняваме? Желаем ли да се променяме? Желаем ли да работим над своите слабости? Желаем ли да протягаме ръка и да благославяме другите? Желаем ли да се доверяваме на Спасителя?

Както са заявени обещанията и като вземаме от причастието, ние потвърждаваме в сърцата си, че желаем:

- Да вземем върху си името на Исус Христос.
- Да се опитваме да спазваме всички Негови заповеди.
- Да си спомняме винаги за Него.

Молитвите приключват с възвишена покана и обещание: „за да може винаги да имат Неговия Дух да бъде с тях“ (Мороний 4:3).

Павел пише: „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вярност, кротост (и) себеобуздание“ (Галатяните 5:22–23). Красиви благословии и дарове стават достъпни за нас, когато спазваме заветите, които сме сключили.

5. Да потъваме в размисъл и да си спомняме за Него, докато се раздават символите на причастието

Благоговейните моменти, докато носителите на свещеничеството раздават причастието, могат да станат свети за нас.

Докато се раздава хляба, можем да размишляваме над най-съвършения акт на любов към нас, който Спасителят извърши, като взе „върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ“ (Алма7:12).

Можем да си спомняме славната благословия на Възкресението, която „ще бъде за всички – и стари, и млади, и роби, и свободни, и мъже, и жени, и грешни, и праведни; и дори косъм от главите им не ще бъде изгубен, а всяко нещо ще бъде възстановено на съответната си снага“ (Алма 11:44).

Когато водата се раздава, можем да си спомняме молбата на Спасителя:

„Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят …

което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна“ (У. и З. 19:16, 18).

Ние си спомняме, че Той взе „върху Си немощите (ни), за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите (ни)“ (Алма 7:12).

Когато обмисляме преживяванията си по време на причастието, можем да се запитваме:

- Какво ще правя по-добре тази седмица, за да се подготвя за причастието?
- Мога ли да допринасям повече за благоговението и откровението, които могат да съпътстват началото на събранието за причастие?
- Какво учение мога да науча от химна за причастието?
- Какво чух и почувствах, докато слушах молитвите за причастието?
- За какво си мислех, докато се раздаваше причастието?

Старейшина Дейвид А. Беднар учи: „Обрядът на причастието е свята и повтаряща се покана да се покайваме искрено и да получаваме духовно обновление. Самото вземане на причастието не опрощава грехове. Но, когато се подготвяме съзнателно и участваме в този свят обряд със съкрушено сърце и разкаял се дух, тогава ни се обещава да можем *винаги* да имаме Господния Дух да бъде с нас. А чрез освещаващата сила на Светия Дух като наш постоянен спътник, ние можем *винаги* да получаваме опрощение на греховете си“[7].

Свидетелствам за множеството благословии, които можем да получаваме, когато по-пълноценно се подготвяме и духовно участваме в обреда на причастието. Свидетелствам, че тези благословии са възможни за нас благодарение на любовта на нашия Отец в Небесата и безпределната единителна жертва на Неговия Възлюбен син Исус Христос. В Неговото свято име, тъкмо Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise“, *Ensign,* ноем. 1994 г., с. 61.
2. Ръсел М. Нелсън, „Worshiping at Sacrament Meeting“, *Liahona,* авг. 2004 г., с. 13.
3. „Исус от Назарет“, *Химни,* № 110.
4. „В името на Исус“, *Химни,* № 107.
5. „Със дивна мъдрост и любов“, *Химни,* № 116.
6. „As Now We Take the Sacrament“, *Химни,* № 169.
7. Дейвид А. Беднар, „Получавайте винаги опрощение за греховете си“, *Лиахона,* май 2016 г., с. 61–62.

От Линда Ш. Рийвз
Втора съветничка в Общото президентство
на Обществото за взаимопомощ

Великият план на изкуплението

Знам, че когато искрено се покаем, нашите грехове наистина изчезват – напълно!

Няколко месеца преди президент Бойд К. Пакър да почине, общите ръководители на свещеничеството и на помощните организации имахме безценната възможност да го чуем да говори пред нас. Не мога да спра да си мисля за казаното от него. Той сподели, че е преглеждал целия си живот назад във времето, търсейки доказателство за греховете, които е извършил и за които се е покаял искрено и, че не е могъл да намери *и следа* от тях. Благодарение на единителната жертва на нашия възлюбен Спасител, Исус Христос, и чрез искрено покаяние, неговите грехове са изчезнали напълно, все едно не ги е имало. Президент Пакър ни заръча в онзи ден като ръководители да свидетелстваме, че това е истина за всеки един от нас, който се покайва искрено.

Знам за един мъж, който преди няколко години извърши морални прегрешения. Известно време този мъж бе твърде засрамен и твърде притеснен да се обърне към съпругата си и свещеническите си ръководители. Той искаше да се покае напълно, но всъщност каза, че е готов да се откаже от собственото си вечно спасение, вместо да влачи съпругата и децата си през скръбта, срама или другите последици, до които може да доведе неговата изповед.

Когато прегрешим, Сатана често се опитва да ни убеди, че за да сме безкористни, трябва да предпазим другите от ужаса да знаят за греховете ни, включително да не се изповядаме пред епископа ни, който може да благослови живота ни чрез свещеническите си ключове, бидейки общ съдия в Израил. Обаче, истината е, че безкористното и Христово действие е да се изповядаме и да се покаем. Това е планът на Небесния Отец за изкупление.

Накрая, този скъп човек призна пред предадата си съпруга и църковните си ръководители, изразявайки силно съжаление. Макар че това бе най-трудното нещо, което някога бе правил, чувството на облекчение, мир, благодарност, любов за нашия Спасител и знанието, че Господ вдига тежкото му бреме и го носи, му донесе неизразима радост, въпреки резултата и бъдещето му.

Той бе уверен, че съпругата и децата му ще са съкрушени – и те бяха; а също и че ще има дисциплинарни мерки и че ще бъде освободен от призованието си – така и стана. Бе сигурен, че съпругата му ще бъде смазана, наранена и ядосана – и тя беше. Той бе уверен, че тя ще го напусне, вземайки децата със себе си – но тя не го направи.

Понякога сериозното прегрешение води до развод и в зависимост от обстоятелствата, това може и да е необходимо. Но, за учудване на този мъж, съпругата му го прие и се отдаде на това да му помага по всеки възможен начин. С времето тя успя да му прости изцяло. Тя беше усещала изцелителната сила на Единението на Спасителя за самата нея. Години по-късно това семейство с трите им деца са силни и верни. Съпругът и съпругата служат в храма и имат прекрасен и изпълнен с обич брак.

Дълбочината на свидетелството на този мъж и любовта и благодарността му към Спасителя могат да се видят толкова ясно в неговия живот.

Амулик свидетелства: „Да, бих желал да дойдете и да не вкоравявате повече сърцата си; … ако вие се покаете … , за вас ще се осъществи незабавно великият план на изкуплението“[1].

Когато служих със съпруга ми, докато той бе президент на мисия, ние отидохме до летището една сутрин, за да вземем една голяма група мисионери. Един млад мъж по-конкретно привлече вниманието ни. Изглеждаше тъжен, смазан и почти разстроен. Ние внимателно го наблюдавахме през онзи следобед. До вечерта този млад мъж направи закъсняло признание и ръководителите му преценихa, че той трябва да се върне у дома. Макар да бяхме много тъжни, че той бе постъпил нечестно и че не се бе покаял преди мисията си, по пътя към летището ние искрено и любящо го похвалихме за това, че бе проявил кураж да признае и му обещахме, че ще поддържаме честа връзка с него.

Този млад мъж бе благословен да има прекрасни родители, страхотни свещенически ръководители и подкрепящ и любящ район. След година на големи усилия да се покае изцяло и да вкуси от Единението на Спасителя, той успя да се върне в нашата мисия. Трудно е да опиша чувствата на радост, които изпитахме, когато взехме този млад мъж от летището. Той бе изпълнен с Духа, щастлив, уверен пред Господ и нетърпелив да отслужи с вяра мисията си. Той стана изключителен мисионер и по-късно със съпруга ми имахме привилегията да присъстваме на запечатването му в храма.

За разлика от неговия случай, знам за една мисионерка, която, знаейки за неизповядания си грях отпреди мисията си, който определено щеше да я изпрати преждевременно у дома, създаде собствен план да работи изключително усърдно по време на мисията си и да се изповяда пред президента си на мисия дни преди края на своята мисия. На нея ѝ липсваше божествената скръб и тя се опита да заобиколи плана, който нашият любящ Спасител предлага на всеки един от нас.

По време на нашата мисия веднъж бях със съпруга си, когато той трябваше да проведе интервю за кръщение с един мъж. Докато мъжът ми провеждаше интервюто, аз чаках отвън със сестрите мисионерки, които бяха учили този човек. Когато приключи интервюто, моят съпруг уведоми мисионерките, че мъжът ще може да бъде кръстен. Този мил човек рида дълго, докато обясняваше как бил сигурен, че сериозните грехове, които е извършил през живота си, щели да му попречат да бъде кръстен. Рядко съм виждала радостта и щастието на човек, който излиза от мрака и навлиза в толкова голяма светлина, каквато видях в този ден.

Старейшина Д. Тод Кристоферсън свидетелства:

„С вяра в (нашия) милостив Изкупител и Неговата сила възможното отчаяние се обръща в надежда. Самото сърце и желанията се променят, като някога привлекателният грях става все по-отблъскващ. …

… Каквато и да е цената на покаянието, тя е погълната от радостта от опрощението“[2].

Тези преживявания ми напомнят за Енос в Книгата на Мормон, който „призов(ава) (Господ) в усърдна молитва“ и после чува един глас да казва: „Еносе, греховете ти са опростени. …

И аз, Енос, знаех, че Бог не може да лъже; затова вината ми беше премахната.

И аз казах: Господи, как става това?

И Той ми каза: Поради вярата ти в Христа. … Затова иди си, твоята вяра те изцели“[3].

Докато се подготвях за тази реч, исках да добия представа как внуците ми разбират покаянието и какво мислят за Спасителя, затова помолих децата ни да им зададат следните въпроси. Бях трогната от отговорите на нашите внуци.

Какво представлява покаянието? „Когато удариш някого, може да кажеш „съжалявам“ и да му помогнеш да се изправи.“

Как се чувстваш, когато се покаеш? „Можеш да Го почувстваш; можеш да усетиш Неговата топлина и лошите чувства изчезват.“

Какво изпитваш към Исус и Небесния Отец, когато се покаеш? „Чувствам, че Исус чувства, че си е струвало да извърши Единението и Той е щастлив, че можем отново да живеем с Него“.

Защо Исус и Небесният Отец искат да се покайвам? Според думите на един от внуците ни в тийнейджърска възраст: „Защото Те ме обичат. За да напредвам и да ставам като Тях, трябва да се покайвам. Също искам Духът да бъде с мен, така че трябва да се покайвам всеки ден, за да имам Неговото чудесно спътничество. Никога няма да мога да Им се отблагодаря.“

Когато четиригодишната Бринлий чу тези въпроси, тя каза: „Аз не знам, тате. Ти ме научи“.

В една предишна обща конференция старейшина Джефри Р. Холанд заяви: „Колкото и закъснели да сте, колкото и възможности да сте изпуснали, колкото и грешки да смятате, че сте допуснали … , или колкото и да сте се отдалечили от Бог, дом и семейство, аз свидетелствам, че *не* сте толкова далеч, че да не може да бъдете достигнати от Божията любов. Не е възможно да потънете толкова дълбоко, че безпределната светлина на Христовото Единение да не може да ви освети“[4].

О, как бих искала всяко от децата ми, внуците ми и всеки от вас – моите братя и сестри, да чувства радостта и близостта до Небесния Отец и нашия Спасител, когато ежедневно се покайваме за греховете и слабостите си. Всяко носещо отговорност чедо на Небесния Отец се нуждае от покаяние. Помислете за греховете, за които трябва да се покаем? Какво ни възпира? По какви начини трябва да се променим?

Знам, че както разказа и свидетелства президент Пакър, когато искрено се покаем, нашите грехове наистина изчезват – напълно! Лично съм чувствала обичта, радостта, облекчението и увереността пред Господ, когато искрено съм се покайвала.

За мен най-великите чудеса в живота не са разделянето на водите на Червено море, преместването на планини или дори изцеляването на тялото. Най-великото чудо се случва, когато смирено се обръщаме в молитва към нашия Небесен Отец, пламенно Го умоляваме да ни бъде простено и след това бъдем пречиствани от тези грехове чрез единителната жертва на нашия Спасител. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алма 34:31.
2. Д. Тод Кристоферсън, „Божественият дар на покаянието“, *Лиахона,* ноем. 2011 г., с. 40.
3. Енос 1:4–8.
4. Джефри Р. Холанд, „Работниците в лозето“, *Лиахона,* май 2012 г, с.33.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

При кого да отидем?

В крайна сметка всеки един от нас трябва да отговори на въпроса на Спасителя: „Да не искате и вие да си отидете?“

Преди няколко години семейството ми и аз посетихме Светите земи. Един от най-ярките ми спомени от това пътуване е посещението на горната стая в Ерусалим – традиционното място на Тайната вечеря.

Докато стояхме там, четох от Йоан 17, където Исус се моли на Своя Отец за учениците Си:

„Аз за тях се моля … да бъдат едно, както Ние сме едно …

И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение,

да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Тебе, така и те да бъдат в Нас едно“[1].

Бях много развълнуван, докато четях тези слова и започнах да се моля на това свято място завинаги да бъда едно с моето семейство и с моя Небесен Отец и Неговия Син.

Нашата скъпоценна връзка с нашите семейства, приятели, Господ и Неговата възстановена Църква е сред нещата, които са най-важни в живота. Тъй като тези връзки са толкова важни, те трябва да бъдат ценени, защитавани и подхранвани.

Една от най-съкрушителните истории в Писанията се случва, когато за „мнозина от учениците (на Господ)“ е трудно да приемат Неговите учения и доктрини и те „отстъп(ват) и *не ход(ят) вече с Него*“[2].

Когато тези ученици си тръгват, Исус се обръща към Дванадесетте и пита: „Да не искате и вие да си отидете?“[3]

Петър отговаря:

„Господи, *при кого да отидем?* Ти имаш думи на вечен живот

и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог“[4].

В този момент, когато другите се съсредоточават върху онова, което не могат да приемат, апостолите избират да се съсредоточат върху това, в което *наистина* вярват и знаят, и в резултат на това остават с Христос.

След време, в деня на Петдесетница дванадесетте получават дара на Светия Дух. Те стават смели в своето свидетелство за Христос и започват да разбират по-пълно ученията на Исус.

Днес не е по-различно. За някои поканата на Христос да вярват и да останат продължава да бъде тежка или трудна за приемане. За някои ученици е трудно да разберат дадено правило или учение на Църквата. Други имат притеснения относно

нашата история или несъвършенствата на някои членове и ръководители от миналото и настоящето. А за трети е трудно да живеят според религия, която изисква толкова много. И накрая, някои хора са „уморени от вършене на добро“[5]. Поради тези и други причини, някои членове на Църквата са несигурни в своята вяра, навярно чудейки се дали не трябва да следват онези, които „отстъпиха и не ходеха вече“ с Исус.

Ако някой от вас е несигурен във вярата си, аз ви задавам същия въпрос, който Петър задава: „При кого (ще) отиде(те)?“ Ако изберете да станете неактивни или да напуснете възстановената Църква на Исус Христос на светиите от последните дни, къде ще отидете? Какво ще правите? Решението да „не ход(ите) вече“ с членовете на Църквата и избраните от Господ ръководители ще има дълготрайно влияние, което не винаги може да бъде разбрано веднага. Възможно е да има някое учение, някое правило, някаква част от историята, които противоречат на вашата вяра и може да усещате, че единственият начин да се справите с тази вътрешна борба сега е да „не ходите вече“ със светиите. Ако живеете толкова дълго, колкото мен, ще разберете, че има начин нещата да се разрешават сами. Вдъхновено проникновение или откровение могат да ви дадат разбиране по даден въпрос. Помнете, че Възстановяването не е събитие, а нещо, което се разкрива постепенно.

Никога не изоставяйте великите истини, разкрити чрез Пророка Джозеф Смит. Никога не спирайте да четете, да размишлявате и да прилагате ученията на Христос, съдържащи се в Книгата на Мормон.

Не пропускайте да отдавате достатъчно време на Господ чрез искрени опити да разберете това, което Той е разкрил. Както моя скъп приятел и бивш колега старейшина Нийл А. Максуел веднъж каза: „Не трябва да предполагаме, … че само, защото нещо е необяснимо за нас, то не може да бъде обяснено“[6].

Затова, преди да вземете това духовно пагубно решение да напуснете, аз ви насърчавам да спрете и да помислите внимателно, преди да се откажете от това, което първоначално ви е довело до вашето свидетелство за възстановената Църква на Исус Христос. Спрете и помислете за това какво сте почувствали и защо сте го почувствали. Помислете за моментите, когато Светият Дух ви е свидетелствал за вечните истини.

Къде ще отидете, за да откриете други, които споделят вашата вяра в лични, любящи небесни родители, които ни учат как да се върнем в Тяхното вечно присъствие?

Къде ще отидете, за да бъдете учени за Спасителя, Който е вашият най-добър приятел, Който страда не само заради вашите грехове, но изстрада и „болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид“, за да може „сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му“[7], в това число, вярвам, и немощта от загубата на вяра?

Къде ще отидете, за да научите повече за плана на Небесния Отец за нашето вечно щастие и мир, план, който е изпълнен с чудесни възможности, учения и напътствия за нашия земен и вечен живот? Помнете, планът на спасение дава на земния живот смисъл, цел и посока.

Къде ще отидете, за да откриете пълна и вдъхновена организация на Църквата, чрез която вие бивате учени и подкрепяни от мъже и жени, които са дълбоко отдадени на служението на Господ чрез служене на вас и вашето семейство?

Къде ще отидете, за да откриете любящи пророци и апостоли, които са призовани от Бог, за да ви дават още един източник на съвет, разбиране, утеха и вдъхновение за трудностите в наши дни?

Къде ще отидете, за да откриете хора, които живеят според разкрита система от ценности и стандарти, които вие цените и желаете да предадете на своите деца и внуци?

И къде ще отидете, за да изпитате радостта, която идва чрез спасителните обреди и завети на храма?

Братя и сестри, да приемем и живеем според Евангелието на Христос може да бъде трудно. Винаги е било така и винаги ще бъде. Животът може да бъде като изкачване по стръмна и трудна пътека. Естествено и нормално нещо е от време на време да спираме по пътя, за да си поемем въздух, да преоценим посоката си и да преосмислим ритъма си. Не всеки има нужда да почива по пътя, но няма нищо лошо да сторите това, когато обстоятелствата ви го налагат. Всъщност, това може да бъде позитивно нещо за онези, които се

възползват напълно от възможността да се освежат с живата вода на Евангелието на Христос.

Опасността идва, когато някой избере да се скита далече от пътя, който води към дървото на живота[8]. Понякога можем да изучаваме, да научаваме и да знаем, а понякога трябва да вярваме, да се доверяваме и да се надяваме.

В крайна сметка всеки един от нас трябва да отговори на въпроса на Спасителя: „Да не искате и вие да си отидете?“[9]. Всички ние трябва да търсим своя собствен отговор на този въпрос. За някои отговорът е лесен, а за други е труден. Не претендирам да знам защо вярата идва по-лесно при някои, отколкото при други. Просто съм благодарен да знам, че отговорите са винаги там и ако ги търсим, наистина търсим с истинско и пълно намерение на сърцето, накрая ще открием отговорите на въпросите си, като продължаваме по пътеката на Евангелието. По време на моето служение, съм опознал тези, които са се отклонили и се завръщат след изпитанието на вярата.

Моята искрена надежда е, че ще каним все повече Божии чеда да намират и остават на пътеката на Евангелието, за да могат и те „да вземат от плода, който (е) желателен повече от всички други плодове“[10].

Моята сърдечна молба е да насърчаваме, приемаме, разбираме и обичаме онези, които имат изпитания на вярата. Никога не трябва да пренебрегваме някой от нашите братя и сестри. Ние всички сме на различен етап от пътя и трябва да си служим един на друг според възможностите си.

Също както трябва да приемаме с отворени обятия обърнатите във вярата, така трябва и да обгръщаме и подкрепяме онези, които имат въпроси и се колебаят в своя път.

Като използвам друга позната метафора, моля се всеки, който мисли да напусне „стария кораб Сион“, където Бог и Христос са на руля, да спре и да помисли внимателно, преди да го направи.

Моля знайте, че дори и силни бурни ветрове и вълни да блъскат този стар кораб, Спасителят е на борда и е способен да смъмри вятъра със Своята заповед: „Мълчи! Утихни!“ До тогава не трябва да се страхуваме, а трябва да имаме непоколебима вяра и да знаем, че „и вятърът и езерото Му се покоряват“[11].

Братя и сестри, обещавам ви в името на Господ, че Той никога няма да изостави Своята Църква и нито един от нас. Помнете отговора на Петър на въпроса на Спасителя и думите:

„При кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот

и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог“[12].

Свидетелствам, че няма „дадено никакво друго име, нито друг някакъв път или средство, чрез които спасението може да дойде при чедата човешки, а само в и чрез името на Христа“[13].

Свидетелствам също, че Исус Христос призовава апостоли и пророци в наши дни и в Своята възстановена църква с учения и заповеди като „убежище от бурята и от яростта“, които със сигурност ще се появят, освен ако хората по света не се покаят и не се върнат при Него[14].

И още, свидетелствам, че Господ „кани всички да дойдат при Него и да вземат от Неговата добрина, и Той не отказва на никого, който идва при Него, черен и бял, роб и свободен, мъж и жена; … и всички са равни пред Бога“[15].

Исус е нашият Спасител и Изкупител и Неговото възстановено Евангелие ще ни доведе безопасно обратно в присъствието на нашите небесни родители, ако останем на пътеката на Евангелието и следваме Неговите стъпки. За това свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 17:9, 11, 20–21.
2. Йоан 6:66, курсив добавен.
3. Йоан 6:67.
4. Йоан 6:68–69, курсив добавен.
5. Учение и завети 64:33.
6. Нийл А. Максуел, *Not My Will, But Thine,* 1988 г., с. 124.
7. Алма 7:11–12.
8. Вж. 1 Нефи 8:20–30.
9. Йоан 6:67.
10. 1 Нефи 8:15.
11. Вж. Марка 4:35–41.
12. Йоан 6:68–69.
13. Мосия 3:17.
14. Учение и завети 115:6.
15. 2 Нефи 26:33.

От епископ Дийн М. Дейвийс
Първи съветник в Председателстващото епископство

Благословиите на поклонението

Поклонението е съществена и централна част от нашия духовен живот. То е нещо, за което трябва да копнеем, което търсим и се стремим да изпитваме.

Неговото посещение

Едно от най-забележителните и специални преживявания, записвани в Светите Писания, е историята за Спасителя, който посещава хората на Американския континент след Своята смърт и Възкресение. Хората преживяват толкова голямо унищожение, че „цялата земя се обезобраз(ява)“[1]. Летописът за тези събития разказва, че след случилото се има непрестанен плач сред всички хора[2] и насред своята голяма скръб те жадуват за изцеление, мир и спасение.

Когато Спасителят слиза от небесата, хората два пъти коленичат в нозете Му. Първият път е, когато Той казва с божествена власт:

„Ето, Аз съм Исус Христос, за Когото пророците свидетелстваха, че ще дойде в света.

И ето, Аз съм светлината и животът на света“[3].

След това Той кани присъстващите: „Станете и елате при Мене, за да поставите ръце в ребрата Ми, също и за да почувствате белезите от гвоздеите на ръцете Ми и на нозете Ми, за да узнаете, че Аз съм Богът Израилев и Богът на цялата земя и че бях предаден на смърт заради греховете на света …

И когато всички те бяха пристъпили напред и бяха станали сами свидетели, те извикаха в един глас, казвайки:

Осанна! Благословено да е името на Всевишния Бог!“[4]

И тогава, за втори път „паднаха в нозете на Исуса“. Но този път са имали цел, защото научаваме, че те „Му се поклониха“[5].

Наши дни

По-рано тази година имах за задача да посетя един кол в западната част на Съединените щати. Беше обикновена неделя, обикновено събрание, с обикновени членове на Църквата. Наблюдавах как хората влизаха в сградата за събрания и благоговейно сядаха по незаетите места. В последния момент отекваха прошепнати разговори в коридора. Майки и бащи се опитваха, понякога напразно, да укротят изпълнените с енергия деца. Нормално.

Но тогава, преди да започне събранието, вдъхновени от Духа думи дойдоха в ума ми.

Тези членове не бяха дошли просто, за да изпълнят някакво задължение или за да слушат говорителите.

Те бяха там поради по-дълбока и далеч по-значима причина.

Бяха дошли „да се поклонят“.

Събранието започна, а аз наблюдавах отделните членове на конгрегацията. Имаха почти божествено изражение, отношение на благоговение и мир. Нещо в тях развълнува сърцето ми. Това, което преживяваха през онази неделя, беше нещо изключително.

Те се покланяха на Бог.

Те се докосваха до небесата.

Можех да го видя в изражението им.

Радвах се с тях и се покланях с тях. И докато правех това, Духът проговори в сърцето ми. В онзи ден научих нещо за себе си, нещо за Бог и за ролята на истинското поклонение в живота ни.

Поклонение в ежедневния ни живот

Светиите от последните дни са изключителни, когато става въпрос да служат в църковни призования. Но понякога може да ни се случи механично да изпълняваме задачите си, като че ли е просто работа. Понякога присъствието ни на събранията и службата ни в царството могат да бъдат лишени от светия елемент на поклонението. А без него, ние се лишаваме от несравнимото духовно докосване до безкрайността – право, дадено ни като чеда на един любящ Небесен Отец.

Много различно от едно случайно, щастливо събитие, поклонението е съществена и централна част от нашия духовен живот. То е нещо, за което трябва да копнеем, което търсим и се стремим да изпитваме.

Какво представлява поклонението?

Когато се покланяме на Бог, ние се обръщаме към Него с почтителна обич, смирение и обожание. Ние Го признаваме и приемаме като наш върховен Цар, Създателят на вселената, наш възлюбен и безмерно любящ Отец.

Уважаваме Го и Го почитаме.

Отдаваме Му волята си.

Издигаме сърцата си в сърдечна молитва, милеем за словото Му, радваме се в благодатта Му и обещаваме да Го следваме с непреклонна лоялност.

Поклонението на Бог е толкова съществен елемент от живота на един последовател на Исус Христос, че, ако не Го приемаме в сърцата си, ще Го търсим напразно в нашите събрания, сгради и храмове.

Истинските последователи изпитват нуждата да „се покл(анят) на Оногова, Който създаде небесата и земята, и морето, и изворите от вода, като призовават ден и нощ името Господне“[6].

Можем да научаваме много за истинското поклонение, като наблюдаваме поведението на другите хора, които са не толкова различни от самите нас – как търсят, действат и се покланят в присъствието на божественото.

Удивление, благодарност и надежда

В началото на 19-ти век християнският свят напълно бил изоставил идеята, че Бог все още говори на хората. Но през пролетта на 1820 г. това напълно се променя, когато едно смирено фермерско момче отива в една горичка и коленичи в молитва. От този ден насетне поток от забележителни видения, откровения и небесни проявления се излива върху земята, дарявайки жителите ѝ с безценно знание относно същността и целта на Бог и връзката Му с хората.

Оливър Каудъри описва онова време като „незабравими дни. … Каква радост! Какво чудо! Какво изумление!“[7]

Думите на Оливър разкриват първите елементи, които съпътстват истинското поклонение пред божественото – чувство на величествено благоговение и дълбока благодарност.

Всеки ден, и особено в неделя, имаме изключителната възможност да изпитваме удивление и благоговение към небесата и да отправяме възхвали към Бог за Неговата свещена добрина и изумителна милост.

Това ще ни вдъхва надежда. Това са първите елементи на поклонението.

Светлина, знание и вяра

В благословения ден на Петдесетница Светият Дух се излял в сърцата и умовете на Христовите ученици, изпълвайки ги със светлина и знание.

До този ден, в дадени моменти те не били сигурни какво да правят. Ерусалим се превърнал в опасно място за последовател на Спасителя и те със сигурност са се чудили какво ще се случи с тях.

Но когато Светият Дух изпълнил сърцата им, съмнението и притесненията им изчезнали. Посредством възвишеното преживяване на истинското поклонение, Божиите светии получили небесна светлина, знание и укрепени свидетелства. А това довело до вяра.

От този момент насетне апостолите и светиите действали с непоколебима устременост. Те проповядвали смело за Исус Христос по целия свят.

Когато се покланяме с духа си, ние каним светлина и истина в душите си, което усилва нашата вяра. Това също са необходими елементи на истинското поклонение.

Ученичество и милосърдие

От Книгата на Мормон научаваме, че от момента, в който Алма-младши е избавен от страданията, породени от собствената му непреклонност и бунт, той никога повече не е същият. Той смело „пътешества из цялата земя … и сред всички

народи … ревностно стараейки се да поправя всички щети, които (е) нанес(ъл) на църквата“[8].

Непрестанното му преклонение пред Всемогъщия Бог се изразява като активно ученичество.

Истинското поклонение ни превръща в искрени и ревностни последователи на нашия възлюбен Учител и Спасител Исус Христос. Ние се променяме и ставаме по-подобни на Него.

Проявяваме по-голямо разбиране и грижа. Прощаваме повече. Обичаме повече.

Осъзнаваме, че не е възможно да казваме, че обичаме Бог, а в същото време да мразим, пренебрегваме и проявяваме неуважение към хората около нас[9].

Истинското поклонение води до неотклонна решимост да вървим по пътеката на ученичеството. А това неизбежно води до милосърдие. Това също са необходими елементи на истинското поклонение.

Влезте в портите Му със славословие

Когато размишлявам над онази неделна утрин, започнала съвсем обикновено в онази обикновена сграда за събрания, в онзи обикновен кол, дори и днес се разчувствам поради онова изключително духовно преживяване, което завинаги ще благославя живота ми.

Разбрах, че дори и да сме несравними в това как разпределяме времето си и изпълняваме призованията и отговорностите си, дори и да сме отметнали всички точки от списъка на „съвършената“ личност, семейство или ръководител, ако не съумяваме да се покланяме на нашия милостив Избавител, небесен Цар и славен Бог, ние се лишаваме от голяма част от радостта и мира на Евангелието.

Когато се покланяме на Бог, ние Го признаваме и приемаме със същото почитание както онзи древен американски народ. Ние се обръщаме към Него с неописуемо чувство на удивление и благоговение. Ние тръпнем от благодарност поради добрината Божия. И по този начин се сдобиваме с надежда.

Размишляваме над Божието слово и това изпълва душите ни със светлина и истина. Получаваме духовни прозрения, които са възможни единствено чрез светлината на Светия Дух[10]. И по този начин се сдобиваме с вяра.

Като се покланяме, душите ни биват пречистени и решаваме да вървим по стъпките на нашия възлюбен Спасител Исус Христос. А чрез това решение се сдобиваме с милосърдие.

Когато се покланяме, сърцата ни са подтиквани да възхваляват нашия свят Бог непрестанно.

Ние Го освещаваме и почитаме безспирно – в сградите ни за събрания, в нашите домове, храмове и във всичките ни дела.

Когато се покланяме, отваряме сърцата си за изцелителната сила на Единението на Исус Христос.

Животът ни се превръща в израз на нашето поклонение.

Мои братя и сестри, духовните преживявания са по-малко свързани със случващото се около нас и дълбоко свързани с това, което се случва в сърцата ни. Аз ви свидетелствам, че истинското поклонение ще преобрази обикновените църковни събрания в изключителни духовни пиршества. То ще обогатява живота ни, ще разширява кръгозора ни и ще укрепва свидетелствата ни. Защото, като прекланяме сърцата си към Бога, както казва древният псалмописец ние „(влизаме) в портите Му със славословие и в дворовете Му – с хваление; (Ние) Го славослов(им) и благославя(ме) името Му.

Защото Господ е благ; милостта Му трае довека и верността Му – от род в род“[11].

Чрез искреното и чувствено поклонение, ние разцъфваме и израстваме в надежда, вяра и милосърдие. А чрез този процес ние събираме в душите си небесна светлина, която изпълва живота ни с божествен смисъл, траен мир и вечна радост.

Това е благословията на поклонението в живота ни. Смирено свидетелствам за това, в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 3 Нефи 8:17.
2. Вж. 3 Нефи 8:23.
3. 3 Нефи 11:10–11.
4. 3 Нефи 11:14, 16–17.
5. 3 Нефи 11:17.
6. Учение и завети 133:39–40.
7. Джозеф Смит – История 1:71, бележка под линия.
8. Мосия 27:35.
9. Вж. 1 Йоан 4:20.
10. Вж. 1 Коринтяните 2:14.
11. Псалми 100:4–5.

От старейшина Лин Г. Робинз
От Президентството на седемдесетте

Праведният Съдия

Има само един начин, по който да се съди праведно, подобно на Исус Христос, и той е да сме като Него.

През земния Си живот Исус Христос бе любящ съдия, необичайно мъдър и търпелив. В Писанията е известен като „праведният Съдия“ (2 Тимотей 4:8; Моисей 6:57), а Неговият съвет към нас е: „съдете със справедливо отсъждане“ (вж. Joseph Smith Translation, Matthew 7:1–2 (в Matthew 7:1, бележка под линия *a*) и „уповавай(те) се на онзи Дух, който води към вършене на добро … (и) да се съди(те) праведно“ (У. и З. 11:12).

Следният съвет към Дванадесетте от народа на нефитите ще ни помага да отсъждаме като Господ: „Вие ще бъдете съдии на този народ *според правосъдието, което ще ви дам и* което ще бъде справедливо. Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие? Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм Аз“ (3 Нефи 27:27; курсив добавен). Понякога забравяме, че когато Той даде съвета да бъдем като Него, това бе в контекста на това как да отсъждаме праведно.

Неправедно отсъждане

Един позорен пример за неправедно съдене идва от притчата за изгубената овца, когато фарисеите и книжниците погрешно осъждат Спасителя и сътрапезниците Му, като казват: „Този приема грешниците и яде с тях“ (Лука 15:2) – като не осъзнават, че те самите са грешници. С изпълнени със злоба сърца, книжниците и фарисеите никога не се докосват до радостта от спасяването на изгубени овце.

„Книжниците и фарисеите“ са тези, които довеждат при Спасителя „една жена, хваната в прелюбодейство“ (Йоан 8:3), за да видят дали Той ще я осъди според закона на Моисей (вж. стих 5). Знаете остатъка от историята, как Той ги смирява заради неправедното им отсъждане и как те биват „убедени от *собствената си* съвест“ и се разотиват „един по един“ (стих 9; курсив добавен). После казва на жената: „И Аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече. А жената славеше Бог от този час и повярва в Неговото име“ (Joseph Smith Translation, John 8:11 (в John 8:11, бележка под линия *c*)).

Естественият човек във всеки от нас има склонността да обвинява другите и да съди неправедно или самодоволно. Това се случва дори и на Яков и Йоан, двама от апостолите на Спасителя. Те се разгневяват, когато хората от едно самарянско село се отнасят с неуважение към Спасителя (вж. Лука 9:51–54):

„Като видяха това учениците Му Яков и Йоан, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби както направи и Илия?

А Той се обърна и ги смъмра и каза: Вие не знаете на какъв дух сте;

защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси“ (стихове 54–56).

Днешните „общи съдии“ (У. и З. 107:74), нашите епископи и президенти на клон, трябва да избягват подобни импулси да укоряват, както правят Яков и Йоан в този случай. Праведният съдия реагира на изповедите със състрадание и разбиране. Например, един прегрешил младеж трябва да излезе от офиса на епископа, изпълнен с почувстваната чрез епископа любов на Спасителя и обгърнат от радостта и изцелителната сила на Единението, без да е бил засрамван или презиран. В противен случай епископът може без да иска да отпрати изгубената овца още по-навътре в пустошта (вж. Лука 15:4).

Дисциплина

Понякога състраданието не анулира необходимостта от дисциплина. Думата *дисциплина* идва от латинската дума „*discere*“ – да уча или „*discipulus*“ – учащ, като по този начин английската дума „disciple“

има смисъла на ученик и последовател[1]. Да дисциплинираме по Господния начин означава да преподаваме с любов и търпение. В Писанията Господ често използва думата *укорявам,* когато се говори за дисциплина (вж. например Мосия 23:21; У. и З. 95:1). Думата *укорявам* идва от латинската дума „*castus*“, което означава целомъдрен или чист[2].

В света земните съдии са тези, които обвиняват хората и ги *хвърлят* в затвора. И обратното, Книгата на Мормон ни учи, че когато съзнателно съгрешаваме, ние ставаме „съдии на самите себе си“ (Алма 41:7) и се осъждаме на духовен затвор. Иронията е, че общият съдия в този случай държи ключовете, които *отключват* портите на затвора; „защото с укора Аз подготвям път за *избавлението* им от изкушение във всичко“ (У. и З. 95:1; курсив добавен). Действията на праведния съдия са изпълнени с милост, обич и са израз на избавление, не отправящи укор.

Младият Джозеф Смит бива дисциплиниран в продължение на четири години преди да получи златните плочи, „защото не (е) спазил Господните заповеди“[3]. По-късно, когато Джозеф изгубва 116-те ръкописни страници, той отново бива наказан. Въпреки че искрено се разкайва, Господ за известно време отнема от него привилегиите му, защото „които обичам, Аз също и укорявам, та греховете им да може да бъдат простени“ (У. и З. 95:1).

Джозеф казва: „Ангелът бе радостен, когато ми върна обратно Урима и Тумима и каза, че Бог бил доволен от моята вярност и смирение и ме обичал за моето *разкаяние* и усърдна молитва“[4]. Тъй като Господ желае да даде важен урок на Джозеф, Той изисква от него съкрушителна жертва – тъй като жертвата е важна част от дисциплинирането.

Жертва

„В древни времена *жертва* означавало да направиш нещо или някого свят“[5], като това по независим начин се свързва с определението на думата *укорявам* – „пречиствам“. Също така, в древен Израил опрощение се получавало чрез жертвоприношение или жертва[6]. Жертвата не само „соч(ела) към тази велика и последна жертва“ (Алма 34:14), но и помагала да се създаде по-задълбочено усещане за благодарност за Единението на Спасителя. Нежеланието да жертваме, като част от нашето разкаяние, подиграва или принизява Христовата по-велика жертва за същия грях и омаловажава Неговото страдание – груб знак за неблагодарност.

От друга страна, чрез сладката ирония на жертвата, ние реално *печелим* нещо с вечна стойност – Неговата милост и прошка и накрая „всичко, което Отец има“ (У. и З. 84:38). Като част от процеса на покаяние, жертвата действа и като изцелителен балсам, за да се замести „угризение(то) на съвестта“ (Алма 42:18) със „спокойна съвест“ (Мосия 4:3). Без жертва, на човек може да му е трудно да си прости, защото мисълта, че е задържал нещо, продължава да се таи в него[7].

Родителят като праведен съдия

Макар и малцина от нас да бъдат призовани да бъдат общи съдии, принципите на праведното съдене се отнасят за всички нас, особено родителите, които всеки ден имат възможности да прилагат тези принципи с децата си. Да учите ефективно едно дете е самата същност на добрите родителски грижи, а да дисциплинирате с любов е самата същност на това да бъдете праведен съдия.

Президент Джозеф Ф. Смит учи: „Ако децата са опърничави и трудни за контролиране, бъдете търпеливи с тях, докато успеете да победите с любов … и тогава можете да (оформяте) техния характер, както пожелаете“[8].

Изпълнен с прозрение е фактът, че когато пророците учат как да се

дисциплинира, те изглежда винаги насочват вниманието към качествата на Христос. Учение и завети ни дава следния добре известен съвет относно дисциплинирането:

„Никаква сила или влияние не може и не трябва да се упражняват чрез свещеничеството, а само чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благост, кротост и чрез любов нелицемерна,

чрез доброта и чисто познание, което ще уголеми душата, без лицемерие и без хитрост,

укорявайки понякога с острота, когато сте подтикнати от Светия Дух, като след това се покаже повече любов“ (У. и З. 121:41–43).

Този стих ни учи да укоряваме, „когато (сме) подтикнати от Светия Дух“, а *не* когато сме подтикнати от гняв. Светият Дух и гневът са несъвместими, защото „този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола, който е бащата на раздора и който подтиква сърцата на човеците да спорят гневно“ (3 Нефи 11:29). Президент Джордж Албърт Смит учи, че „нелюбезните неща се казват обикновено не под вдъхновение от Господ. Духът Господен е Дух на доброта; той е Дух на търпение; той е Дух на милосърдие, обич, търпение и дълготърпение. …

… Но ако имаме с нас духа на търсенето на грешки … по един деструктивен начин, това *никога* не е в резултат на спътничеството на Духа на нашия Небесен Отец и е *винаги* вредно.

… Добротата е силата, която Бог ни е дал да отключим закоравелите сърца и смекчим упоритите души“.[9]

Истинската същност на децата ни

Когато Спасителят посещава нефитите, Той прави нещо изключително с децата:

„И стана така, че Той поучаваше и служеше на децата на множеството … , и им развърза езиците, и те казаха на бащите си велики и чудни неща. …

… Те видяха и чуха тези деца; да, даже и бебетата отвориха устите си и изричаха чудни неща“ (3 Нефи 26:14, 16).

Вероятно Господ прави повече от това *да отвори устите* на бебетата; Той навярно *отваря очите и ушите* на техните удивени родители. На онези родители е даден изключителния дар да погледнат във вечността и да видят истинската същност и доземното състояние на своите деца. Това не би ли променило завинаги начина, по който родителите *гледат на* децата си и се отнасят с тях? Харесва ми следния вариант на един цитат, приписван на Гьоте: „Начинът, по който гледате на (едно дете), определя как се отнасяте с него, а как се отнасяте с него определя (какво) (ще) стане то“[10]. Запомнянето на истинската същност на едно дете е дар на прозрение, който божествено вдъхновява виждането на праведния съдия.

Заключение

Президент Томас С. Монсън ни учи: „Никога не допускайте проблемът за решаване да стане по-важен от човека, който да бъде обичан“[11]. Колко важен е този принцип при нашето превръщане в праведни съдии, особено на собствените ни деца.

Има само един начин, по който да се съди праведно, подобно на Исус Христос, и той е да сме като Него. Следователно, „какви мъже (и жени) трябва да бъдете вие? Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм Аз“ (3 Нефи 27:27). В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „disciple“, etymonline.com.
2. Вж. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11-то изд., 2003 г., „chasten“.
3. Карън Лин Дейвидсън и други, *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844,* том 1 на поредицата Histories от *The Joseph Smith Papers,* 2012 г., с. 83.
4. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* (2007 г.), с. 76, курсив добавен.
5. Ръководство към Писанията, „Жертва“, scriptures.lds.org.
6. Вж. Bible Dictionary, „Sacrifices“.
7. Жертвата, която принасяме на олтара на масата за причастие всяка седмица, е съкрушено сърце и разкаян дух (вж. 2 Нефи 2:7; 3 Нефи 9:20; Учение и завети 59:8). Съкрушено сърце означава каещо се сърце, а разкаян дух е покоряващ се дух (вж. Д. Тод Кристоферсън, „Когато се обърнеш“, *Лиахона,* май 2004 г., с. 12).
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith,* 1998 г., с. 299.
9. *Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит,* 2011 г., с. 237, 240; курсив добавен.
10. Приписва се на Йохан Волфганг фон Гьоте, brainyquote.com.
11. Томас С. Монсън, „Откриване на радост по време на пътуването“, *Лиахона,* ноем. 2008 г., с. 86.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Благодарност в Господния ден

За светиите от последните дни, Господният ден е ден за благодарност и обич.

Мои скъпи братя и сестри, които сте пръснати по целия свят в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, благодарен съм, че президент Томас С. Монсън ме помоли да говоря по време на конференцията в този Господен ден. Моля се Светият Дух да отнесе моите слова в сърцата ви.

Днес желая да говоря за чувства на сърцето. Едно от тях, върху което ще се съсредоточа днес, е благодарността – особено по време на Господния ден.

Можем да чувстваме благодарност за много неща – добрината на непознат, ястие, когато сме гладни, покрив над главите ни по време на буря, зарастването на счупена кост и плача на новородено бебе. Много от нас ще си спомнят чувството на благодарност в такива моменти.

За светиите от последните дни, Господният ден е такъв момент, всъщност такъв ден, за изразяване на благодарност и обич. През 1831 г. Господ дава указания на светиите в окръг Джаксън, Мисури, че техните молитви и благодарности следва да се отправят към небесата. На ранните светии се дава откровение за начина, по който да се освещава Господния ден, да се пости и да се моли[1].

На тях, и на нас, Господ казва как да се покланяме и да отдаваме благодарности в Господния ден. Както се досещате, от най-голямо значение е обичта, която изпитваме към дарителите на даровете. Следват Господните слова за начина, по който да отдаваме благодарности и да обичаме през Господния ден:

„Аз им давам заповед, като казвам тъй: Възлюби Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си мощ, разум и сила; и в името на Исус Христос, ти ще Му служиш. …

Благодари на Господа, твоя Бог, за всички неща.

Принеси жертва на Господа, твоя Бог, в праведност, тъкмо тази на едно съкрушено сърце и каещ се дух“[2].

И след това Господ продължава с предупреждение в случай, че пропуснем да изкажем благодарност към Небесния Отец и Исус Христос като дарителите на даровете: „И в нищо човек не наскърбява Бога и срещу никой не е разпалена яростта Му, освен срещу онези, които не признават Неговата ръка във всичко и не се подчиняват на заповедите Му“[3].

Мнозина от вас, които слушате сега, вече намирате радост в Господния ден като ден да си спомняте за Бог и да отдавате благодарности за благословиите. Спомняте си познатата песен:

„Щом в живота блъскан си от
буря зла,
щом обезсърчен изпаднеш във беда,
брой благословиите си ред по ред,
и ще видиш Бог подкрепя те навред.

Даровете си изброй с любов –
всеки щедър Божий благослов,
всяка радост, що Бог ти е дал,
и ще видиш колко ти си преуспял. …

Тежък кръст живота ли ти
отреди,
бремето на грижите ли ти тежи,
брой благословиите си
с радост ти,
пей и вярвай идват
по-щастливи дни“[4].

Получавам писма и приемам посещения от верни светии от последните дни, които чувстват, че ги е налегнало бреме от грижи. Някои почти чувстват, че, поне за тях, всичко е изгубено. Надявам се и се моля казаното от мен да помогне на съмненията да ви напуснат и в сърцата ви да зазвучи песен.

Благословия, за която можем да бъдем благодарни, е, че изобщо се намираме на това събрание за причастие заедно с един или двама от Неговите ученици в Неговото име. Има хора, останали у дома, които не могат да се вдигнат от леглото си. Има хора, които биха искали да се намират там, където се намираме ние, но вместо това служат в болници, осигуряват обществена сигурност или ни защитават с риск за собствения си живот в някоя пустиня или джунгла. Фактът, че можем да се съберем дори само с още един светия и да вземем от причастието ще ни помогне да започнем да изпитваме благодарност и обич в отговор на Божията добрина.

Поради Пророка Джозеф Смит и възстановеното Евангелие, можем да прибавим друга благословия – възможността да взимаме от причастието всяка седмица – подготвено, благословено и раздадено от упълномощени Божии служители. Можем да бъдем благодарни, когато Светият Дух ни потвърждава, че думите на причастните молитви, казани от тези овластени носители на свещеничеството, са почетени от нашия Небесен Отец.

От всички изброени благословии, най-голямата дотук е чувството на опрощение, което можем да усетим с вземането от причастието. Ще чувстваме повече обич и признателност към Спасителя, Чиято вечна жертва ни позволи да бъдем пречистени от греха. Като вземаме от хляба и водата, ние си спомняме, че Той страда за нас. И когато чувстваме благодарност за това, което е направил за нас, ще усещаме Неговата любов към нас и нашата любов към Него.

Благословията на обич, която получаваме, ще ни помогне по-лесно да спазваме заповедта „да си спомня(ме) винаги за Него“[5]. Може дори да чувствате обич и благодарност, както аз чувствам, към Светия Дух, за Който Небесният Отец е обещал, че винаги ще бъде с нас, когато сме верни на сключените от нас завети. Можем да преброяваме тези благословии всяка неделя и да се чувстваме благодарни.

Господният ден също е идеален момент да си спомняме за сключения от нас завет във водите на кръщението – да обичаме и да служим на чедата на Небесния Отец. Изпълнението на това обещание по време на Господния ден ще включва участие в кворум или клас с пълно намерение на сърцето, за да изграждаме вяра и обич сред нашите по-млади братя и сестри, които са заедно с нас там. Това обещание ще включва радостното изпълнение на нашите призования.

Благодарен съм за редицата недели, когато преподавах на един кворум на дяконите в Баунтифул, Юта, както и в клас на Неделното училище в Айдахо. И дори помня как служех като помощник на моята съпруга в яслата, където основната ми задача бе да подавам играчки и да ги вдигам.

Минаха години, докато чрез Духа осъзнах, че моята проста служба за Господ имаше значение в живота на чедата на Небесния Отец. За моя изненада, някои от тях са запомнили моите неуверени опити да им служа в името на Учителя през тези неделни дни и ми изказваха своята благодарност.

Точно както понякога не можем да видим резултатите от нашата собствена отдавана през Господния ден служба, може да не сме способни да видим натрупващия се ефект от службата на други Господни служители. Но Господ тихо и с малко фанфари изгражда Своето царство чрез Своите верни и смирени служители към неговото славно хилядолетно бъдеще. Нужен е Светият Дух, за да се види нарастващото величие.

Докато растях, посещавах събрания в един мъничък клон в Ню Джърси, който се състоеше от само

няколко члена и едно семейство, моето собствено. Преди седемдесет и пет години бях кръстен във Филаделфия в единствената построена от Църквата сграда за събрания, която можехме да намерим в Пенсилвания и Ню Джърси. Тогава в Принстън, Ню Джърси, имаше един малък клон, сега има два големи района. И само преди дни, хиляди млади хора участваха в празненство, което предшестваше освещаването на храма Филаделфия Пенсилвания.

Като млад мъж, бях призован за окръжен мисионер, където се покланяхме в неделите, в единствената сграда за събрания в Албъкърки, Ню Мексико. Днес там има храм и четири кола.

Напуснах Албъкърки, за да следвам в Кембридж, Масачузетс. Там имаше само една сграда за събрания и окръг, който се простираше над голяма част от Масачузетс и Роуд Айлънд. Шофирах из хълмовете на тази красива област, за да посещавам събрания за причастие в малки клонове, събиращи се в скромни помещения под наем или малки преустроени къщи. Сега има един свят Божий храм в Белмонт, Масачузетс и колове, които се разпростират из района.

Това, което не можех ясно да видя тогава, е как Господ изливаше Своя Дух върху хората в онези малки събрания за причастието. Можех да почувствам, но не виждах мащаба и подредбата на Господните намерения в изграждането и прославянето на Неговото царство. Един пророк, чрез откровение, вижда и записва това, което можем да видим сега. Нефи казва как нашият общ брой няма да бъде преобладаващ, но че нарастващата светлина ще бъде прекрасна гледка:

„И стана така, че аз погледнах църквата на Агнеца Божий и броят на членовете ѝ бе малък. …

И стана така, че аз, Нефи, съзрях силата на Агнеца Божий, която слезе върху светиите на църквата на Агнеца и върху заветния народ Господен, който беше пръснат по цялото лице на земята; и те бяха въоръжени с праведност и със силата Божия във велика слава“[6].

В тази диспенсация имаме подобно пророческо описание на нашето състояние и предстоящите възможности, записано в Учение и завети:

„Все още не сте разбрали колко велики благословии има Отец в собствените Си ръце, които са приготвени за вас.

Сега, вие не можете да понесете всички неща; при все това, дерзайте, защото Аз ще ви направлявам. Царството е ваше и благословиите му са ваши, и богатствата на вечността са ваши.

И този, който приема всичко с *благодарност*, ще бъде прославен; и нещата на тази земя ще му се прибавят тъкмо стократно, да, и повече“[7].

Чувствам как едно преобразяване на растяща благодарност за Божиите благословии и обич се разраства из цялата Църква. То изглежда се ускорява сред членовете на Църквата в моменти и на места, където тяхната вяра се изпитва, където са умолявали Бог за помощ само да могат да продължат.

Времената, през които ще живеем, ще съдържат изпитания, подобни на случилите се на народа на Алма под управлението на жестокия Амулон, който поставя на раменете им твърде тежки за носене товари.

„И стана така, че гласът Господен дойде до тях сред страданията им, казвайки: Вдигнете главите си и се успокойте, защото знам завета, който сте сключили с Мене, и Аз ще сключа завет с Моя народ и ще ги избавя от робство.

И Аз ще облекча тегобите, поставени на раменете ви, та даже вие да не можете да ги чувствате на гърбовете си, дори докато сте в робство; и това Аз ще направя, за да можете да Ми бъдете свидетели отсега насетне и за да знаете със сигурност, че Аз, Господ Бог, посещавам Моя народ в страданията му.

И сега стана така, че тегобите, които бяха наложени върху Алма и братята му, станаха леки; да, Господ ги усили, за да могат да понесат тегобите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна“[8].

Вие и аз сме свидетели, че винаги, когато спазваме заветите, сключени с Бог, особено, когато е било трудно, Той е чувал нашите молитви на благодарност за това, което вече е направил за нас, и е отговарял на нашата молитва да получим сила да

устояваме във вярност. И повече от веднъж ни е давал радост, както и сила.

Съвсем възможно е да се питате какво можете да правите, за да живеете и да се покланяте през този Господен ден по начин, който изразява вашата благодарност и който да укрепва вас и другите хора за предстоящите изпитания.

Можете да започнете днес с лична и семейна молитва в израз на благодарност за всичко, което Бог е направил за вас. Можете да се молите, за да знаете какво Господ желае да правите, за да служите на Него и на околните. Най-вече, можете да се молите Светият Дух да ви посочи някого, който е самотен или в нужда, при когото Господ желае да отидете.

Мога да ви обещая, че на вашите молитви ще бъде отговорено и че когато действате според получените отговори, ще откриете радост в Господния ден и сърцето ви ще прелива от благодарност.

Свидетелствам, че Бог Отец ви познава и обича. Спасителят, Господ Исус Христос, изкупи вашите грехове, защото ви обича. Те, Отецът и Синът, ви познават по име, така както са познавали по име Пророка Джозеф Смит, когато му се явяват. Свидетелствам, че това е Църквата на Исус Христос и че Той ще почита заветите, които сте сключили и подновявате с Него. Вашата същност ще се променя и ще става по-подобна на Спасителя. Ще бъдете подсилени срещу изкушенията и срещу чувства на съмнение относно истината. Ще намирате радост в Господния ден. Обещавам ви това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 59.
2. Учение и завети 59:5, 7–8.
3. Учение и завети 59:21.
4. „Брой благословиите си“, *Химни,* № 152.
5. Мороний 4:3; 5:2; Учение и завети 20:77, 79.
6. 1 Нефи 14:12, 14.
7. Учение и завети 78:17–19; курсив добавен.
8. Мосия 24:13–15.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

„Ако познавахте Мене“

Дали само знаем за Спасителя или все повече Го опознаваме? Как да опознаваме Господ?

Когато Спасителят приключва Проповедта на планината, Той подчертава вечната истина, че „само чрез вършенето на волята на Отца може да се получи спасителната благодат на Сина“[1].

Той заявява:

„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата.

В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела?

Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“[2].

Нашето разбиране за този случай нараства, когато размишляваме по една вдъхновена редакция на текста. Важно е, че Господният отговор, включен в превода на Библията на крал Джеймс, „Никога не съм ви познавал“, е променен в Превода на Джозеф Смит на „Никога не сте Ме познавали“[3].

Помислете и за притчата за десетте девици. Припомнете си, че петте неразумни и неподготвени девици отишли да се снабдят с масло за светилниците си, след като чули призива да отидат и посрещнат младоженеца.

„А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата и вратата се затвори.

После дойдоха и (петте неразумни) девици и казаха: Господарю! Господарю! Отвори ни.

А той отговори: Истина ви казвам: Не ви познавам“[4].

Значението на тази притча за всеки от нас се пояснява от още една вдъхновена редакция. Важно е, че изразът „Не ви познавам“ от превода на Библията на крал Джеймс е пояснен в Превод на Джозеф Смит, като „Не Ме познавате“[5].

Изразите „Никога не сте Ме познавали“ и „Не Ме познавате“ трябва да са причина за задълбочен духовен самоанализ за всеки от нас. Дали само знаем за Спасителя или все повече Го опознаваме? Как да опознаваме Господ? Тези душевни въпроси са фокуса на моето послание. Искрено прикавам помощта на Светия Дух, докато заедно разглеждаме тази важна тема.

Да стигнем до знанието

Исус казва:

„Аз съм пътят и истината и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мен.

Ако познавахте Мене, бихте познали и Моя Отец“[6].

Ние опознаваме Отца, когато опознаваме Неговия възлюбен Син.

Една от важните цели на смъртността е не просто да научим за Единородния на Отца, но и да се стремим да Го опознаваме. Четирите важни стъпки, които могат да ни помагат да опознаваме Господ, са да упражняваме вяра в Него, да Го следваме, да Му служим и да вярваме в Него.

Да упражняваме вяра в Него

Упражняването на вяра в Исус Христос означава да разчитаме на Неговите заслуги, милост и благодат[7]. Започваме да опознаваме Спасителя, когато събуждаме духовните си способности и изпитваме Неговите учения, чак докато можем да намерим място в душите си за частица от словата Му[8]. С увеличаване на вярата ни в Господ, ние уповаваме на Него и имаме увереност в Неговата сила да ни изкупва, изцелява и укрепва.

Истинската вяра е съсредоточена върху Господ и винаги води до праведни действия. „Вярата (в Христос е) първият принцип в религията, дадена чрез откровение, … основата на всяка праведност … и действеният принцип на всички интелигентни същества“[9]. Тъй като Изкупителят заявява, че действането в съгласие с правилните принципи е основно за получаването и упражняването на истинска вяра, „вяра(та) без дела е безплодна“[10]. Трябва да бъдем „изпълнители на словото, а не само слушатели“[11].

Чуването на Божието слово и получаването на духовния дар от вяра в Спасителя са тясно свързани, тъй като „вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово“[12]. Ние се запознаваме с Него и Неговия глас, като изучаваме и се угощаваме с Неговото слово в Писанията,[13] като се молим на Отца в Негово име с искрено намерение[14] и търсим постоянното спътничество на Светия Дух[15]. Научаването и прилагането в живота ни на Христовото учение е задължително условие, за да се получи дара от вяра в Него[16].

Упражняването на вяра в Господ е необходима подготовка, за да Го следваме.

Да Го следваме

„И като ходеше край Галилейското езеро, видя двамата братя – Симон, наречен Петър, и брат му Андрей, че хвърляха мрежа в езерото, понеже бяха рибари.

Той им каза: Елате след Мен и Аз ще ви направя ловци на човеци.

И те веднага оставиха мрежите и тръгнаха след Него“[17].

Петър и Андрей дават въздействащ пример за вслушване в и следване на Учителя.

Спасителят по подобен начин напътства вас и мен: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва“[18]. Да вдигнем кръста Му означава да се отречем от всяко нечестие и всяка светска страст и да спазваме заповедите на Господ[19].

Спасителят ни увещава да станем като Него[20]. Следователно, да

следваме Господ означава да Му подражаваме. Продължаваме да опознаваме Господ, като се стремим посредством силата на Неговото Единение да ставаме подобни на Него.

По време на смъртното Си служение, Исус начертава пътя, тръгва по него и дава съвършен пример. „Правилното разбиране за Неговия характер, съвършенства и качества“[21] предоставя трайна цел и ясна насока, докато Го следваме по пътя на отдаденото ученичество.

Следването на Спасителя ни помага и да придобием „реално познание, че следваният от нас житейски път“[22] е в хармония с Божията воля. Такова познание не е непознаваемо тайнство и не е съсредоточено основно върху материалните ни стремежи или обичайните смъртни тревоги. Напротив, постоянното напредване по заветния път е начинът на живот, който е угоден Нему.

Сънят на Лехий в Книгата на Мормон посочва пътя, който трябва да следваме, трудностите, които ще срещаме и духовните ресурси, които са на разположение, за да ни помагат при следването и доближаването към Спасителя. Напредването по правата и тясна пътека е това, което Той желае от нас. Опитването от плода на дървото и превръщането ни в силно „обърнати към Господа“[23] са благословиите, които Той копнее да получим. Затова Той ни вика: „Ела(те) и Ме следвай(те)“[24].

И упражняването на вяра, и следването на Исус Христос са необходима подготовка, за да Му служим.

Да Му служим

„Защото как човек може да познава господар, на когото не е служил и който е чужденец за него и е далеч от мислите и намеренията на сърцето му?“[25]

По-цялостно опознаваме Господ, когато Му служим и се трудим в Неговото царство. Като правим това, Той щедро ни благославя с небесна помощ, духовни дарове и увеличени способности. Никога не биваме оставени сами, когато се трудим в лозето Му.

Той заявява: „Ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“[26].

Опознаваме Спасителя, когато се стараем максимално да ходим в Неговия път, да носим светите слова и да бъдем верни Негови чеда[27]. Когато смирено осъзнаваме цялата си зависимост от Него, Той увеличава способностите ни да служим дори още по-ефективно. Постепенно, желанията ни изцяло започват да съвпадат с Неговите, а целите Му стават наши, дотолкова, че да „не иска(ме) онова, което е противно на (Неговата) воля“[28].

За да му служим са необходими цялото ни сърце, мощ, разум и сила[29]. В последствие, безкористната служба към другите се противопоставя на себичните и егоистични склонности на естествения човек. Ние започваме да обичаме онези, на които служим. И тъй като службата към околните е служба към Бог, ние започваме да обичаме все повече Него и нашите братя и сестри. Подобна любов е проявление на духовния дар на милосърдието, именно чистата любов Христова[30].

„Молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете чедата Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъкмо както Той е чист“[31].

Ние опознаваме Господ, като се изпълваме с Неговата любов.

Да вярваме в Него

Възможно ли е да упражняваме вяра в Него, да Го следваме, да Му служим, но да не Му вярваме?

Познавам членове на Църквата, които приемат за истинни учениятa и принципите, съдържащи се в Писанията и провъзгласявани от този амвон. Въпреки това, им е трудно да повярват, че тези евангелски истини се отнасят конкретно за техния живот и за техните обстоятелства. Изглежда те имат вяра в Спасителя, но не вярват, че могат да получат Неговите обещани благословии или че те могат да действат в живота им. Срещам и братя и сестри, които усърдно изпълняват своите призования, но за които възстановеното Евангелие още не е станало жива и трансформираща реалност в техния живот. Ние опознаваме Господ, когато не само вярваме в Него, но и вярваме на Него и Неговите обещания.

В Новия завет един баща моли Спасителя да изцели детето му. Исус отвръща:

„Ако можеш да повярваш! Всичко е възможно за този, който вярва.

Веднага бащата на детето извика и каза: „Вярвам, Господи! Помогни на моето неверие“[32].

Размишлявал съм много пъти над молбата на този баща: „Помогни на моето неверие“. Чудя се дали целта на молбата на този мъж не е била основно да му се помогне да повярва в Изкупителя и в Неговата изцелителна сила. Той може вече да е признал Христос като Божия Син. Но вероятно се е нуждаел от помощ да повярва, че изцелителната сила на Учителя може действително да бъде толкова индивидуална и толкова лична, че да благослови обичния му син. Може и да е вярвал принципно в Христос, но да не е вярвал конкретно и лично на Христос.

Ние често свидетелстваме за това, което знаем, че е истина, но вероятно най-уместният въпрос за всеки от нас е дали вярваме на това, което знаем.

Свещените обреди, извършвани чрез надлежната свещеническа власт, са важни за вярването на Спасителя, за Неговото опознаване и накрая вярването на това, което знаем.

„И (Мелхиседековото) свещеничество отслужва Евангелието и държи ключа на тайнствата на царството, тъкмо *ключа на познанието за Бога,*

ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността“[33].

Ние започваме да вярваме на Господ и Го опознаваме, когато ключът на познанието за Бог, управляван чрез Мелхиседековото свещеничество, отключи вратата и направи възможно за всички нас да получим силата на божествеността в живота ни. Ние започваме да вярваме на Спасителя и Го опознаваме, като Го следваме, като приемаме и почитаме свещени обреди и все повече придобиваме Неговия образ на лицата ни[34]. Ние започваме да вярваме на Христос и Го опознаваме, като лично изпитваме трансформиращата, изцелителна, укрепваща и освещаваща сила на Неговото Единение. Ние вярваме на Учителя и Го опознаваме, като „силата на словото Му (се вкоренява) в нас“,[35] като се записва в умовете и сърцата ни[36] и като „изка(зваме) всичките си грехове, та да (Го познаем)“[37].

Да Му вярваме означава да уповаваме, че Неговите изобилни благословии са налични и приложими в личния ни живот и семействата ни. Да Му вярваме с цялата си душа[38] се постига, като напредваме по заветния път, покоряваме волята си на Неговата и се покоряваме на Неговите приоритети и Неговото разписание за нас. Да Му вярваме, като приемаме за истинни Неговата сила и обещания, дава перспектива, радост и мир на живота ни.

Обещание и свидетелство

В един бъдещ ден „всяко коляно ще се преклони и всеки език ще се изповяда“,[39] че Исус е Христос. В този блажен ден ще узнаем, че Той познава всеки от нас по име. И аз свидетелствам и обещавам, че можем не само да знаем за Господ, но и да Го опознаваме, като упражняваме вяра в Него, следваме Го, служим Му и Му вярваме. За това свидетелствам в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джеймс Е. Талмидж, *Jesus the Christ,* 3-то изд., 1916 г., с. 245–246.
2. Матей 7:21–23.
3. Joseph Smith Translation, Matthew 7:33 (в Matthew 7:23, бележка под линия *a*).
4. Матей 25:10–12.
5. Joseph Smith Translation, Matthew 25:11 (в Matthew 25:12, бележка под линия *a*).
6. Йоан 14:6–7.
7. Вж. 2 Нефи 2:8; 31:19; Мороний 6:4.
8. Вж. Алма 32:27.
9. *Lectures on Faith,* 1985 г., с. 1.
10. Послание на Яков 2:20.
11. Послание на Яков 1:22.
12. Римляните 10:17.
13. Вж. 2 Нефи 32:3; Учение и завети 18:34–36.
14. Вж. Мороний 10:4.
15. Вж. Йоан 14:26; Учение и завети 121:46.
16. Вж. Йоан 7:17. Всеки от нас има отговорност да се стреми и да прави всичко възможно, за да получи дара от вяра. В крайна сметка, обаче, един любящ и грижовен Бог ни дарява този дар.
17. Матей 4:18–20.
18. Матей 16:24.
19. Вж. Превод на Джозеф Смит, Матей 16:26 (в Ръководство към Писанията).
20. Вж. 3 Нефи 27:27.
21. *Lectures on Faith,* с. 38.
22. *Lectures on Faith,* с. 38.
23. Алма 23:6.
24. Лука 18:22.
25. Мосия 5:13.
26. Учение и завети 84:88.
27. Вж. „Във Твоя път ще ходя, Отче мой“, *Химни,* № 172.
28. Еламан 10:5.
29. Вж. Учение и завети 4:2.
30. Вж. Мороний 7:47.
31. Мороний 7:48.
32. Марк 9:23–24.
33. Учение и завети 84:19–20; курсив добавен.
34. Вж. Алма 5:14, 19.
35. Алма 26:13.
36. Вж. Евреите 8:10.
37. Алма 22:18.
38. Вж. Омний 1:26.
39. Мосия 27:31.

от Браян К. Аштън
Втори съветник в Общото президентство
на Неделното училище

Учението на Христос

Учението на Христос ни позволява да черпим от духовната сила, която ще ни извиси от настоящото ни духовно състояние до такова, при което да можем да станем съвършени.

Явяването на Исус при нефитите след Неговото възкресение е внимателно организирано, за да ни научи за нещата от най-голямо значение. Първоначално Отец свидетелства на народа, че Исус е Неговият „Възлюбен Син, в Когото е (Неговото) благоволение“[1]. След това Самият Исус слиза, свидетелства за Своята единителна жертва[2] и кани хората да „узнаят със сигурност“, че Той е Христос, като отидат и докоснат следите от рани по тялото Му и белезите от гвоздеите по ръцете и нозете Му[3]. Тези свидетелства доказват без съмнение, че Единението на Исус е извършено и че Отец е изпълнил Своя завет да осигури Спасител. След това Исус учи нефитите как да получават всички благословии на Божия план на щастие, които ни се предоставят чрез Единението на Спасителя, като ги учи на Христовото учение[4].

Моето послание днес е съсредоточено върху учението на Христос. Писанията определят учението на Христос като упражняване на вяра в Исус Христос и Неговото единение, покаяние, кръщение, получаване на дара на Светия Дух и устояване до края[5].

Учението на Христос ни дава възможност да получим благословиите на Христовото Единение

Единението на Христос създава условията, според които можем да разчитаме на „заслугите, и милостта, и благодатта на Светия Месия“[6], да „стане(м) съвършени (в Христа)“[7], да получим всяко добро нещо[8] и да се сдобием с вечен живот[9].

От друга страна, учението на Христос е пътят – единственият път, чрез който всички благословии могат да станат достъпни за нас чрез Неговото Единение. Учението на Христос ни позволява да черпим от духовната сила, която ще ни извиси от настоящото ни духовно състояние до такова, при което да можем да станем съвършени като Спасителя[10]. За този процес на потворно раждане старейшина Д. Тод Кристоферсън учи: „За разлика от нашето физическо раждане, да бъдем родени отново е по-скоро процес, отколкото събитие. И да бъдем заети с този процес е основната цел на този живот“[11].

Нека разгледаме всеки аспект от учението на Христос.

Първо, вяра в Исус Христос и Неговото Единение. Пророците ни учат, че вярата се заражда, като чуем словата на Христа[12]. Словата на Христа свидетелстват за Неговата единителна жертва и ни казват как можем да получим опрощение, благословии и възвисяване[13].

След като чуем словата на Христа, ние упражняваме вяра, като избираме да следваме ученията и примера на Спасителя[14]. Нефи учи, че за да направим това, трябва да се уповаваме „изцяло на заслугите (на Христос), Който е могъщ да спасява“[15]. Тъй като Исус е бил Бог в доземното съществуване,[16] живял е безгрешен живот[17] и чрез Своето Единение е удовлетворил всички изисквания на правосъдието за вас и мен,[18] Той притежава силата и ключовете да осъществи възкресението на всички човеци[19] и направи възможно милостта да надделее над правосъдието при условие на покаяние[20]. Веднъж разбрали, че можем да

получим милост чрез заслугите на Христа, ние можем да „имаме вяра за покаяние“[21]. Следователно, да се уповаваме изцяло на заслугите на Христа означава да вярваме, че Той е направил необходимото за нашето спасение и след това да действаме според вярата си[22].

Вярата също така ни кара да спрем да се тревожим толкова за онова, което мислят хората и да започнем да се интересуваме повече от това какво Бог мисли за нас.

Второ, покаяние. Самуил Ламанитът учи: „Ако повярвате в (Христовото) име, вие ще се покаете за всичките си грехове“[23]. Покаянието е ценен дар от нашия Небесен Отец, който става възможен чрез жертвата на Неговия Единороден Син. Това е процесът, даден ни от Отца, чрез който ние променяме или трансформираме своите мисли, действия и самата си същност, за да ставаме все по-подобни на Спасителя[24]. Това се отнася не само за големите грехове, но и за ежедневния процес на самооценка и усъвършенстване,[25] който ни помага да преодоляваме своите грехове, недостатъци, слабости и несъвършенства[26]. Покаянието ни превръща в „истински последователи“ на Христос, а това ни изпълва с любов[27] и прогонва страховете ни[28]. Покаянието не е резервен план в случай, че нашият план за съвършен живот се провали[29]. Постоянният процес на покаяние е единственият път, който може да ни носи трайна радост и да ни позволи да се върнем да живеем с нашия Небесен Отец.

Чрез покаянието ние ставаме покорни и се подчиняваме на Божията воля. Но това не става просто така. Да осъзнаваме Божията благост и своята нищожност[30] заедно с нашите най-големи усилия да действаме според волята Божия,[31] носи благодат в нашия живот[32]. Благодатта „е божествен източник на помощ или сила, дадени чрез милостта и любовта на Исус Христос, … за да вършим добри дела, които иначе биха били непосилни за нас, ако разчитахме само на собствените си сили“[33]. Тъй

като покаянието наистина е дадено, за да ставаме по-подобни на Спасителя, което самостоятелно не можем да правим, ние отчаяно се нуждаем от благодатта Му, за да правим необходимите промени в живота си.

Когато се покайваме, ние заменяме нашето старо неправедно поведение, слабости, несъвършенства и страхове с ново поведение и вяра, които ни приближават към Спасителя и ни помагат да ставаме като Него.

Трето, кръщение и причастие. Пророкът Мормон учи, че „първият плод на покаянието е кръщението“[34]. За да бъде завършено, покаянието трябва да се придружава от обреда на кръщението, извършен от носител на Божията свещеническа власт. За членовете на Църквата заветите, сключени при кръщението и други случаи, се подновяват, когато вземаме от причастието[35].

Чрез обредите на кръщението и причастието, ние сключваме завет да спазваме заповедите на Отец и Сина, винаги да си спомняме за Христос и да желаем да вземем името Христово (или Неговото дело и качества[36]) върху си[37]. От Своя страна Спасителят сключва завет да прощава нашите грехове[38] и „да излива по-изобилно Духа Си върху (нас)“[39]. Христос също така обещава да ни подготвя за вечен живот, като ни помага да ставаме като Него[40].

Дъглас Д. Холмс, първи съветник в Общото президентство на Младите мъже, пише: „Обредите на кръщението и причастието символизират едновременно крайния резултат и процеса на повторното раждане. При кръщението ние погребваме стария човек от плът и се вдигаме за нов живот[41]. Причастието ни учи, че тази промяна се случва стъпка по стъпка, малко по малко, седмица след седмица и ние се преобразяваме, като се покайваме, сключваме завети, получаваме все повече благословии от Духа (ставаме подобни на Спасителя)“[42].

Обредите и заветите са съществени в учението на Христос. Когато достойно приемаме обредите на свещеничеството и спазваме съответните завети, силата на божествеността става видна в нашия живот[43]. Старейшина Д. Тод Кристоферсън обяснява, че „тази „сила на божествеността“ се реализира в личността и чрез влиянието на Светия Дух“[44].

Четвърто, дарът на Светия Дух. След кръщението получаваме дара на Светия Дух чрез обреда на

потвърждаването[45]. Получаването на този дар ни позволява да имаме постоянното спътничество на Бог[46] и неспирен достъп до благодатта, която всъщност идва с Неговото влияние.

Като наш постоянен спътник, Светият Дух ни дава допълнителна сила да спазваме сключените от нас завети[47]. Той също така ни освещава,[48] което означава, че ни прави „свободни от греха, чисти, неопетнени и свети чрез Единението на Исус Христос“[49]. Процесът на освещаване не само ни очиства, но и ни надарява с необходимите ни духовни дарове или божествените качества на Спасителя[50] и променя самата ни същност по такъв начин,[51] че „да нямаме повече склонност да вършим зло“[52]. Всеки път, когато приемаме Светия Дух в живота си чрез вяра, покаяние, обреди, служение по примера на Христос и други праведни начинания, ние се променяме, докато стъпка по стъпка, малко по малко станем като Христос[53].

Пето, устояване до края. Пророкът Нефи учи, че, след като получим дара на Светия Дух, ние трябва „да устоим до края, следвайки примера на Сина на живия Бог“[54]. Старейшина Дейл Г. Ренлънд описва процеса на устояване до края по следния начин: „Можем да бъдем усъвършенствани, като постоянно и непрекъснато … упражняваме вяра в (Христос), покайваме се, вземаме от причастието, за да подновяваме заветите и благословиите на кръщението и за да получаваме Светия Дух за постоянен спътник в по-голяма степен. Като правим това, ние ставаме по-подобни на Христос и устояваме до края“[55].

С други думи, приемането на Светия Дух и промяната в нас, до която то води, затвърждава нашата вяра. Нарастващата вяра води до допълнително покаяние. И докато символично жертваме сърцата и греховете си на олтара на причастието, ние получаваме Светия Дух в по-голяма степен. Получаването в по-голяма степен от Светия Дух още повече ни придвижва в процеса на повторното раждане. Докато продължаваме в този процес и приемаме всички спасителни обреди и завети на Евангелието, ние получаваме „благодат след благодат“, докато не получим пълнота[56].

Ние трябва да прилагаме учението на Христос в своя живот

Братя и сестри, като прилагаме учението на Христос в своя живот, ние сме благославяни както материално, така и духовно, дори в трудностите. Рано или късно ние ще можем да се „хванем за всяко добро нещо“[57]. Свидетелствам, че този процес се е осъществявал и продължава да се осъществява в моя живот, стъпка по стъпка, малко по малко.

Но по-важното е, че ние трябва да прилагаме учението на Христос в своя живот, тъй като то ни осигурява единствения път обратно към нашия Небесен Отец. Това е единственият начин да приемем Спасителя и да станем Негови синове и дъщери[58]. Всъщност, единственият начин да бъдем изкупени от греха и да напредваме духовно, е да прилагаме учението на Христос в своя живот[59]. Или, както учи апостол Йоан: „който … не пребъдва в Христовото учение, няма Бога“[60]. И Самият Исус казва на Дванадесетте от нефитите, че ако не упражняваме вяра в Христос, не се покайваме, не бъдем кръстени и не устоим до края, ще бъдем „отсечен(и) и хвърлен(и) в огъня, откъдето не може(м) да се върне(м) повече“[61].

И така, как можем да прилагаме учението на Христос в по-пълна степен в своя живот? Един от начините е да полагаме съзнателни усилия всяка седмица да се подготвяме за причастието, като отделяме време с молитва да обмисляме какво най-много трябва да подобрим. След това можем да жертваме на олтара на причастието поне едно нещо, което ни пречи да бъдем като Исус Христос, да се молим с вяра за помощ и необходимите ни духовни дарове и да сключваме завет да бъдем по-добри през следващата седмица[62]. Като правим това, Светият Дух ще докосва живота ни в по-голяма степен и ще

имаме допълнителна сила да преодоляваме своите недостатъци.

Свидетелствам, че Исус Христос е Спасителят на света и че Неговото е единственото име, чрез което можем да бъдем спасени[63]. Всички добри неща са възможни единствено чрез Него[64]. Но всъщност, за да се „хванем за всяко добро нещо“,[65] включително вечния живот, ние трябва постоянно да прилагаме учението на Христос в живота си. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 3 Нефи 11:7.
2. Вж. 3 Нефи 11:10–11.
3. Вж. 3 Нефи 11:14–15.
4. Вж. 3 Нефи 11:21–39.
5. Вж. 2 Нефи 31, 3 Нефи 27:16–20. Учението на Христос може да бъде открито навсякъде в Писанията, но най-често се среща в Книгата на Мормон.
6. 2 Нефи 2:8.
7. Мороний 10:32.
8. Вж. Мороний 7:22–24.
9. Вж. Учение и завети 132:23.
10. Единението на Христос и учението на Христос заедно съставляват Евангелието на Христос (вж. 3 Нефи 27:13–21).
11. Д. Тод Кристоферсън, „Родени отново“, *Лиахона,* май 2008 г., с. 78.
12. Вж. Римляните 10:17, 2 Нефи 31:19, Алма 32:27–29, Мороний 7:25.
13. Вж. 2 Нефи 32:3.
14. Вж. 2 Нефи 31:10, 13.
15. 2 Нефи 31:19.
16. Вж. Йоан 1:1–3, Мойсей 7:47, Авраам 3:24–27.
17. Вж. Евреите 4:15, Учение и завети 45:4.
18. Вж. Алма 34:16.
19. Вж. 2 Нефи 9:21–22; Далин Х. Оукс, „Ключовете и властта на свещеничеството“, *Лиахона,* май 2014 г., с. 49–52.
20. Вж. Алма 34:15–16.
21. Алма 34:15.
22. Да се уповаваме изцяло на заслугите на Христос включва да осъзнаваме, че Исус Христос е единственият източник на изкупление (вж. Мосия 4:7–8). Нужно е също така да вярваме, че Христос може да ни спаси като отделни личности. Това е причината, поради която в Учение и завети 27:2 ни е заповядано, когато вземаме от причастието, да помним не само, че Христос е страдал, но също че го е направил за всеки от нас поотделно.
23. Еламан 14:13.
24. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Покаяние и обръщане във вярата“, *Лиахона,* май 2007 г., с. 102–105.
25. Вж. Нийл Л. Андерсън, „Покайте се … за да може да ви изцеля“, *Лиахона,* ноем. 2009 г., с.40–43.
26. Вж. Джефри Р. Холанд, „Счупени неща за поправяне“, *Лиахона,* май 2006 г., с. 69–71; Антъни Д. Пъркинс, „Великата и чудесна любов“, *Лиахона,* ноем. 2006 г., с. 76–78.
27. Мороний 7:48.
28. Вж. Мороний 8:16. Всъщност, нашето покаяние е едно от основните доказателства, че наистина сме ученици на Спасителя. Можем ли наистина да твърдим, че следваме Христос, ако не се покайваме непрестанно или не се стремим да съсредоточаваме сърцата и действията си върху Него?
29. Вж. *Adjusting to Missionary Life* (книжка, 2013 г.), с. 46.
30. Вж. Мосия 4:5–7.
31. Вж. 2 Нефи 10:24; 25:23.
32. Вж. Еламан 5:11, Етер 12:27, Мороний 10:32–33.
33. Bible Dictionary, „Grace“.
34. Мороний 8:25.
35. Когато вземаме достойно от причастието, ние подновяваме всички сключени с Бог завети (вж. Delbert L. Stapley, в Conference Report, окт. 1965 г., с. 14; Л. Том Пери, „Сега като вземаме от причастието“, *Лиахона,* май 2006 г., с. 41).
36. Вж. Далин Х. Оукс, „Testimony“ (обръщение на семинар за новопризовани президенти на мисия, 25 юни, 2014 г.), с. 1–2.
37. Вж. Мороний 4:3, вж. също Мосия 18:8–10, Учение и завети 20:37 за информация за допълнителни завети, които сключваме при кръщение.
38. Вж. Мороний 8:25.
39. Мосия 18:10.
40. Вж. 2 Коринтяните 3:18, Етер 12:27, Учение и завети 35:2, Моисей 1:39.
41. Вж. Римляните 6:4.
42. Douglas D. Holmes, „Come unto Christ – the Doctrine of Christ“, непубликуван ръкопис.
43. Вж. Учение и завети 84:19–21.
44. Д. Тод Кристоферсън, „Силата на заветите“, *Лиахона,* май 2009 г., с. 22.
45. Потвърждаването се извършва чрез полагане на ръце (вж. напр., Деянията 8:17).
46. Вж. Учение и завети 20:28; Ръководство към Писанията, „Светият Дух“, scriptures.lds.org.
47. Вж. 2 Коринтяните 3:18, 1 Нефи 14:14, Учение и завети 93:20.
48. Вж. 3 Нефи 27:20.
49. Ръководство към Писанията, „Освещаване“, scriptures.lds.org.
50. Вж. Мороний 7:48, 8:26, 10:8–18.
51. Вж. Мосия 4:14; Учение и завети 84:33; Брус Р. Макконки, „The Ten Blessings of the Priesthood“, *Ensign,* ноем. 1977 г., с. 33–35.
52. Мосия 5:2.
53. Светият Дух също така ни води обратно към нашия Небесен Отец (вж. 2 Нефи 32:5, Учение и завети 45:57), като ни помага да разбираме какво трябва да правим, за да ставаме подобни на Христос (вж. 2 Коринтяните 3:18, Етер 12:27, Учение и завети 84:46–48).
54. 2 Нефи 31:16. Уместно е да се казва устояване до края, тъй като са необходими както време, така и устояване (вж. Яков 1:2–4). Истината е, че ние не можем да развиваме някои от Христовите качества, без да изпитваме противопоставяне и трудности. Например, как можем да развиваме дълготърпение, ако никога не ни се налага да търпим за дълго?
55. Дейл Г. Ренлънд, „Светиите от последните дни продължават да се опитват“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 56.
56. Вж. Учение и завети 93:12, 19.
57. Мороний 7:25, вж. също Мосия 2:41.
58. Вж. Учение и завети 39:4–6.
59. Вж. 2 Нефи 9:24.
60. 2 Йоан 1:9.
61. 3 Нефи 27:17.
62. Човек често може да поднася една и съща жертва седмици на ред, докато, с помощта на Спасителя, както старейшина Нийл А. Максуел учи, „тя не бъде погълната от огъня“ („Deny Yourselves of All Ungodliness“, *Ensign,* май 1995 г., с. 68).
63. Вж. 2 Нефи 25:20.
64. Вж. Мороний 7:24.
65. Мороний 7:25.

От старейшина Карл Б. Кук
от Седемдесетте

Служете

Всеки член е нужен и всеки член се нуждае от възможности за служба.

Като бях малък, обичах да работя с чичо Лаймън и леля Дороти на тяхната ферма. Чичо Лаймън обикновено ръководеше нашите проекти, а леля Дороти често помагаше и караше стария пикап Додж. Помня прилива на адреналин, когато засядахме в калта или се опитвахме да изкачим стръмен хълм. Чичо Лаймън викаше: „Включи го на специалната скорост, Дороти!“ Тогава започвах да се моля. Някак, с Господната помощ и след известно стържене на скоростите, леля Дороти намираше специалната скорост. С действието на всички колела и бясно буксуване, пикапът подскачаше напред и работата ни продължаваше.

„Включването на специална скорост“ означава превключване на специална предавка, при която няколко скорости работят заедно, за да се създаде по-голяма задвижваща сила[1]. Специална скорост, съчетана с 4x4, позволява намаляване на предавката, усилване на мощността и придвижване напред.

Обичам да мисля за всеки от нас като за част от специална скорост, когато служим заедно в Църквата – в райони и клонове, в кворуми и помощни организации. Също както скоростите се съчетават, за да осигурят по-голяма мощност при специалната скорост, ние имаме по-голяма сила, когато сме заедно. Когато се обединяваме да си служим един на друг, ние постигаме много повече заедно, отколкото бихме могли самостоятелно. Вълнуващо е да сме ангажирани и сплотени, като служим и помагаме в Господното дело.

Службата е благословия

Възможността да служим е една от големите благословии на членството в Църквата[2]. Господ казва: „Ако Ме обичате, вие ще Ми служите“,[3] а ние Му служим, като служим на околните[4].

Когато служим, ние се доближаваме до Бог[5]. Ние Го опознаваме по начини, по които иначе не бихме могли да Го опознаваме. Вярата ни в Него нараства. Поставяме своите проблеми в перспектива. Животът става по-удовлетворяващ. Нараства любовта ни към околните, както и желанието ни да служим. Чрез този благословен процес ние ставаме по-подобни на Бог и сме по-подготвени да се завърнем при Него[6].

Както ни учи президент Марион Г. Ромни: „Службата не е нещо, което изтърпяваме на тази земя, за да заслужим правото да живеем в селестиалното царство. Службата е самата същност на възвисения живот в селестиалното царство“[7].

Службата може да е трудна

Службата в Църквата, обаче, може да е трудна, ако бъдем помолени да вършим нещо, от което се боим, ако сме се уморили да служим или ако бъдем призовани да вършим нещо, което по принцип не ни харесва.

Наскоро получих ново назначение. Служех в област Югоизточна Африка. Беше вълнуващо да служа на място, където Църквата е

сравнително млада и е в процес на установяване и ние обичахме светиите. Тогава бях призован да се върна в Централата на Църквата и, честно казано, не бях особено ентусиазиран. Промяната в назначението донесе някои неизвестни.

Една вечер, след като размишлявах за предстоящата промяна, сънувах моя прапрадядо Джозеф Скийн. Знаех от дневника му, че когато той и съпругата му Мария се преместват в Наву, той желае да служи, така че намира Пророка Джозеф Смит и го запитва как може да помогне. Пророкът го изпраща да работи в прерията и го моли да се старае максимално и той прави това. Той работи на фермата на семейство Смит[8].

Размишлявах за привилегията, дадена на Джозеф Скийн си по този начин. Изведнъж осъзнах, че имам същата привилегия, като и всички ние. Всички църковни призования идват от Бог – чрез поставените от Него служители[9].

Почувствах ясно духовно потвърждение, че новото ми назначение е вдъхновено. Важно е да направим тази връзка – че призованията ни буквално идват при нас от Бог посредством свещеническите ни ръководители. След този случай отношението ми се промени и бях изпълнен със силно желание за служба. Благодарен съм за благословията на покаянието и за промяната в сърцето ми. Обичам новото си назначение.

Дори когато си мислим, че призованието ни в Църквата е просто хрумване на свещеническия ни ръководител, или че сме го получили, защото никой друг не желае да го приеме, ние ще бъдем благословени, ако служим. Но когато осъзнаем Божията намеса в нашето призование и служим от все сърце, тогава получаваме допълнителна сила за службата ни и ставаме истински служители на Исус Христос.

Службата изисква вяра

Изпълняването на призования изисква вяра. Скоро след като Джозеф започва да работи на фермата, той и Мария се разболяват сериозно. Не разполагат с пари и са сред непознати. Много им е трудно. В дневника си Джозеф записва: „Работехме заедно и се държахме за Църквата с каквато вяра имахме, въпреки че дяволът се опитваше да ни унищожи и да ни накара да се откажем“[10].

Аз, заедно със стотици други потомци, ще бъда вечно благодарен за това, че Джозеф и Мария не са се отказали. Получаваме благословии, когато постоянстваме в призованията и отговорностите си и се държим за вярата, която имаме.

Познавам една прекрасна учителка в Евангелско учение, която вдъхновява членовете на класа, като ги учи, но не винаги е било така. След като се присъединила към Църквата, тя получила призование да преподава в Неделното училище за деца. Считала, че няма умение да преподава, но тъй като осъзнавала колко е важно да служи, тя приела. Скоро я обзел страх и тя спряла да ходи на църква, за да не се налага да преподава. За щастие, нейният домашен учител забелязал, че я няма, посетил я и я поканил да се върне. Епископът и членовете на района ѝ помогнали. Накрая, с вече нараснала вяра, тя започнала да учи децата. Като прилагала принципите, които сега се преподават в *Да преподаваме като Спасителя,* Господ благословил усилията ѝ и тя станала талантлива учителка[11].

Естественият човек във всеки от нас е склонен да си търси оправдания да не служи поради причини като: „Не съм готов да служа; имам още да уча“, „Уморен съм и ми трябва почивка“, „Много съм стар – ред е на някой друг“ или „Просто съм твърде зает“.

Братя и сестри, приемането и изпълняването на призование е дело, породено от вяра. Можем да се доверим на това, което нашият пророк, президент Томас С. Монсън, многократно ни учи: „Господ квалифицира онзи, когото призовава“ и „Когато изпълняваме Господното поръчение, ние имаме право на Господната помощ“[12]. Независимо дали сме прекалено натоварени или разочаровани, независимо дали се боим до смърт или умираме от скука, Господ иска да намалим предавката, да усилим мощността и да служим.

Не виждам признаци президент Монсън и неговите сътрудници в Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли да са твърде заети или твърде уморени. Те дават пример по един вдъхновяващ начин за силата, която идва в живота ни, когато упражняваме вяра,

приемаме назначения и ги изпълняваме с отдаденост. Те „колелото с рамо подп(ират)“[13] от много години и продължават да бутат напред, напред и все напред.

Да, те служат на важни призования, но *всяко* призование или назначение е важно. Президент Гордън Б. Хинкли, предишният пророк и президент на Църквата, казва: „Всички ние сме заедно в това велико дело. … Вашето задължение е толкова важно във вашата сфера, колкото е и моето задължение в моята сфера. Никое призование в тази Църква не е дребно или незначително“[14]. Всяко призование е важно[15].

Нека служим

Нека станем с вяра, „колелото с рамо (да подпираме)“ и „праведни дела (да) върш(им)“[16]. Нека да „превключим на специална скорост“ заедно с вярната леля Дороти. Като братя и сестри, нека служим.

Ако искате да направите щастлив вашия епископ или президент на клон, задайте му следните въпроси: „С какво мога да помогна?“ „Къде желае Господ да служа?“ Като се помоли и обмисли личните, семейните и служебните ви отговорности, той ще бъде вдъхновен да ви отправи подходящо призование. Когато бъдете отделени, ще получите свещеническа благословия, за да имате успех. Вие *наистина* ще бъдете благословени! Всеки член е нужен и всеки член се нуждае от възможности за служба[17].

Исус Христос е нашият Пример

Исус Христос е нашият велик Пример, Той отдаде живота Си за делото на Своя Отец. На великия съвет преди организирането на света, Исус, избран и помазан от началото, доброволно предлага: „Ето ме, изпрати Мен“[18]. Като прави това, Той буквално става служител на всички нас. Чрез Исус Христос и силата, която получаваме чрез Неговото Единение, и ние можем да служим. Той ще ни помага[19].

Изразявам сърдечната си любов към онези от вас, които в момента може да не сте в състояние да служите в Църквата по обичайните начини поради лични обстоятелства, но които водите живота си в дух на служба. Моля се да бъдете благославяни в усилията си. Изразявам благодарност и към онези от вас, които служат усърдно в своите призования седмица след седмица, а също и към вас, които скоро ще приемете призования за служба. Всички приноси и жертви са ценени, особено от Онзи, на Когото служим. Всички, които служат, ще получат Божията благодат[20].

Независимо от възрастта или обстоятелствата ни, нека службата ни бъде наш „боен вик“[21] Служете в призованието си. Отслужете мисия. Служете на майка си. Служете на непознат. Служете на ближен. Просто служете.

Нека Господ благославя всички нас в усилията ни да служим и в това да бъдем верни последователи на Исус Христос[22]. Свидетелствам, че Той е жив и ръководи това дело. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. „Compound Gears“, technologystudent.com/gears1/gears3.htm; „Compound Gear Reduction“, curriculum.vexrobotics.com.
2. Вж. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба,* 2004 г., с. 95.
3. Учение и завети 42:29; вж. също Йоан 59:5.
4. Вж. Матей 25:40; Мосия 2:17.
5. Вж. Йоан 12:26.
6. Вж. Учение и завети 81:4–6.
7. Марион Г. Ромни, „The Celestial Nature of Self-Reliance“, *Ensign,* ноем. 1982 г., с. 93.
8. Вж. Джозеф Скийн, спомени и дневник, (с. 7), Библиотека по църковна история, Солт Лейк Сити; вж. също *Journal and History of Joseph Skeen,* ред. Greg S. Montgomery и Mark R. Montgomery, 1996 г., с. 23.
9. Вж. Учение и завети 1:38; Символът на вярата 1:5.
10. Скийн, спомени и дневник, (с. 8), правопис и пунктуация стандартизирани; вж. също *Journal and History of Joseph Skeen,* с. 23; Лука 22:31; 2 Нефи 28:19–24; Алма 30:60; Учение и завети 10:22–27.
11. Вж. *Да преподаваме като Спасителя,* 2016 г., с. 37–38; *Handbook 2: Administering the Church,* 2010 г., 5.3, 5.5.4.
12. Томас С. Монсън, „Duty Calls“, *Ensign,* май 1996 г., с. 44.
13. „Колелото с рамо подпри“, *Химни,* № 159.
14. Гордън Б. Хинкли, „This Is the Work of the Master“, *Ensign,* май 1995 г., с. 71.
    Президент Хинкли казва също: „Имате също толкова значима възможност за удовлетворение при изпълнението на задължението ви, както имам и аз при моето. Напредъкът на това дело ще бъде определен от нашите съвместни усилия. Независимо от призованието ви, то е изпълнено със същия вид възможности за вършене на добро като моето. Най-важното е следното: това е делото на Учителя. Нашата работа е да вършим добро като Него“ („This Is the Work of the Master“, с. 71).
    Президент Томас С. Монсън казва: „Как човек увеличава призованието си? Просто, като изпълнява служението, което му принадлежи“ („Duty Calls“, с. 43).
15. Вж. Алма 37:6.
16. „Колелото с рамо подпри“, *Химни,* № 159.
17. Вж. *Handbook* 2, 3.3.1, 3.3.3, 19.1.1, 19.4. „Божието дело се реализира чрез службата на жени и мъже, на момчета и момичета“ (*Евангелски принципи,* 2009 г., с. 163).
18. Авраам 3:27.
19. Вж. Учение и завети 76:5.
20. Вж. Мосия 18:26.
21. „They, the Builders of the Nation“, *Hymns,* no. 36.
22. Вж. Мороний 7:48.

От старейшина Роналд А. Расбанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да не би да забравиш

Насърчавам ви да си спомняте, особено в трудности, за моментите, когато сте усещали Духа и свидетелството ви е било силно, помнете духовните основи, които сте изградили.

Добър ден, скъпи братя и сестри. Колко бяхме благословени по време на тази конференция. Първата ми година като член на Кворума на дванадесетте апостоли беше много смиряваща за мен. Беше година на много работа, израстване и постоянни усилни молитви към моя Отец в небесата. Усещах молитвите на подкрепа от семейството ми, приятели и членове на Църквата по целия свят. Благодаря ви за вашите мисли и молитви.

Също така имах привилегията да се срещна със скъпи приятели – някои от миналото и много нови. След среща със скъп приятел, когото познавам и обичам от години, почувствах вдъхновение за подготовката на речта си за днес.

Когато се срещнахме, моят приятел ми довери, че има духовни терзания. Той чувстваше, че преживява, по негови думи, „криза на вярата“ и се обърна към мен за съвет. Бях благодарен, че той сподели чувствата и тревогите си с мен.

Той изрази голямото желание да чувства това, което е изпитвал някога духовно и което сега мислеше, че губи. Докато говореше, аз го слушах внимателно и се молех искрено, за да знам какво Господ би искал да му кажа.

Моят приятел, вероятно като някои от вас, си задаваше въпроса, толкова ясно изразен в песента от Неделното училище за деца: „Татко Небесни, Ти дали си там?“[1] За тези от вас, които може би се питат същото, бих искал да споделя съвета, който бих дал на моя приятел и се надявам, че вярата на всеки от вас ще бъде укрепена и ще намерите подновена решителност да бъдете отдадени ученици на Исус Христос.

Като начало искам да ви напомня, че сте син или дъщеря на любящ Отец в Небесата и че Неговата любов е неизменна. Знам, че е трудно да си спомняте даващите увереност чувства на любов, когато преживявате лични трудности и изпитания, разочарования или разбити мечти.

Исус Христос познава жестоките мъки и изпитания. Той даде живота Си за нас. Последните Му часове са изпълнени с непонятни за нас жестокости, но жертвата Му за всеки от нас е най-висшият израз на Неговата чиста любов.

Никоя грешка, грях или избор не биха променили любовта на Бог към нас. Това не означава, че греховното поведение е извинено, нито че не е нужно да се покайваме, когато извършваме грехове. Но *не забравяйте,* че Небеснят Отец познава и обича всеки един от вас и винаги е готов да ви помага.

Докато размишлявах над положението на моя приятел, мислите ми се насочиха към следата дълбока мъдрост, разкрита в Книгата на Мормон: „И сега, синове мои, помнете, помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, синът Божий, вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът

изпрати мощните си ветрове, да, своите мълнии във вихрушката, да, когато всичките му градушки и мощни бури ви заудрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу в бездната на окаяността и безкрайната злочестина поради канарата, върху която сте изградени и която е сигурна основа, основа, върху която ако човеците градят, не могат да паднат“[2].

Свидетелствам, че „бездната на окаяността и безкрайната злочестина“ е място, на което никой не иска да бъде. И моят приятел чувстваше, че е на ръба.

Когато давам съвет на хора като него, аз преглеждам решенията, които са вземали през годините и които са ги накарали да забравят свещените преживявания, да отслабнат и да се съмняват. Насърчавам ги, както насърчавам и вас сега, да си спомняте, особено в трудности, за моментите, когато сте усещали Духа и свидетелството ви е било силно, помнете духовните основи, които сте изградили. Обещавам ви, че ако правите това и избягвате материали, които не изграждат и укрепват свидетелството или осмиват вярванията ви, тези ценни спомени за моментите, когато свидетелството ви е процъфтявало, ще се завърнат в паметта ви чрез смирена молитва и пост. Уверявам ви, че отново ще усетите сигурността и топлината на Евангелието на Исус Христос.

Всеки от нас първо трябва да укрепи себе си духовно и след това да укрепва останалите. Редовно размишлявайте над Писанията и не забравяйте мислите и чувствата, които имате, докато четете. Търсете и други източници на истина, но се вслушвайте в следното предупреждение от Писанията: „Но да (сте) учен(и) е добре, *ако* … се вслушват(е) в съветите Божии“[3]. Посещавайте събранията в Църквата, особено събранието за причастието, вземайте от причастието и подновявайте заветите, включително обещанието да си спомняте винаги за Спасителя, за да може Неговият Дух да бъде с вас.

Без значение какви грешки сме допуснали и колко несъвършени чувстваме, че сме, винаги можем да благославяме и насърчаваме околните. Да протягаме ръка, предоставяйки Христова служба, може да ни помага да усещаме Божията любов дълбоко в сърцата си.

Важно е да си спомняме въздействащия съвет, намиращ се във Второзаконие: „Усърдно пази душата си, *да не би да забравиш* делата, които си видял, и да не би да ги забравиш през всички дни на живота ти; но ги напомняй на синовете си и на внуците си“[4].

Поколенията ще усещат последиците от изборите, които правим. Споделяйте свидетелството си със семейството си, насърчавайте ги да си спомнят как са се чувствали, когато са разпознавали Духа в живота си и да записват тези чувства в дневници и лични истории, така че собствените им думи да могат, ако е необходимо, да им припомнят колко добър е бил Господ към тях.

Спомнете си, че Нефи и братята му се връщат в Ерусалим да вземат пиринчените плочи, съдържащи историята на народа им, донякъде за да не забравят миналото си.

Също така, в Книгата на Мормон Еламан дава на синовете си имената на „първите им родители“, за да не забравят Господната добрина:

„Ето, синове мои, аз бих желал да помните да спазвате заповедите Божии. … Ето, аз ви дадох имената на първите ни родители, които дойдоха от земята Ерусалим; и това направих, та да можете да си спомняте за тях, като се сетите за имената си; а щом си спомните за първите ни родители, да можете да си спомните за делата им; и като си спомните за делата им, да знаете, че е казано и също написано, че делата им бяха добри.

Ето защо, синове мои, аз бих желал да вършите това, което е добро, за да може и за вас да се каже и напише тъкмо тъй, както е казано и писано за тях“[5].

Много хора днес спазват същата традиция да дават на децата си имена на хора от Писанията или верни предци, като начин да ги насърчават да не забравят своето наследство.

Когато съм се родил, ми дали името Роналд А. Расбанд. Фамилията ми е в чест на предците на баща ми. Инициалът *А* в средата ми е даден, за да ми напомня за семейство Андерсен, предците на майка ми.

Моя пра-прадядо Янс Андерсен бил от Дания. И през 1861 г. Господ отвел до дома на Янс и Ане Катрин Андерсен двама мисионери, които споделили със семейството и 16-годишния им син Андрю посланието на възстановеното Евангелие. Така се поставило началото на едно наследство на вяра, което е благословило мен и семейството

ми. Семейство Андерсен прочели Книгата на Мормон и скоро били кръстени. На следващата година те се вслушали в призива на пророка да прекосят Атлантика и да се присъединят към светиите в Северна Америка.

За съжаление Янс починал по време на пътуването през океана, но съпругата и синът му продължили към долината Солт Лейк, където пристигнали на 3 септември 1862 г. Въпреки техните трудности и скръб, вярата им била непоклатима, също както вярата на много от техните потомци.

В моя кабинет има картина,[6] която така красиво изобразява едно символично напомняне за първата среща между моите предци и онези отдадени ранни мисионери. Решен съм да не забравя своето наследство и заради моето име завинаги ще помня тяхното наследство от вярност и жертва.

Никога не забравяйте, поставяйте под съмнение или пренебрегвайте свещените лични духовни преживявания. Планът на противника е да ни разсейва, за да не забелязваме духовните свидетелства, докато желанието на Господ е да ни дава светлина и да ни включва в делото Си.

Нека споделя с вас един личен пример относно тази истина. Ясно си спомням момента, когато получих подтик в отговор на усърдна молитва. Отговорът бе ясен и въздействащ. Обаче не успях незабавно да постъпя според подтика и след известно

Старейшина Расбанд нарича тази картина „символичен спомен" за първата среща на предците му с ранните мормонски мисионери.

време започнах да се чудя дали това, което бях почувствал, беше истина. Някои от вас може също да са се хващали на тази заблуда на противника.

Няколко дни по-късно се събудих със следните въздействащи стихове от Писанията в ума си:

„Истина, истина ти казвам, ако желаеш допълнително доказателство, насочи мислите си към нощта, когато Ме призова в сърцето си. …

Не говорих ли мир на ума ти относно този въпрос? Какво по-велико доказателство можеш да имаш от това на Бога?"[7]

Сякаш Самият Господ ми казваше: „Роналд, вече ти казах какво трябва да направиш. Сега го направи!" Колко благодарен бях за това любящо действие на корекция и напътствие! Незабавно получих утеха от подтика и можех да продължа напред, знаейки в сърцето си, че молитвата ми беше получила отговор.

Споделям това преживяване, скъпи братя и сестри, за да ви покажа колко бързо умовете ни могат да забравят и как духовните преживявания могат да ни напътстват. Научих се да ценя такива моменти, „да не би да забравя".

На моя приятел и на всички, които искат да укрепят вярата си, давам следното обещание: ако предано живеете според Евангелието на Исус Христос и Неговите учения, свидетелството ви ще бъде запазено и ще израства. Спазвайте заветите, които сте сключили, без значение какво правят хората около вас. Бъдете усърдни родители, братя и сестри, баби и дядовци, лели, чичовци и приятели, които укрепват обичните хора с лично свидетелство и които споделят духовни преживявания. Останете верни и непоколебими, дори когато бурите на съмнението нахлуват в живота ви чрез действията на другите. Търсете това, което назидава и ви укрепва духовно. Избягвайте фалшивите, така наречени „истини", които се разпространяват бързо и не забравяйте да записвате чувствата си на „любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вярност, кротост (и) себеобуздание"[8].

И по време на най-жестоките житейски бури *не забравяйте* своето божествено наследство като син или дъщеря на Бог или вашата вечна съдба един ден да се завърнете да живеете с Него, което надминава всичко, което светът може да ви предложи. Помнете следните мили и въздействащи думи на Алма: „Ето, аз ви казвам, братя мои, че ако сте изпитали промяна в сърцата си и ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, бих ви попитал, можете ли да се почувствате така и сега?"[9]

Всички вие, които чувствате нуждата вярата ви да бъде укрепена, аз ви умолявам: *не забравяйте!* Моля ви, не забравяйте.

Свидетелствам, че Джозеф Смит е Божий пророк. Знам, че той е видял и говорил с Бог Отец и Неговия Син Исус Христос, точно както е записал със свои думи. Колко съм благодарен, че той *не забрави* да запише това преживяване, така че всички да можем да опознаем свидетелството му.

Давам своето тържествено свидетелство за Господ Исус Христос. Той живее, аз знам, че Той живее и стои начело на тази Църква. Знам тези неща за себе си, независимо от който и да е друг глас или свидетелство и се моля вие и аз *никога да не забравяме* свещените вечни истини и най-важното – че сме синове и дъщери на живи и любящи небесни Родители, които желаят да бъдем щастливи завинаги. Свидетелствам за тези истини в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Детска молитва", *Сборник детски песни,* с. 6–7.
2. Еламан 5:12.
3. 2 Нефи 9:29, курсив добавен.
4. Второзаконие 4:9, курсив добавен.
5. Еламан 5:6–7.
6. Оригиналната картина е нарисувана от Кристен Далсгаард през 1856 г. Картината в моя кабинет е копие на Арнолд Фрайберг, направено през 1964 г.
7. Учение и завети 6:22–23.
8. Галатяните 5:22–23.
9. Алма 5:26.

От старейшина Еван А. Шмутц
От Седемдесетте

Бог ще обърше всяка сълза от очите им

Като упражняваме вяра в Спасителя, Той ще ни повдига и носи през всички наши изпитания и най-накрая ще ни спаси в селестиалното царство.

Като част от Своя план, Небесният Отец позволява на скръбта да е неразделна част от нашите преживявания в смъртността[1]. Макар да изглежда, че болезнените изпитания не са разпределени равномерно между нас, можем да сме сигурни, че до една или друга степен всички ние страдаме и изпитваме трудности. Моля се Светият Дух да ни напътства да разбираме по-добре причината за това.

Когато гледаме на трудните преживявания в живота през лупата на вярата в Христа, успяваме да видим, че може да има божествена причина за нашите страдания. Верните могат да изпитат истинността на привидно противоречивия съвет на Павел. Той пише: „Но даже ако *пострадате* за правдата, блажени сте“[2]. Когато използваме „сърцето си, за да разбере(м),“[3] можем да увеличаваме способността си както да устояваме на своите изпитания добре, така и да се учим и да бъдем пречиствани от тях. Такова разбиране дава отговор на вечния въпрос „Защо лоши неща се случват на добри хора?“.

Всеки, който слуша днес, се е сблъсквал в някаква степен със самота, отчаяние, тъга, болка и скръб. Без „око на вяра“[4] и разбиране за вечната истина, много често откриваме, че нещастията и страданията, които изпитваме в смъртния живот, могат да замъглят или помрачат радостта от познаването на вечната истина, че великият план на нашия Небесен Отец *наистина е* вечният план на щастие. Няма друг начин да получим пълнота от радост[5].

Бог ни кани да отвръщаме с вяра на нашите собствени огорчения, за да можем да пожънем благословии и да получим познание, което не бихме могли да научим по друг начин. Заповядано ни е при всякакви условия и обстоятелства да спазваме заповедите, защото „този, който е верен в изпитанията, наградата на същия е по-голяма в небесното царство“[6]. И както четем в Писанията: „Ако си тъжен, призови Господа, твоя Бог, с молба, за да са радостни душите ви“[7].

Апостол Павел, добре познаващ нещастията, черпи от личния си опит, за да излага в дълбочина и красота вечната перспектива, която ни се разкрива, когато устояваме добре и с търпение. Той казва: „Защото нашата кратковременна лека скръб произвежда все повече и повече една изобилна вечна слава за нас“[8]. С други думи, можем да знаем насред страданията ни, че Бог е осигурил вечна награда като компенсация.

Способността на Павел да говори за изпитанията, преследването и скръбта в личния си живот като за „лека скръб“ дава неправилна представа за трудността на неговото страдание, което за него е погълнато от вечната перспектива на Евангелието. Вярата на Павел в Исус Христос прави всички неща поносими. Пет пъти е бит с камшик; три пъти е бит с тояги; веднъж е замерян с камъни; три пъти е претърпял корабокрушение; животът му е бил застрашаван от удавяне, разбойници и неверни братя; изстрадал е изтощение и мъка, глад и жажда и е хвърлян в затвора, излаган без дрехи на студа[9].

Много от нас са умолявали Бог да премахне причината за нашите страдания и когато не сме получавали търсеното облекчение, сме били изкушавани да си мислим, че Той не чува. Свидетелствам, че дори в тези моменти, Той чува молитвите ни, има причина да позволява страданията ни да продължават[10] и ще ни помага да ги понасяме[11].

В един личен откъс, будещ размишления, Павел ни казва за един неназован „трън“ в плътта, който му причинява голяма болка и го принуждава да падне на колене три пъти, за да моли Господ да го премахне. В отговор на молитвите на Павел, Господ не премахва този трън, но дава мир и разбиране на сърцето му, като казва: „Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена“. С ново разбиране, Павел успява да приеме и да бъде благодарен за тръна, който му е даден. Той казва: „С преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила“[12].

Когато придобиваме тази вечна перспектива в нашия живот, способността ни да устояваме нараства, научаваме се как да утешаваме хората, които имат нужда от утеха,[13] и разбираме как да оценяваме и дори да изразяваме благодарност за преживяванията, от които Бог ни позволява да се учим по пътеката към вечен живот.

Когато се окаже, че водим борба насред изпитанията, може да бъде трудно да гледаме на изпитанията ни като на указващи правилната посока знаци по нашата лична пътека на ученичеството. Но, независимо дали понякога се намираме в мрачната долина на отчаянието или на широкия път на щастието, може да бъде благословия да съчувстваме и да се учим от страданията на другите.

По време на една скорошна конференция на кол във Филипините, сърцето ми бе съкрушено, като научих за трагичното преживяване на брат Даниел Апиладо. Брат Апиладо и неговата съпруга били кръстени през 1974 г. Те приели възстановеното Евангелие и били запечатани в храма. В последствие били благословени с пет прекрасни деца. На 7 юли 1997 г., когато брат Апиладо служел като президент на кол, избухнал пожар в техния малък дом. Най-големият син на брат Апиладо, Михаел, спасил баща си, извадил го от горящата сграда, след което изтичал обратно в къщата, за да спаси останалите. Това бил последния път, когато брат Апиладо видял сина си жив. Съпругата на брат Апиладо, Доминга, и петте им деца загинали в пожара.

Фактът, че брат Апиладо водел живот, угоден на Бог, когато трагедията го сполетяла, не предотвратило трагедията, нито го имунизирало към скръбта, която последвала. Но *верността* му в спазването на заветите му и упражняването на неговата вяра в Христа му дали увереност в обещанието, че ще бъде отново заедно със съпругата и семейството си. Тази надежда се превърнала в котва за неговата душа[14].

По време на моето посещение, брат Апиладо, сега патриарх на кол, ме запозна с втората си съпруга, Симонет, и двамата им сина, Рафаел и Даниел. Наистина, Исус Христос е изпратен „да превърж(е) съкрушените сърца[15].

Споделяйки историята на брат Апиладо, се опасявам, че размерът на неговата загуба може да накара мнозина да помислят, че в сравнение

с него, техните мъки и страдания са незначителни. Моля ви, не сравнявайте, а се стремете да научавате и да прилагате вечни принципи, като преминавате през пещта на вашите страдания.

Като се обърна лично към вас, „всички, които се трудите и сте обременени“,[16] нека споделя, че нашият Небесен Отец и Неговият Син са наясно с всички ваши лични затруднения, с вашите лични мъки, вашите болки, изпитания и немощи от всякакъв вид. Бъдете смели! Имайте вяра! И вярвайте в обещанията на Бог!

Целта и мисията на Исус Христос включва да „вземе върху Си болките и болестите на Своя народ“, да „вземе върху си немощите им“ и да „подпомага Своя народ според немощите му“[17].

За да можем да получим изцяло тези дарове, които нашия Спасител толкова щедро ни предлага, ние всички трябва да научим, че страданието само по себе си не ни научава или дава каквото и да било с дълготрайна стойност освен, ако *умишлено* не се ангажираме в процеса на научаване от нашите страдания чрез упражняване на вяра.

Старейшина Нийл А. Максуел веднъж споделя какво е научил от решителното устояване на страданията със следните думи:

„Определени форми на страдание, издържани добре, могат дори да бъдат облагородяващи. …

… Част от успешното издържане се състои в това да бъдем достатъчно смирени, по време на страданието, за да се поучим от дадените ни преживявания. Вместо просто да минем през тези неща, те трябва да минат през нас … по начин, който ни освещава“[18].

Наблюдавал съм в живота и примера на околните, че упражняването на силна и трайна вяра в Исус Христос и Неговите обещания осигурява непоклатимата надежда, че предстоят по-добри дни. Тази надежда ни укрепва, давайки ни силата и упованието, от които се нуждаем, за да устоим[19]. Нашата вяра в Христос се увеличава и душите ни намират утеха, когато можем да обвържем нашето страдание с увереност в целта на нашия земен живот и *по-точно* с наградата, която ни очаква в небесата.

Тогава можем да видим светлината в края на тунела. Старейшина Джефри Р. Холанд учи: „Наистина *има* светлина в края на тунела. Това е светлината на света, светлата утринна звезда, „светлина, която е безкрайна, която не може никога да бъде затъмнена“ (Мосия 16:9). Това е Сина на Самия Бог“[20].

Ние можем да получим сила в знанието, че всички трудни преживявания в този живот са временни – за верните дори най-тъмната нощ се превръща в зора.

Когато всичко приключи и сме устояли на всички неща с вяра в Исус Христос, имаме обещанието, че „Бог ще обърше всяка сълза от очите (ни)“[21].

Свидетелствам, че Бог, нашият Небесен Отец, и Неговият Син Исус Христос, са живи и че спазват Своите обещания. Свидетелствам, че Спасителят кани всеки от нас да дойде и да приеме силата на Неговото Единение. Като упражняваме вяра в Него, Той ще ни повдига и носи през всички наши изпитания и най-накрая ще ни спаси в селестиалното царство. Нека ви поканя да дойдете в Христа, да устоявате добре с вяра и да станете съвършени в Него. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Битие 3:16–19.
2. 1 Петър 3:14, курсив добавен.
3. Мосия 12:27.
4. Етер 12:19.
5. Вж. 3 Нефи 28:10; вж. също 2 Нефи 31:19–21.
6. Учение и завети 58:2.
7. Учение и завети 136:29.
8. 2 Коринтяните 4:17.
9. Вж. 2 Коринтяните 11:23–27.
10. Вж. Учение и завети 121:7–8; 122.
11. Вж. Мосия 24:12–15.
12. Вж. 2 Коринтяните 12:7–9.
13. Вж. Мосия 4:16.
14. Вж. Етер 12:4.
15. Исайя 61:1, вж. също стихове 2–3.
16. Матей 11:28.
17. Алма 7:11–12.
18. Нийл А. Максуел, „Enduring Well“, *Liahona,* апр. 1999 г., с. 12.
19. Вж. Етер 12:4.
20. Джефри Р. Холанд, „An High Priest of Good Things to Come“, *Liahona,* ян. 2000 г., с. 42.
21. Откровението 7:17; вж. също Откровението 21:4.

От старейшина К. Брет Натрес
От Седемдесетте

Няма по-голяма радост от това да знаем, че те Го познават

Не знам дали нещо друго на този свят би могло да ни носи повече щастие и радост от това да знаем, че нашите деца познават Спасителя.

Братя и сестри, отскоро разсъждавам над следния въпрос: „Ако всичко, което децата ви знаят за Евангелието, идваше от вас като техен единствен източник, колко щяха да знаят?“ Този въпрос се отнася за всички онези, които обичат, наставляват и оказват влияние върху децата.

Има ли по-голям дар, който можем да дадем на децата си, от дълбокия спомен в сърцата им, че ние знаем, че нашият Изкупител живее? Те знаят ли, че ние знаем? И по-важното – узнали ли са сами за себе си, че Той живее?

Когато бях момче, за майка ми аз бях най-трудното за отглеждане дете. Имах изобилие от енергия. Майка ми ми каза, че най-големия ѝ страх бил, че няма да доживея да стана възрастен. Просто бях прекалено енергичен.

Спомням си като момче, как седях по време на едно събрание за причастието с моето семейство. Майка ми тъкмо бе получила нов комплект Писания. Този нов комплект включваше всички стандартни произведения, събрани в едно издание и в средата бяха прикрепени листи за водене на бележки.

По време на събранието аз попитах, дали мога да подържа Писанията ѝ. С надежда да насърчи моето благоговение, тя ми ги подаде. Докато разглеждах нейните Писания забелязах, че бе записала лична цел в частта за бележки. За да обясня нейната цел, трябва да ви кажа, че аз съм второто от шест деца и името ми е Брет. Майка ми бе написала с червен цвят само една цел: „Търпение с Брет!“

Като допълнително доказателство, което да ви помогне да разберете трудностите, които имаха родителите ми при отглеждането на нашето семейство, нека ви разкажа как като семейство четяхме Писанията. Всяка сутрин майка ми четеше от Книгата на Мормон на семейството ни по време на закуска. През това време по-големият ми брат Дейв и аз седяхме тихо, но не благоговейно. За да съм напълно честен, ние не слушахме. Ние четяхме надписите на кутията със зърнена закуска.

Накрая, една сутрин реших да бъда прям с майка ми. Възкликнах: „Мамо, защо ни причиняваш това? Защо четеш от Книгата на Мормон всяка сутрин?“ След това направих изказване, което се срамувам да призная. Всъщност, не мога да повярвам, че наистина го казах. Казах ѝ: „Мамо, аз *не* те слушам!“

Нейният любящ отговор беше преломен момент в живота ми. Тя каза: „Сине, аз бях на събрание, където президент Марион Г. Ромни ни учеше за благословиите от това да четем Писанията. По време на това събрание аз получих обещание, че ако чета от Книгата на Мормон на децата си всеки ден, няма да ги изгубя“. След това тя ме погледна направо в

очите и с абсолютна решителност каза: *„И аз няма да те изгубя!“*

Думите ѝ пронизаха сърцето ми. Въпреки моите недостатъци, аз заслужавах да бъда спасен! Тя ме научи на вечната истина, че съм син на любящ Небесен Отец. Разбрах, че независимо от обстоятелствата, аз заслужавах да бъда спасен. Това бе съвършен момент на обучение за едно несъвършено малко момче.

Вечно съм благодарен за моята майка-ангел и за всички ангели, които обичат децата съвършено, въпреки техните недостатъци. Силно вярвам, че всички сестри, ще ги наричам „ангели“, са майки в Сион, независимо дали са омъжени и дали са родили деца през земния си живот.

Преди години Първото президентство заяви: „Майчинството е близо до божествеността. То е най-висшето, най-свято служение, извършвано от човешкия род. То поставя жената, която уважава святото му призование и служение, редом с ангелите“[1].

Благодарен съм за ангелите в цялата Църква, които дръзко и с любов изявяват вечните истини на чедата на Небесния Отец.

Благодарен съм за дара на Книгата на Мормон. Знам, че тя е истинна! Тя съдържа пълнотата на Евангелието на Исус Христос. Не знам да има човек, който усърдно чете Книгата на Мормон всеки ден с истинско намерение и вярвайки в Христа и който да е изгубил своето свидетелство и да е отпаднал. Пророческото обещание на Мороний носи със себе си ключа как да узнаваме истината за всичко, включително да имаме способността да различаваме и избягваме измамите на противника. (Вж. Мороний 10:4–5.)

Също така съм благодарен за любящия Небесен Отец и за Неговия Син Исус Христос. Спасителят ни дава съвършения пример за това как да живеем в един несъвършен и нечестен свят. „Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас“ (1 Йоан 4:19). Неговата любов към нас е неизмерима. Той е нашият най-верен приятел. Потта Му става „като големи капки кръв“ за вас и за мен (Лука 22:44). Той прощава това, което изглежда непростимо. Той обича тези, които не могат да бъдат обичани. Той прави това, което никой смъртен не би могъл: Той извършва Единението, за да преодолее прегрешенията, болките и болестите на цялото човечество.

Поради Единението на Исус Христос, ние можем да живеем с обещанието, че каквито и да са нашите страдания, винаги можем да се надяваме на Него, „Който е могъщ да спасява“ (2 Нефи 31:19). Поради Неговото Единение, ние можем да имаме радост, мир, щастие и вечен живот.

Президент Бойд К. Пакър заявява: „С изключение на малцина избрали погибел, не съществува навик, пристрастяване, бунт, прегрешение, вероотстъпничество, престъпление, които да ни лишат от обещанието за пълно опрощение. Това е обещанието на Единението на Христос“[2].

Едно от най-невероятните събития в човешката история е посещението и служението на Спасителя при древните жители на Америка. Представете си какво би било да бъдете там. Докато размишлявах над Неговата любяща и нежна грижа за онази група светии, събрани при храма, аз се замислих за някои деца, които обичам повече от самия живот. Опитах се да си представя усещането от това да видя децата ни лично да присъстват, когато Спасителят кани всяко дете да отиде при Него, да видя протегнатите ръце на Спасителя, да гледам как всяко дете, едно след друго, нежно докосва белезите по ръцете и нозете Му, и след това да видя всяко от тях да се изправя и да свидетелства, че Той живее! (Вж. 3 Нефи 11:14–17; вж. също 17:21; 18:25.) Децата ни да се обърнат и да кажат: „Мамо, тате, това е Той!“

Не знам дали нещо друго на този свят би могло да ни даде повече щастие и радост от това да знаем, че нашите деца познават Спасителя, да знаем, че те знаят „към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си“. Ето защо, като членове на Църквата, ние „проповядваме за Христа“ и свидетелстваме за Христа (2 Нефи 25:26).

- Ето затова се молим с децата си всеки ден.
- Ето затова четем Писанията заедно с тях всеки ден.
- Ето затова ги учим да служат на другите, за да получават благословиите от това да откриват себе си, докато изгубват себе си в служба на ближните (вж.Марк 8:35, Мосия 2:17).

Когато се посвещаваме на тези простички примери за ученичество, ние даваме сили на децата с любовта на Спасителя и божественото напътствие и защита, докато те се изправят срещу опасните изкушения на противника.

В Евангелието наистина най-важното е отделният човек. Това е така в случая с една изгубена овца (вж. Лука 15:3–7), в случая с една самарянка при кладенеца (вж. Йоан 4:5–30), в случая с един блуден син (вж. Лука 15:11–32).

Така е и в случая с едно малко момче, което може да твърди, че не слуша.

Така е и в случая с всеки един от нас, колкото и несъвършени да сме, и целта е да станем едно със Спасителя, както Той е едно със Своя Отец (вж. Йоан 17:21).

Свидетелствам, че имаме любящ Небесен Отец, Който ни познава по име! Свидетелствам, че Исус Христос е живият Син на живия Бог. Той е Единородният и нашият Ходатай пред Отца. Също така свидетелствам, че спасението идва в и чрез Неговото име и няма друг път.

Моля се да отдаваме сърцата си и ръцете си да помагаме на всички чеда на Небесния Отец да Го опознават и да усещат Неговата любов. Ако правим това, Той ни обещава вечна радост и щастие в този свят и в идния. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Message of the First Presidency“, в Conference Report, окт. 1942 г., с. 12–13; прочетен от президент Дж. Рубен Кларк младши.
2. Бойд К. Пакър, „The Brilliant Morning of Forgiveness“, *Ensign*, ноем. 1995 г., с. 20.

От старейшина Дейл Г. Ренлънд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Покаянието: един радостен избор

Покаянието е не само възможно, но и радостно, заради нашия Спасител.

Мои братя и сестри, когато бях на 12 години, моето семейство живееше в Гьотеборг, крайбрежен град в южна Швеция. Просто да знаете, това е родният град на старейшина Пер Г. Малм,[1] който почина това лято. Той ни липсва. Благодарни сме за неговото благородство и прекрасна служба, както и за примера на неговото възхитително семейство. И със сигурност се молим най-добрите Божии благословии да бъдат техни.

Преди 50 години ходехме на църква в голяма обновена къща. Една неделя моят приятел Щефан,[2] единственият друг дякон в клона, ме поздрави на църква с известна приповдигнатост. Отидохме в съседната зала, използвана, когато идват по-голям брой присъстващи, и той извади от джоба си една голяма бомбичка и няколко кибритени клечки. За да се проявя като бабаит аз взех бомбичката и запалих дългия сив фитил. Намеренията ми бяха да угася фитила преди да гръмне бомбичката. Но опитвайки се да направя това, си изгорих пръстите и изпуснах бомбичката. Щефан и аз гледахме в ужас как фитилът продължаваше да гори.

Бомбичката избухна и дим от сяра изпълни съседната зала и тази за причастието. Бързешком ние събрахме

останалите разпилени парчета от бомбичката и отворихме прозореца, за да се опитаме да изкараме миризмата навън, наивно смятайки, че никой нямаше да забележи. За щастие, никой не бе наранен и нямаше щети.

Когато членовете дойдоха за събранието, те забелязаха тежката миризма. Беше трудно да не бъде забелязана. Миризмата не допринасяше към свещената атмосфера на събранието. Понеже имаше само няколко носители на Аароновото свещеничество, бях раздвоен и реших да раздам причастието, но не се чувствах достоен да взема от него. Когато ми подадоха причастието, не взех нито от хляба, нито от водата. Чувствах се ужасно. Бях засрамен и знаех, че моята постъпка беше огорчила Бог.

След събранията, президентът на клон, Франк Линдберг, – един будещ уважение възрастен човек със сребристо сива коса, ме помоли да отида в офиса му. След като седнах, той ме погледна добродушно и ми каза, че е забелязал, че не съм взел от причастието. Попита ме защо. Предполагам, че знаеше защо. Сигурен съм, че всеки знаеше какво бях сторил. След като му отговорих, той ме попита как се чувствам. През сълзи неуверено му казах, че съжалявам и че знам, че съм разочаровал Бог.

Президент Линдберг отвори един доста използван екземпляр на Учение и завети и ме помоли да прочета някои подчертани стихове. Прочетох следното на глас:

„Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня.

По това може да познаете дали човек се е покаял от греховете си: Ето, той ще ги изповяда и ще ги изостави“[3].

Никога няма да забравя състрадателната усмивка на президент Линдберг, когато погледнах нагоре, след като бях приключил с четенето. С известно вълнение, той ми каза, че чувства, че е приемливо отново да взимам от причастието. Когато си тръгнах от офиса му, изпитвах неописуема радост.

Тази радост е едно от присъщите последствия от покаянието. Думата *покаяние* носи смисъла на „да разбереш впоследствие“ и предполага „промяна“[4]. На шведски думата е *omvänd,* което просто означава „да се обърнеш“[5]. Християнският автор К. С. Луис пише относно нуждата и метода за промяна. Той отбелязва, че думата покаяние включва „да бъдеш поставен обратно на правия път. Един грешен сбор може да се поправи – казва той, – но само ако се върнеш назад, докато откриеш грешката си и започнеш отначало оттам, а не просто да *продължаваш напред*“[6]. Да променим своето поведение и да се върнем на „правия път“ са част от покаянието, но само част. Истинско покаяние означава да обърнем сърцето и волята си към Бог и да се отречем от греха[7]. Както се казва в Йезекиил, да се покаем означава „(да) се отвърн(ем) от греха си и постъпи(м) законно и праведно; … (да) върн(ем) залога … (и да) постъпв(аме) според повеленията на живота и (да) не върш(им) неправда“[8].

Дори и това е несъвършено описание. То не дава подобаващо определение на силата, която прави възможно покаянието – единителната жертва на нашия Спасител. Истинското покаяние трябва да включва вяра в Господ Исус Христос, вяра,

която да ни променя, вяра, че Той може да ни прощава, и вяра, че Той ще ни помага да избягваме допълнителните грешки. Такъв вид вяра прави Неговото Единение действено в живота ни. Когато „разбираме впоследствие“ и „се обръщаме“ с помощта на Спасителя, можем да чувстваме надежда в Неговите обещания и радостта на опрощението. Без Изкупителя, присъщите надежда и радост се изпаряват и покаянието се превръща в просто нищожна промяна в поведението. Но чрез упражняване на вяра в Него, ние се обръщаме към Неговата способност и желание да опрощава греха.

Президент Бойд К. Пакър потвърждава даващите надежда обещания на покаянието през април 2015 г., по време на своята последна обща конференция. Той описва силата на Единението на Спасителя да изцелява, по начин, който намирам за кулминация на мъдростта, придобита от половин век апостолска служба. Президент Пакър казва: „Единението не оставя никакви белези, никакви следи. Каквото поправя е поправено. … то просто лекува и каквото излекува, остава излекувано“[9].

Той продължава:

„Единението, което може да изкупи обратно всеки от нас, не оставя белези. Това означава, че независимо какво сме направили, или къде сме били или как се е случило нещо, ако наистина се покаем, (Спасителят) обещава, че ще ни изкупи. И когато Той извършва Единението, това урежда всичко. …

… Единението … може да измие всяко петно независимо от това колко трудно, или колко дълго или колко пъти е повтаряно“[10].

Безмерен е обхватът на Единението на Спасителя във всяко отношение, за вас и за мен. Но то никога няма да ни бъде наложено. Както пророкът Лехий обяснява, след като сме „достатъчно поучени, че да различава(ме) доброто от злото“,[11] ние сме „свободни да избер(ем) свобода и вечен живот чрез Великия Ходатай на всички човеци, или да

избер(ем) пленничество и смърт“[12]. С други думи, покаянието е избор.

Ние можем – и понякога – правим различни избори. Такива избори може и да не изглеждат изцяло погрешни, но те ни пречат истински да се покайваме и по този начин възпрепятстват стремежа ни към истинското покаяние. Например, можем да изберем да виним другите. Като 12-годишен в Гьотеборг, можех да обвиня Щефан. Той бе този, който донесе голямата бомбичка и клечките кибрит в църквата. Но да виним другите, дори и оправдано, ни позволява да извиняваме нашето поведение. Правейки това, ние прехвърляме отговорността за нашите действия върху околните. Когато отговорността смени курса си, ние омаловажаваме едновременно и нуждата, и способността си да действаме. Превръщаме се в злощастни жертви, вместо в действащи лица, способни на независими действия[13].

Друг избор, който осуетява покаянието, е омаловажаването на нашите грешки. В Гьотеборг при инцидента с бомбичката никой не беше наранен, нямаше никакви трайни щети и събранието се проведе така или иначе. Беше лесно да кажа, че няма причина да се покайвам. Но омаловажавайки нашите грешки, дори при липсата на моментни последици, ние губим мотивацията си за промяна. Подобно мислене ни пречи да виждаме, че нашите грешки и грехове имат вечни последствия.

Друг начин е да си мислим, че нашите грехове не са от значение, защото Бог ни обича без значение какво вършим. Съблазняващо е да вярваме в това, на което лукавият Нехор учи хората на Зарахемла, „че цялото човечество щяло да бъде спасено в последния ден и че те не трябва да се страхуват, нито да треперят … и че накрая всички люде щели да имат вечен живот“[14]. Но тази привлекателна идея е лъжовна. Бог наистина ни обича. И въпреки това, за Него и за нас е от значение какво вършим. Той ни е дал ясни напътствия какво следва да бъде нашето

поведение. Наричаме тези напътствия заповеди. Неговото одобрение и нашият вечен живот зависят от нашето поведение, включително нашето желание смирено да търсим истинско покаяние[15].

В допълнение, ние пропускаме истинското покаяние, когато избираме да разграничаваме Бог от Неговите заповеди. Преди всичко, ако причастието не беше свято, не би било от значение, че миризмата от бомбичката нарушаваше събранието за причастие в Гьотеборг. Трябва да сме внимателни да не би да омаловажаваме греховното поведение, като подценяваме или пренебрегваме Божия произход на Неговите заповеди. За истинското покаяние е нужно да разпознаваме божествеността на Спасителя и истинността на Неговото дело в тези последни дни.

Вместо да намираме извинения, нека избираме да се покайваме. Чрез покаянието, можем да идваме на себе си, както блудният син в притчата,[16] и да размишляваме върху вечния принос на нашите дела. Когато разбираме как нашите грехове могат да оказват влияние на нашето вечно щастие, не само се разкайваме истински, но и полагаме усилия да ставаме по-добри. Когато се сблъскваме с изкушения, по-вероятно е да се запитаме, по думите на Уилям Шекспир:

Какво печеля, ако придобия това,
което търся?
Мечта, дихание, преливане на
извънредна радост.
Кой купува минута веселие, за да
ридае цяла седмица,
или продава вечност, за да получи
играчка?[17]

Ако сме изгубили поглед от вечността заради една играчка, можем да изберем да се покаем. Поради Единението на Исус Христос, имаме още една възможност. Образно казано, можем да заменим неблагоразумно закупената игричка и да получим отново надеждата на вечността. Както Спасителят пояснява: „Защото ето, Господ, вашият Изкупител, изстрада смърт в плътта; ето защо Той изстрада болката на всички човеци, та всички човеци да могат да се покаят и да дойдат при Него“[18].

Исус Христос може да прощава, защото Той е платил цената за нашите грехове[19].

Нашият Изкупител избира да прощава, поради Своето несравнимо състрадание, милост и любов.

Нашият Спасител иска да прости, защото това е едно от Неговите божествени качества.

И бидейки Добрият Пастир, Той изпитва радост, когато ние се избираме да се покаем[20].

Когато изпитваме божествена скръб за нашите действия,[21] когато избираме да се покайваме, ние незабавно каним Спасителя в нашия живот. Както учи Амулик: „Да, бих желал да дойдете и да не вкоравявате повече сърцата си; защото ето, сега е времето и денят на вашето спасение; затова, ако вие се покаете

и не вкоравявате сърцата си, за вас ще се осъществи *незабавно* великият план на изкуплението“[22]. Можем да изпитваме божествена скръб за нашите действия и в същото време да чувстваме радост от помощта на Спасителя.

Фактът, че можем да се покайваме, е благата вест на Евангелието![23] Вината може да бъде „премахната“[24]. Можем да бъдем изпълнени с радост, да получаваме опрощение на греховете си и да имаме „спокойна съвест“[25]. Можем да бъдем освободени от чувството на отчаяние и от оковите на греха. Можем да бъдем изпълнени с изумителната светлина на Бог и да не бъдем „повече измъчван(и)“[26]. Покаянието е не само възможно, но и радостно, поради нашия Спасител. Все още помня чувствата, които ме обзеха в офиса на клоновия президент, след случката с бомбичката. Знаех, че съм опростен. Моите чувства на вина се изпариха, тъжното ми настроение бе повдигнато и почувствах лекота в сърцето.

Братя и сестри, с приключването на тази конференция, ви каня да чувствате повече радост във вашите сърца: радост от знанието, че Единението на Исус Христос е истинно; радост от способността, добронамереността и желанието на Спасителя да прощава; и радост от това да избирате да се покайвате. Нека следваме напътствията „с веселие … (да черпим) вода от изворите на спасението“[27]. Нека избираме да се покайваме, да изоставяме греховете си, да обръщаме сърцата и волята си към това да следваме нашия Спасител. Свидетелствам за Неговата жива реалност. Свидетел съм за несравнимата Му милост, състрадание и обич и съм ги изпитвал многократно. Моля се изкупителните благословии на Неговото Единение да бъдат ваши сега – и отново и отново през целия ви живот,[28] така както се е случвало в моя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Старейшина Пер Гъоста Малм (1948–2016) служи като висш ръководител седемдесетник от 2010 г. до своята смърт. Въпреки че е роден в Йоншьопинг, Швеция, той и съпругата му Агнета създават дом в Гьотеборг, Швеция. В своята забележителна реч на общата конференция през октомври 2010 г., старейшина Малм също говори за Гьотеборг (вж. „Покой на душите ви“, ноем. 2010 г., с. 101–102).
2. Въпреки че Щефан не е истинското име на моя приятел, историята е разказана с негово съгласие.
3. Учение и завети 58:42–43.
4. Гръцката дума *метаноео* буквално означава „да разбереш впоследствие“ (*мета*, „след“, имайки предвид „промяна“; *ноео*, „да разбереш“; *ноус*, „умът, място за морално разсъждение“) (вж. James Strong, *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible,* 2010 г., Greek dictionary section, с. 162).
5. Моят превод на *omvänd*. *Om* може да се преведе като „назад“. *Vänd* може да се преведе като „да се обърна“.
6. К. С. Луис, *The Great Divorce,* 1946 г., с. 6. В увода на книгата, Луис пише, че някои се опитват да уеднаквят рая и ада вместо да изберат единия или другия. Той описва как някои от нас мислят, че „развитието, приспособяването или усъвършенстването по някакъв начин ще превърне злото в добро. … Това вярване считам за катастрофална грешка. … Ние не живеем в свят, в който всички пътища са радиус на кръг, и където всички, ако биват следвани, ще ни приближават по-близо и накрая ще се срещнат в центъра. … … Не мисля, че всички, които избират погрешни пътища загиват; но тяхното избавление се състои в това да бъдат върнати на правия път. … Злото може да се поправи, но не може да се „развие“ в нещо добро. Времето не го лекува. Злото трябва да бъде поправено, малко по малко … или няма как иначе“ (с. 5–6).
7. Вж. Ръководство към Писанията, „Покаяние“.
8. Йезекиил 33:14–15.
9. Свидетелството на президент Бойд К. Пакър по време на среща на ръководителите през април 2015 г., като част от общата конференция, не е публикувано изцяло. Този цитат е от водени тогава мои лични записки.
10. Бойд К. Пакър, „Планът на щастие“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 28.
11. 2 Нефи 2:5.
12. 2 Нефи 2:27.
13. Вж. 2 Нефи 2:26.
14. Алма 1:4. Нехор и неговите последователи не вярват в покаянието (вж. Алма 15:15).
15. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Divine Love“.
16. Вж. Лука 15:17; вж. също стихове 11–24.
17. Уилям Шекспир, *Похищението на Лукреция*, редове 211–214.
18. Учение и завети 18:11.
19. Вж. Исайя 53:5.
20. Вж. Лука 15:4–7; Учение и завети 18:10–13.
21. Истинското покаяние включва „скръ(б) по Бога“ (2 Коринтяните 7:10). Старейшина М. Ръсел Балард учи: „За тези, които се отклоняват, Спасителят е подготвил обратен път. Но не е безболезнен. Покаянието не е лесно; отнема време – болезнено време!“ („Keeping Covenants“, *Ensign*, май 1993 г., с. 7). Старейшина Ричард Г. Скот също ни учи: „Понякога стъпките на покаянието в началото са трудни и болезнени“ („Finding Forgiveness“, *Ensign*, май 1995 г., с. 77). Докато божествената скръб и болка са замесени в процеса на покаяние, последващият резултат е радост, когато се почувства опрощението на греха.
22. Алма 34:31; курсив добавен.
23. Вж. Ръководство към Писанията „Евангелия“.
24. Енос 1:6.
25. Мосия 4:3.
26. Мосия 27:29.
27. Исайя 12:3.
28. Вж. Мосия 26:29–30. Въпреки че Бог радушно прощава, преднамереният грях и последвалото разчитане на милостта на Спасителя с надежда за лесно покаяние е отблъскващо за Бог (вж. Евреите 6:4–6; 10:26–27). Старейшина Ричард Г. Скот учи: „Радостните вести за всеки, който желае да се освободи от последиците на неправилни избори в миналото, са следните: Господ гледа на слабостите по-различно, отколкото на бунта. Макар Господ да ни предупреждава, че всеки бунт, за който не сме се разкаяли, ще доведе до наказание, щом Господ говори за слабости, Той винаги го прави с милост“ („Лична сила чрез Единението на Исус Христос“, ноем. 2013 г., с. 83).

Следният списък с избрани преживявания от общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

Говорител	История
Нийл Л. Андерсън	(35) Няколко души биват обърнати във вярата, когато членове на Църквата им помагат „като свидетели Божии".
М. Ръсел Балард	(90) Докато чете Йоан 17 на семейството си в Светите земи, М. Ръсел Балард се моли да бъде едно с тях и с Отца и Сина.
У. Марк Басет	(52) Като момче, У. Марк Басет и брат му се опитват да отворят запечатаната част на модел на златните плочи.
Джийн Б. Бингам	(6) След като карат кану срещу вятъра, Джийн Б. Бингам и група млади жени правят платна, когато вятърът променя посоката си. Момиче, което кара колелото си до една къща със „златни прозорци", вижда, че прозорците на нейната къща също са златни. Хора отказват да признаят израстването на един успешен млад мъж.
Д. Тод Кристоферсън	(48) Хелън Келър изпитва радост, когато нейната учителка ѝ помага да разбере какво са думите.
Карл Б. Кук	(110) Докато размишлява върху една задача, която неговият прапрадядо получава от Пророка Джозеф Смит, Карл Б. Кук получава потвърждение, че неговото ново църковно назначение е от Бог. Една жена, нов член на Църквата, увеличава вярата си и преодолява страховете си да преподава в Неделното училище за деца.
Куентин Л. Кук	(40) Куентин Л. Кук разбира защо баща му гледа на един електрически стълб като на благословия, а не като на пречка пред хубавата гледка.
Дж. Девн Корниш	(32) Един старши специализант в болница променя живота на Дж. Девн Корниш, като му казва, че той ще стане отличен лекар.
Легран Р. Къртис-мл.	(68) Парли П. Прат и четирима други мъже придобиват свидетелство за Книгата на Мормон. Легран Р. Къртис-мл. придобива свидетелство за нея, докато е тийнейджър.
Дийн М. Дейвийз	(93) Дийн М. Дейвийз научава чрез Светия Дух, че членовете на един район, в който той е на посещение, са дошли на събранието за причастие с искрено желание да се покланят на Бог.
Хенри Б. Айринг	(75) Бащата и свещеническите ръководители на младия Хенри Б. Айринг му помагат да си постави по-високи цели и му дават увереност. (99) Докато е млад мъж, Хенри Б. Айринг не може да види подбирането на точния момент и подредбите на Господните намерения за изграждане на Неговото царство.
Робърт Д. Хейлз	(22) Докато Ели Уизъл се възстановява от сърдечна операция, неговият внук го пита дали ще го боли по-малко, ако внукът му го обича повече. Всяка неделя един любящ съпруг помага на болната си съпруга да се облече и подготви за църква.
Джефри Р. Холанд	(61) Домашни учители пропускат възможност да помогнат на една сестра, чието мазе е наводнено. Един домашен учител служи на баща, чийто син е починал при нещастен случай.
Питър Ф. Моурс	(85) На петгодишна възраст, Питър Ф. Моурс усеща успокояващото влияние на Светия Дух, докато неговият баща благославя причастието.
Томас С. Монсън	(78) Един член на Църквата, който е спазвал Словото на мъдростта, се моли и получава силата да се изкачи по въже на палубата на кораб. (80) Един млад мъж на Световното изложение през 1964 г. осъзнава истинността на плана на спасение, след като е гледал филма на Църквата „Man's Search for Happiness" („Търсене на щастието").
К. Брет Натрес	(119) К. Брет Натрес научава от майка си, че въпреки своите несъвършенства като дете, неговият Небесен Отец го обича.
Ръсел М. Нелсън	(81) След като група прокудени светии прекарват „весела вечер" в студа, Илайза Р. Сноу отбелязва, че „Светии(те) могат да бъдат щастливи при всякакви обстоятелства". Членовете на Църквата преодоляват изпитания, изкушения и „естествения човек", като се съсредоточават върху радостта, която идва от живота според Евангелието.
Бони Л. Оскарсън	(12) Една сестра в Мексико увеличава посещаемостта на своя клас в Неделното училище. Една майка „ваксинира" децата си против отрицателните влияния извън дома им.
Роналд А. Расбанд	(113) Роналд А. Расбанд съветва един приятел, който изпитва „криза на вярата". Вярата на предците на Роналд А. Расбанд остава силна въпреки трудностите и разочарованията. Роналд А. Расбанд не действа незабавно според един отговор на молитва, докато не получава напомняне чрез Писанията.
Линда Ш. Рийвз	(88) Бойд К. Пакър свидетелства, че чрез покаянието и Единението на Спасителя, неговите грехове вече ги няма. Един член, един мисионер и един обърнат във вярата човек намират радост и мир посредством искрено покаяние.
Дейл Г. Ренлънд	(121) Младият Дейл Г. Ренлънд изпитва радост, след като признава на президента си на клон, че е запалил бомбичка на църква.
Евън А. Шмутц	(116) Един член на Църквата, чието семейство загива в пожар, спазва заветите си и упражнява вярата, че някой ден ще бъде отново с тях.
Керъл М. Стивънз	(9) Една млада жена с биполярно разстройство събира силата да свидетелства за Спасителя и Неговото Единение.
Гари Е. Стивънсън	(44) Дванадесетгодишната Мери Елизабет Ролинс чете Книгата на Мормон и придобива свидетелство за нея. Докато свидетелства по време на мисията си за Книгата на Мормон, Гари Е. Стивънсън придобива свидетелство за нейната истинност.
Хуан А. Уседа	(30) Небесният Отец отговаря на отчаяната молитва на Хуан А. Уседа, като го спасява, след като по време на мисията си се подхлъзва на една планинска пътека.
Дитер Ф. Ухтдорф	(15) Едно момиченце насърчава баба си да „слуша по-добре". Една майка се моли блудната ѝ дъщеря да се завърне при Господ. Двама мисионери имат успех, след като почукват на всяка врата в един четириетажен блок. (19) След много време, търпение, надежда, вяра, уверения от съпругата му и много литри диетични газирани напитки, Дитер Ф. Ухтдорф се научава да използва персонален компютър. (71) Един бивш член на Църквата се завръща към вярата благодарение на приятели, Светия Дух и помощта на Добрия Пастир.
Казухико Ямашита	(55) Докато е президент на мисия, Казухико Ямашита е благословен да познава един мисионер, който „дерзае със смелост в Христа".

Долу: старейшина Нийл Л. Андерсън посещава Раротонга, старейшина Куентин Л. Кук се среща с президента на Република Ел Салвадор, старейшина Джефри Р. Холанд слуша по време на конференция за религиозното преследване в замъка Уиндзор, Англия.

Отгоре надолу: президент Дитер Ф. Ухтдорф и неговата съпруга Хариет приветстват светиите от последните дни по време на повторното освещаване на храма Фрайберг Германия, старейшина Гари Е. Стивънсън и други ръководители на Църквата се срещат с държавни ръководители във Виетнам, президент Ръсел М. Нелсън и старейшина М. Ръсел Балард вдъхват кураж на пострадалите от наводненията в Луизиана и на доброволците.

Служението на пророците и апостолите

Пророците и апостолите продължават да служат по света (вж. У. и З. 107:23). Следва кратко обобщение на някои от дейностите, в които са участвали след последната обща конференция:

През май 2016 г. президент Дитер Ф. Ухтдорф, първи съветник в Първото президентство, вдъхна надежда на членовете в градовете, които наскоро бяха покосени от терористичните атаки в **Англия, Франция** и **Белгия.** Той посети бежанци, отиде до мястото, където се строи храма Париж Франция (вече близо до завършване) и участва в организирането на първия кол в **Чехия.** През юли той пътува до **Италия,** за да предостави чек за 3 милиона долара от средствата на Църквата за подпомагане на бежанците и посети лагери за бежанци в **Гърция.** През септември посети членове в **Румъния, Молдова, Словакия, Норвегия** и **Германия,** където освети повторно храма Фрайберг Германия. Той каза, че Евангелието дава надежда на хората, където и да се намират и че членовете „наистина се чувстват като братя и сестри в Църквата“.

През юни старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли председателства по време на конференция на кол Москва Русия, докато други колове се събраха в Саратов и Санкт Петербург, **Русия.** Той също така се срещна с членове в **Латвия, Естония** и **Украйна.**

През юни в **Англия** старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли каза на членовете на парламента на Великобритания, че религиозната свобода позволява на църквите да вършат добро по света. Той каза: „Желаем всички жители на този свят да имат религиозна свобода и в момента сме много далеч от това“.

През септември по време на конференция за религиозното преследване и принудителната миграция, проведена в замъка Уиндзор в **Англия,** старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли каза, че може да се научи много от ранните пионери-светии от последните дни, което да помогне на сегашните бежанци да преодолеят обстоятелствата, в които се намират. Той каза: „Когато е възможно, трябва да подпомагаме и запазваме уникалната идентичност на бежанците и да обръщаме внимание на историите от миналото им“.

В **Испания,** включително на **Канарските острови,** а също и в **Португалия,** старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли покани членовете, мисионерите и ръководителите да насърчават по-слабо активните да се завърнат към пълна активност в Църквата.

През юни, когато във **Виетнам** Църквата получи пълно и официално признание, старейшини Куентин Л. Кук и Гари Е. Стивънсън от Кворума на дванадесетте апостоли се срещнаха с държавни ръководители и обсъдиха историята и развитието на Църквата. Те също така обсъдиха как Църквата помага със социални и благотворителни проекти и подпомага бедните и тези в неравностойно положение. Те също председателстваха по време на събрания в **Гуам, Микронезия** и **Япония.**

Също през юни Брисбейн, **Австралия** и **Островите Кук** бяха благословени от посещението на старейшина Нийл Л. Андерсън от Кворума на дванадесетте апостоли. Старейшина Андерсън също така посети остров **Раротонга** и стана първият апостол, който стъпва на остров **Мангаия.**

През юни в **Колумбия, Перу** и **Еквадор** старейшина Роналд А. Расбанд от Кворума на дванадесетте апостоли промени програмата си, за да посети тези, които все още се възстановяват след силно земетресение. Той сподели послание на обич от президент Томас С. Монсън и увери засегнатите от земетресението членове, че не са забравени.

През август в **Гватемала** старейшина Куентин Л. Кук отбеляза постоянното разрастване на работата по проучване на семейната история и храмовата работа и каза, че това показва вярата на членовете.

Когато през юни царят и царицата на Тонга бяха приветствани в Полинезийския културен център на Църквата в **Хавай, САЩ,** старейшина Дейл Г. Ренлънд от Кворума на дванадесетте апостоли сподели встъпителни бележки за важността на семейните взаимоотношения.

В **Луизиана, САЩ** президент Ръсел М. Нелсън, президент на Кворума на дванадесетте апостоли и старейшина М. Ръсел Балард посетиха пострадалите при наводненията, докато доброволци от Мормонски помагащи ръце помагаха за разчистване на засегнатите домове през август и септември. Старейшина Балард отбеляза, че повече от 11 000 доброволци са дошли от 13 щата.

Също така през септември по време на духовно послание за пълнолетни младежи по света, излъчвано от **Вашингтон, Окръг Колумбия, САЩ,** старейшина Кук каза, че трябва „да не се страхуваме дори и в един опасен и размирен свят“. Той посъветва пълнолетните младежи да си поставят праведни цели, да имат план за тяхното изпълнение и да не подценяват своите таланти и способности. Той също така ги насърчи да осмислят как използват социалните медии. Той каза: „Чуваме често за това да бъдем неподправени в социалните медии,“ но „да бъдем наистина подобни на Христос е дори по-важна цел от тази да бъдем неподправени“.

Актуална информация за служението на тези ръководители на Църквата може да бъде намерена на техните страници във Facebook и на **prophets.lds.org.** ■

152 действащи храма

Сега Църквата разполага с 152 действащи храма по света. Наскоро осветените или повторно осветени храмове включват **храмът Пенсилвания Филаделфия** (САЩ), осветен на 18 септември 2016 г., **храмът Фрайберг Германия,** осветен повторно на 4 септември 2016 г. и **храмът Сапоро Япония,** осветен на 21 август 2016 г.

В допълнение, още двадесет и девет храма са в процес на изграждане или обновяване, или са били обявени. В близко бъдеще е планирано да бъдат осветени **храмът Форт Колинс Колорадо** (16 октомври 2016 г.), **храмът Стар Вали Уайоминг** (30 октомври 2016 г.) и **храмът Хартфорд Кънектикът** (20 ноември 2016 г.), като всичките са в САЩ. ■

Защитаване на религиозната свобода

Светиите от последните дни трябва да участват „по конструктивен начин в борбата за религиозна свобода“ – каза старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли по време на конференция за религиозната свобода в Тексас, САЩ през септември 2016 г. „Буквално всички – от децата в детската градина до различните видове професионалисти, майки и бащи, приятели и съседи, могат и трябва да разбират какво е религиозната свобода и защо е важна“.

През юни старейшина Д. Тод Кристофърсън от Кворума на дванадесетте апостоли също говори в защита на религиозната свобода по време на патриотична служба в Юта, САЩ. Той каза: „В наши дни е популярно да се спори, че религиозната свобода всъщност е само правото на поклонение вместо правото свободно да упражняваме нашата вяра в ежедневието ни“. Той насърчи вярващите да се застъпват за религиозната свобода, като са информирани, споделят позицията си и се включват в културни, граждански и политически организации и събития.

Ръководителите на Църквата многократно говориха за религиозната свобода по време на речи и конференции в Австралия, Бразилия, Мексико, Обединеното кралство и различни места в САЩ. Можете да намерите техните речи и да научите за религиозната свобода и какво можете да правите, за да я защитавате, като посетите **religiousfreedom.lds.org.** Част от съдържанието се отнася конкретно за Съединените щати, но принципите могат да бъдат приложени и в други държави. ■

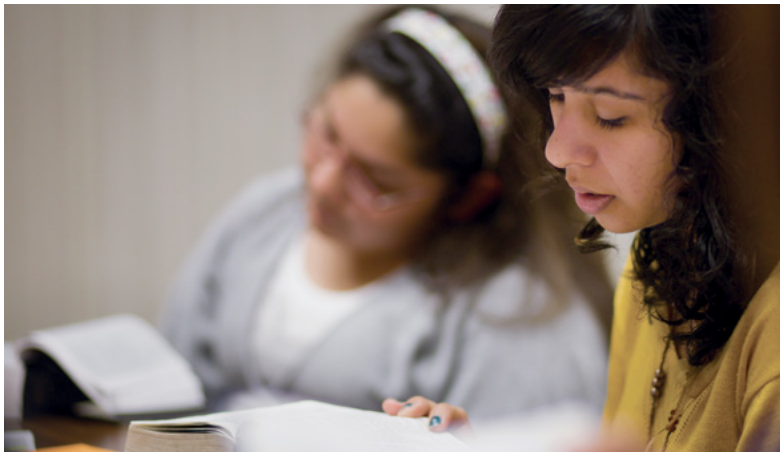

Овладяване на ученията

В днешни дни на информация, достъпна моментално чрез Интернет, младежите вече не са изолирани от хората, които нападат Църквата. Но новата инициатива, наречена Овладяване на ученията, помага на учениците в Семинара да развиват по-дълбоко разбиране за ученията на Евангелието и да израстват във вярата си в Исус Христос.

Учениците също така се учат как да отговарят на трудни въпроси и проблеми, като действат с вяра, изследват идеи и въпроси от вечна перспектива и търсят допълнително разбиране от божествено постановени източници.

В обръщение към служителите от Семинара и Института, старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли каза за Овладяването на ученията: „Тази инициатива е вдъхновена и навременна. Ще има прекрасно влияние върху нашите млади хора“.

Основните цели на Овладяването на ученията са да помагат на учениците да:

1. Придобиват духовно знание.
2. Овладяват ученията на Евангелието и откъси от Писанията, в които са разкрити тези учения.

Стъпвайки върху вече постигнатото чрез Овладяването на Писанията, това задълбочено усилие дава възможност на учениците да са по-дълбоко обърнати и отдадени като последователи на Исус Христос, да намират защита срещу влиянието на противника и да благославят живота на другите.

Източници за Овладяване на ученията могат да бъдат намерени на **lds.org/si/seminary/manuals.** ■

„Съществена роля в плана има нашият Спасител Исус Христос. Без Неговата единителна жертва всичко би било изгубено. Но не е достатъчно просто да вярваме в Него и в Неговата мисия. Необходимо е да се трудим и да учим, да търсим и да се молим, да се покайваме и да ставаме по-добри. Необходимо е да познаваме Божиите закони и да живеем според тях. Необходимо е да приемем Неговите спасителни обреди“.

Президент Томас С. Монсън, „Съвършеният път към щастие“, *Лиахона,* ноем. 2016 г., с. 80–81.

Погледни и живей, от Бен Хамънд

Вж. Числа 21:4-9, Алма 33:18-22. Тези, които погледнали към Моисей и змията от бронз – символ на Сина Божии, били изцелени.

© НА БЕН ХАМЪНД. ПРЕДОСТАВЕНА ОТ ILLUME GALLERY, ДА НЕ СЕ КОПИРА

„Ние сме благословени да *имаме* истината. Наш дълг е да я *споделяме*" – каза президент Томас С. Монсън по време на 186-ата полугодишна обща конференция на Църквата. „Нека *живеем* според истината, така че да можем да заслужим всичко, което Отец е приготвил за нас. Той не върши нищо, което да не е за наша полза. Той ни казва: „Това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека".

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

BULGARIAN
4 021329111 2